

Khiêu Khích Bên Người

Contents

Khiêu Khích Bên Người	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	69
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	83
21. Chương 21	87
22. Chương 22	91
23. Chương 23	96
24. Chương 24	100
25. Chương 25	104
26. Chương 26	109
27. Chương 27	113
28. Chương 28	117
29. Chương 29	122
30. Chương 30	127
31. Chương 31	133
32. Chương 32	137
33. Chương 33	142
34. Chương 34	146
35. Chương 35	151
36. Chương 36	156
37. Chương 37	160
38. Chương 38	164
39. Chương 39	168
40. Chương 40	173
41. Chương 41	178

42. Chương 42	183
43. Chương 43	187

Khiêu Khích Bên Người

Giới thiệu

Edit: Huang Fang Thể loại: hiện đại, cường cường, phúc hắc lãnh tính công, quen giữ khoảng cách với người ngoài trì độ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khieu-khich-ben-nguoi>

1. Chương 1

Đêm hôm khuya khoắt, gió đêm thổi tới có chút mạnh mẽ, thời tiết nhập thu luôn mang theo một cổ cảm giác thê lương.

Sở Hàm lấy chìa khoá mở cửa, bật đèn, sau đó cứng ngắc đứng trước cửa.

Vẫn duy trì tư thế im lặng.

Hành lang vắng vẻ không một bóng người, âm thanh rất nhỏ mơ hồ truyền đến, răng rắc một tiếng, cũng không rõ ràng.

Sở Hàm nhú mày một cái, sau đó đi vào nhà rất nhanh, khoá cửa lại.

Không phải lỗi giác của y, đã gần nửa tháng rồi, vô luận là y trở về lúc nào, đều cảm giác được cái bóng đang rình mò kia, tuy rằng không mang theo ác ý, nhưng cảm giác bị người ta quan sát cũng không tốt lắm.

Trên đời này chính là có nhiều người nhàm chán như vậy, chuyện của mình còn chưa lo xong đã thích quan tâm đến việc nhà người khác.

Cởi giày, Sở Hàm nằm thẳng cẳng trên giường, tuỳ ý lăn lộn một chút rồi nhắm mắt lại.

Một a....

Gần đây thật là mệt.

Mấy lão đầu bên trên không biết ăn nhằm phải cái gì, gần đây cứ hờ một tí là đòi họp, phòng tài vụ bọn họ rõ ràng chỉ có việc hạch toán sổ sách, miễn cưỡng ngồi nghe phát triển thị trường rốt cuộc là có ý nghĩa gì!

– Lãng phí thời gian.

Bữa tối đứng lên, Sở Hàm đến phòng bếp rót cho mình một cốc nước, xuyên qua cửa sổ, thấy được nhà hàng xóm vẫn còn đang sáng đèn.

Lại nói tiếp, nửa tháng trước hình như có người mới chuyển đến, ở ngay sát vách nhà y.

Mấy toà nhà kiểu này chỉ có kéo khoảng cách giữa người với người ngày càng xa. Nhớ ngày trước ở trong một con ngõ nhỏ, đi ra ngoài tùy tiện gọi vài tiếng gia gia nãi nãi là sẽ có người cho đồ ăn. Còn thời buổi bây giờ, nếu có ốm chết trong nhà chắc phải chờ đến lúc thi thể bốc mùi thì mới có người để ý.

Kéo rèm cửa sổ ra ngó qua, phía đối phương không thả rèm, có thể thấy được trang hoàng bên trong không tồi, có lẽ cũng là người biết thưởng thức cuộc sống. Tiểu khu mà Sở Hàm đang ở giá đất cũng không phải là rẻ, người có thể vào đây ở, đương nhiên cũng sẽ không tiếc bỏ mấy đồng tiền ra trang hoàng. Ấn tượng về nhà hàng xóm như vậy, Sở Hàm đóng cửa sổ, tiếp tục uống nước.

Đồng hồ trên tường đã chỉ đến số 4, nghĩ đến chín giờ sáng mai còn phải khổ sở đến công ty, Sở Hàm vội vọt đi tắm rửa, sau đó lên giường đi ngủ.

Không chú ý tới dưới ánh đèn nhà đối diện, mơ hồ một bóng dáng đang đứng đó.

Thời gian họp luôn là lúc để mấy phòng ban nói móc đầu đá lẫn nhau, Sở Hàm ngồi nghe mà phát chán, chỉ có thể tận lực che miệng ngáp một cái, tầm mắt đảo đến Nhâm Kiệt ngồi đối diện, biểu tình đối phương có vẻ châm chọc.

Sở Hàm nhú mày, cười cái lông ậy, cũng không nhìn xem sếp nhà cậu đang mắt mặt thế nào!

Vị sếp kia nhà Nhâm Kiệt, trình độ gây tai hoạ có thể đạt tới cấp cực kỳ nguy hiểm rồi, chuyện gì mà có dính dáng đến tay ông ta, dù đơn giản thế nào cũng có thể biến thành phức tạp, đến cuối cùng lại càng rối ren be bét, hại mọi người phải cùng đi thu dọn cục diện rối rắm. Mà bình thường, người cùng ông ta đấu đá lợi hại nhất, chính là lão đại phòng Sở Hàm.

Người ta vẫn nói một núi không thể chứa hai hổ, Sở Hàm cảm thấy dưới tình huống này, người thông minh thì cũng nên giả bộ ngu ngốc một tí....

Tranh cãi từ giờ ăn trưa đến lúc ăn tối, thật vất vả mới tan họp, Sở Hàm cảm thấy thịt trên mặt mình cũng cứng ngắt luôn rồi.

“Mẹ! Quá đáng sợ...”

Nhâm Kiệt nhìn dáng vẻ của y, cười cười. “Sếp nhà cậu hôm nay thật cố gắng...” Có thể đem ông sếp nhà

mình mắng đến tái xanh mặt mũi, cho dù hôm nay có mất thời gian hay vô ý nghĩa đến đâu, nhưng xét về mặt cảm xúc thì vô cùng tốt.

“Còn không phải nhờ phúc lãnh đạo nhà các cậu....” Tức giận liếc Nhâm Kiệt một cái, Sở Hàm xoay xoay cái cổ nhức mỏi, đảo mắt mà đã hơn bảy giờ. “Đi ăn không?”

“Hôm nay tôi có hẹn rồi, cậu tự giải quyết đi”.

Tùy ý vẫy tay rồi rời đi, Nhâm Kiệt để lại cho Sở Hàm chỉ còn một cái bóng.

“Lại là cái tên Tôn Xuyên kia!”

Không cam lòng nói với theo, người phía trước cũng chẳng thèm đáp lại, Sở Hàm có điểm khó chịu nhú nhú mày, trở về văn phòng.

Từ lúc Nhâm Kiệt quen biết ông chủ nhà hàng kia, thời gian hai người đi cùng nhau càng ngày càng ít.

Nói bọn họ có gian tình còn không chịu nhận, đều đã viết rõ ràng lên mặt hết rồi, muốn lừa ai chứ!

Sở Hàm tới văn phòng, nằm bẹp trên ghế sofa, lấy di động ra lướt danh bạ một lượt, lại phát giác mình không có tâm tình hò hẹn gì hết.

Thở dài một cái, cuối cùng Sở Hàm chỉ có thể đứng lên, lấy áo khoác, tắt đèn khoá cửa.

Vẫn là về nhà thôi....

Đã lâu lắm rồi y không được trải qua bầu không khí ấm áp của gia đình.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Sở Hàm rời quê đến nơi khác gây dựng sự nghiệp, vận khí coi như không tồi, có thể vào làm ở một công ty gia cụ bậc nhất trong thành phố, quý mô không nhỏ, tuy không phải cấp quốc gia gì nhưng hoàn cảnh làm việc cũng thoải mái, vào làm rồi mới phát hiện ra có cả bạn học cũ, hai người ở nơi này đều chẳng quen biết ai khác, thời gian dần qua, cũng coi nhau thành bạn bè.

Khác với Nhâm Kiệt làm quan hệ xã hội, việc am hiểu nhất chính là giao tiếp với người khác, Sở Hàm kỳ thật không phải người quá giỏi xã giao.

Căn nhà này là vào năm thứ tư sau khi đi làm y mua được, tuy rằng phải đi vay, nhưng đối với y mà nói, áp lực kinh tế cũng không quá lớn. Hơn nữa có thể tự trang hoàng theo ý mình, dù sao cũng là nơi mình ở, phải có tâm một chút.

Sở Hàm rẽ vào siêu thị dưới lầu mua ít đồ, vốn dĩ y còn muốn mua hai bình rượu, nhưng cuối cùng nghĩ lại, vẫn là thôi.

Lúc tính tiền, Sở Hàm thấy cái giá bên cạnh có để ‘áo mưa’. (BCS)

Do dự một chút, cầm lấy hai cái.

Y cũng đã quên mất hàng dự trữ trong nhà để ở chỗ nào, vẫn cứ nên chuẩn bị trước thì hơn.

Kết quả, phía sau truyền đến một tiếng cười rất nhẹ.

Mang theo điểm chế giễu, còn có đùa cợt, khiến cho người ta phi thường không thoải mái. Thậm chí, dường như còn mang theo điểm thích thú khi đã quan sát từ lâu. Cảm giác sờn tóc gáy làm cho Sở Hàm không hiểu sao lại thấy quen thuộc, y quay đầu lại, ngoài ý muốn thấy được một nam nhân anh tuấn.

Hơn nữa, cái loại này có chút.... Quá anh tuấn.

Ngũ quan đẹp để phối với một thân khí tràng kiêu ngạo, nếu không phải Sở Hàm tự nhận mình hay xem phim truyền hình nhằm chán tám giờ tối, y còn tưởng mình nửa đêm gặp được người nổi tiếng.

Bất quá, bộ dạng đẹp cũng chưa đủ lý do để có thể cười nhạo người khác.

Sở Hàm sắc mặt không tốt nhú nhú mày. “Anh cười cái gì?”

Đã là thời đại gì rồi, vẫn còn có người kỳ thị chuyện này. Đều là người lớn cả, ai mà không cần chuẩn bị hàng dự trữ.

Khác với Sở Hàm biểu lộ tâm trạng rất rõ, nam nhân cao hơn y nửa cái đầu chính là ho khan một cái, nhếch khoé miệng chỉ chỉ nửa người dưới của Sở Hàm. “Cậu chưa kéo khoá quần”.

Giây tiếp theo, Sở Hàm ném tiền chạy trốn chết.

2. Chương 2

Sở Hàm cho rằng, con người gặp xui xẻo cũng chỉ là chuyện nhất thời mà thôi.

Tỷ như, ở công ty cứ tranh cãi với nhau rồi sẽ lại vui vẻ đâu vào đấy, tình trường thì vẫn thuận lợi phát

triển. Đối với chuyện tình cảm, Sở Hàm coi như là khá thoáng, dù sao trong xã hội này, chẳng có mối quan hệ nào là có thể bảo đảm chắc chắn, hôm nay ở thiên đường ngày mai xuống địa ngục, cứ tận hưởng lạc thú trước mắt, không làm chính mình thất vọng là được rồi. Còn những chuyện khác, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Buổi chiều, Sở Hàm nhận được tin nhắn của bạn gái cũ, đại khái là nói có điểm tịch mịch, muốn tìm y cùng ra ngoài ăn cơm. Bình thường nhận được tin kiểu này chỉ có duy nhất một hàm nghĩa, bởi là cần bồi người, chứ tuyệt đối không phải bồi ăn cơm.

Buổi tối Sở Hàm tan làm sớm, thu dọn đồ đạc xong liền lái xe đến công ty đối phương đón người. Chỗ ăn cơm đã đặt từ trước, tất cả đều được an bài theo phong cách và sở thích của đối phương. Ở cùng với nữ nhân, Sở Hàm chưa bao giờ keo kiệt phát huy phong độ nam nhân, tốt nhất là phải khiến cho đối phương thần hồn điên đảo, lúc đấy mới coi như là thành công.

Có những người trời sinh đã không cần phải tu luyện cái loại năng lực đặc biệt này, tỷ như Nhâm Kiệt.

Sở Hàm cho rằng, nếu sinh ra kém cỏi thì sau này có thể bù đắp lại, cho nên càng học nhiều càng nghiên cứu nhiều, đến khi chân chính ra tay thì cảm thấy cũng không quá khó khăn như trong tưởng tượng.

Lúc ăn cơm, nhà gái năm lần bảy lượt tố khổ bạn trai không hiểu mình, ngữ khí u oán làm cho Sở Hàm có điểm sợ hãi.

Trên nguyên tắc, y không muốn dây dưa với người đã có đối tượng.

Tuy rằng chuyện tình cảm nói trắng ra là chỉ cần anh tình tôi nguyện, nhưng một khi đề cập đến vấn đề trách nhiệm, y không hy vọng mọi chuyện sẽ bị làm cho quá phức tạp. Nếu nữ nhân là hoa đã có chủ, y nguyện ý thưởng thức, chứ sẽ không dính vào.

Cho nên, một bữa cơm chấm dứt, Sở Hàm chỉ muốn nhanh chóng rút lui.

Lái xe quanh thành phố mấy vòng, Sở Hàm nhìn lướt qua đồng hồ, sau đó cố ý lơ đãng về mặt oán trách của người bên cạnh, tổ ý thời gian đã không còn sớm, nên đưa người về nhà thôi.

Y cảm thấy ý tứ cự tuyệt của mình đã rõ ràng lắm rồi.

Nhưng mà buổi tối này, đối phương lại cứ cố tình tỏ vẻ, mình rất tịch mịch.

Trầm mặc suốt một đường rút cuộc cũng bùng nổ, xe vừa đỗ lại dưới lầu chỗ nữ nhân ở, Sở Hàm đã bị đối phương nhào qua, xung quanh lại thiên thời địa lợi, đến khi Sở Hàm sắp thất thủ, trong xe lại đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Sở Hàm hô hấp không xong, đối phương lại tựa hồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tìm điện thoại, ánh mắt

còn sâu kín nhìn y.

Những cái khác không nói, nhan sắc nữ nhân này vẫn còn tốt lắm.

Ngắm mỹ nhân chính là hưởng thụ.

Điểm này Sở Hàm nhất mực tuân theo.

Mỹ nữ nhìn Sở Hàm một cái, một tay cầm điện thoại nghe máy, thậm chí còn gọi tên người gọi tới, một tay vẫn còn lưu luyến ở lưng quần đã tháo ra của Sở Hàm.

“Anh biết rõ hôm nay em kết thúc đàm phán, thế mà đến tận bây giờ mới thêm gọi cho em!” Ngữ khí mang theo giận dữ, tràn đầy uỷ khuất.

Đầu dây bên kia có lẽ là đồ ngon đồ ngọt mấy câu, ngữ khí trách cứ của nữ nhân ngày càng yếu, đến cuối cùng oán giận ngọt ngào một câu ‘đáng ghét’ rồi cúp máy.

Nữ nhân sửa sang lại áo váy, tặng cho Sở Hàm một nụ hôn chúc ngủ ngon rồi tiêu sái tạm biệt y.

Mãi đến khi bóng dáng đối phương đã hoàn toàn biến mất, Sở Hàm mới dở khóc dở cười thở dài một cái.

Tuy nói đêm nay y đã chuẩn bị tâm lý người bị bỏ rơi là mình, nhưng đến lúc thật sự bị đá đi, trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút phẫn nộ.

Phàm là ai một khi đã bị gọi lên dục hoả mà bây giờ chỉ có thể ngồi trong xe chờ nó tắt dần thì đều sẽ không dễ chịu.

Rời khỏi tiểu khu, Sở Hàm lái thêm hai vòng quanh nữa mà cũng không dậy nổi hứng trí, bất đắc dĩ chỉ có thể về nhà.

Tiểu khu xa hoa đúng là có không ít điểm tốt, vô luận là muện cỡ nào, trong tiểu khu nhất định vẫn sẽ mở đèn. Sở Hàm đem xe đánh vào trong gara, xoay xoay chiếc chìa khoá chậm rãi đi bộ phía cầu thang.

Thang máy cách gara một khoảng, lúc này cũng không có người, mỗi bước đi sẽ có thanh âm trống trải vọng lại.

Sở Hàm bỗng nhớ tới một bài hát mà ban ngày y nghe được ở chỗ thư ký.

Không biết tên, nhưng giai điệu lại cứ đọng trong đầu, không xua đi được.

Cái gọi là bài hát tẩy não đại khái chính là cảm giác này đi, rõ ràng mình một chút cũng không thích nghe, nhưng là không tự giác sẽ bắt đầu lắng bảu giai điệu của nó. Cho nên Sở Hàm cứ như vậy một bên lắ lư một bên ngâm nga mà đi. Lúc đi qua cửa hông, đúng lúc cũng có một người đi vào, Sở Hàm không có hứng thú thì sẽ không nhìn người khác, lúc cùng nhau vào thang máy cũng là mỗi người đứng một góc, điểm duy nhất khiến cho Sở Hàm ngoài ý muốn là đối phương không ấn số tầng cần đến.

Cho nên, đây chính là vị hàng xóm cách vách kia?

Có chút ý niệm tò mò trong đầu, Sở Hàm ngẩng đầu liếc đối phương một cái.

Cũng chỉ một cái mà thôi, sau lưng liền căng thẳng.

Khuôn mặt người trước mắt này đúng là làm cho người ta rất khó quên, cho dù chỉ là đi qua ven đường, nhất định vẫn sẽ để lại ấn tượng.

Đặc biệt, Sở Hàm đối với người này còn có ít phản xạ có điều kiện.

Y theo bản năng nhú nhú mày. “Anh cũng ở tầng này?”

Nam nhân đứng bên cạnh tựa tiểu phi tiểu nhìn y, đối với vấn đề của y chính là hơi hạ tầm mắt, tựa hồ là lười trả lời.

Địch!

Bộ dáng đẹp cũng đừng có vút nhâm người thế này chứ....

Tâm trạng lại rơi xuống đáy vực, Sở Hàm dút hai tay trong túi quần, trong lòng hy vọng thang máy có thể đi nhanh lên một chút.

Bởi vì khối đất của tiểu khu này rất đắt đỏ, cho nên an bài phòng ở tại mỗi tầng coi như là hợp lý. Tuy là bốn nhà một tầng, nhưng tách biệt thành hai hai, tức là mỗi một tầng chỉ có hai nhà dùng chung thang máy. Sở Hàm nghe được chuông thang máy kêu lên, bước ra ngoài trước, cùng với nam nhân đi phía sau kia tách ra làm hai hướng.

Một trái một phải.

Đang lấy chìa khoá mở cửa, đột nhiên nghe được tiếng gọi của đối phương. “Này”.

Thanh âm vẫn có chút khàn khàn như trong trí nhớ.

Sở Hàm đã mở cửa rồi, nghe thế liền quay đầu lại, ngữ khí không chút khách sáo. “Muốn gì?”

Nam nhân xách theo một túi đồ to mua từ siêu thị, hướng về phía Sở Hàm, đầu tiên là cười một cái.

Cảm giác quỷ dị này rất quen thuộc, chuông cảnh báo trong đầu Sở Hàm ý thức được nguy hiểm, lập tức rung lên. Sở Hàm theo bản năng cảm thấy, hiện tại mình hẳn là nên mặc kệ đối phương, trực tiếp vào nhà khoá cửa. Bất quá, đáng tiếc, động tác của y vẫn là chậm hơn câu nói của đối phương một bước.

Vị hàng xóm kia cố ý ho khan một cái, sau đó cũng không thèm giấu đi vẻ mặt trêu chọc, nói. “Cậu lại không kéo khoá quần....”

Giờ phút này, Sở Hàm chỉ muốn chôn hết cái đồng châm ngôn của cổ nhân. Cái gì mà vận đen qua cơn may đến!

Y cảm thấy con người một khi đã xui xẻo, thì uống nước cũng sẽ mắc răng!

3. Chương 3

Đêm hôm ấy, Sở Hàm gặp ác mộng. Y mơ thấy mình mở một nhà máy chuyên sản xuất khoá quần, kết quả mỗi cái khoá quần bán đi chẳng có cái nào dùng được, bên tai tràn ngập tiếng rít gào của khoá kéo.

Mãi cho đến khi đứng trong phòng tắm đánh răng rửa mặt, tựa hồ trước mắt Sở Hàm vẫn còn lác lác gương mặt vận vẹo của vị hàng xóm cách vách kia.

Miễn cưỡng vực dậy tinh thần gặm mấy mẫu bánh mì, chất lượng cuộc sống của đàn ông độc thân cũng chỉ được đến thế thôi, Sở Hàm thay quần áo, xách theo túi tài liệu đi làm.

Ra đến cửa, Sở Hàm dừng lại.

Theo bản năng cúi đầu nhìn quần, bảo đảm không có gì bại lộ mới mở cửa đi ra.

Con mẹ nó....

Lớn như vậy rồi vẫn còn phải chú ý loại chuyện này, Sở Hàm một bên oán thăm vị hàng xóm chết tiệt kia, một bên khoá cửa rồi đi đến chỗ thang máy.

Hành lang rất yên tĩnh, bình thường y đều ra ngoài từ sớm, cho nên cũng không thường xuyên gặp được người khác.

Nhưng là, mọi chuyện luôn luôn có ngoại lệ.

Khi thang máy mới đi lên tầng thứ ba, cửa phòng cách vách đột nhiên truyền đến tiếng động, Sở Hàm nheo mắt, sau đó vị hàng xóm làm y bị ác mộng quá nhiều cả đêm kia vừa lúc ngẩng đầu cùng y đối mắt, nhếch miệng cười.

Sở Hàm sửng sốt.

Có lẽ là bởi vì lần đầu tiên thấy đối phương cười nhe răng như thế này, nhất thời rất không quen. Đợi cho tới khi đối phương tới trước mặt, Sở Hàm mới xấu hổ gãi gãi đầu, theo bản năng lùi về sau một bước. Đối phương cảm thấy hành vi này của y có điểm không lịch sự, nhưng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ cầm túi rác đứng ở một bên chờ thang máy, tầm mắt lia qua lia lại, cuối cùng không biết là cố tình hay vô ý mà bay đến một nơi làm cho người ta rất không thoải mái.

Mới đầu, Sở Hàm không hé răng.

Thang máy tới, hai người vẫn như cũ đứng ở hai góc tách biệt, thỉnh thoảng mới có thanh âm rất nhỏ của túi nilon trong tay vị hàng xóm kia bị lay động. Nhưng là chống đỡ được đến tầng năm, Sở Hàm không thể nhịn được nữa, ngẩng đầu trùng mắt với đối phương. “Tôi nói này, anh con mẹ nó ngoại trừ chỗ đó của tôi ra thì không biết nhìn đi chỗ khác à?”

Từ lúc chờ thang máy đến bây giờ, nhìn xong chưa hả!

Sở Hàm rống xong, đối phương ngược lại rất vui vẻ.

Nhẹ nhàng khụ một tiếng, đối phương hơi tiến lại gần Sở Hàm. “..... Vậy cậu muốn cho tôi nhìn chỗ nào?”

Lời vừa nói xong, thang máy cũng tới nơi.

Sở Hàm cảm thấy tiếng ‘đinh’ của thang máy giống như một bàn tay to vỗ lại đây, khiến cho đầu óc y choáng váng. Đợi đến khi đối phương đã tới chỗ đổ rác, Sở Hàm mới phản ứng lại, tình huống vừa rồi chính là mình tự dâng lên cửa cho người ta đùa giỡn.

Mẹ nó, ông đây muốn chuyển nhà!

Mang theo tâm trạng vô cùng tồi tệ đi làm tiến vào phòng họp, sắc mặt âm trầm của Sở Hàm như thể có người nợ y một trăm tám mươi vạn, bình thường vẫn luôn hé ra gương mặt tươi cười, nay lại đột nhiên đổi sắc như vậy. Nhâm Kiệt đi vào phòng họp, đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhướn mày hỏi. “Cậu sao vậy?”

Lý Chu Dương ở bên cạnh trêu chọc. “Nhìn biểu tình này của cậu ta, xem ra là muốn tìm bắt măn rồi”.

Sở Hàm không hé răng, sắc mặt vẫn không tốt hơn chút nào, cầm tập tài liệu đập đến đập đi.

Hai người kia rất ít khi thấy y như vậy, còn chưa kịp kinh ngạc thì lãnh đạo đã đẩy cửa tiến vào, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống họp trước. Hơn ba tiếng tĩnh phong huyết vũ, cuộc họp thường kỳ rốt cuộc cũng lấy hình thức hỗn chiến như mọi khi mà kết thúc.

Lúc chủ trì cuộc họp tuyên bố chấm dứt, không ít người thở phào nhẹ nhõm.

Sở Hàm đi sau lãnh đạo nhà mình, sắc mặt đã thể hiện rõ tâm trạng. Lúc ra khỏi phòng họp, Nhâm Kiệt nhẹ nhàng kéo y một cái. “Này, rốt cuộc là cậu làm sao hả?”

“Ngủ không đủ”. Sở Hàm nhú nhú mày. “Tôi bị khoá quần nguyên rửa”.

“A?”

Lý Chu Dương ở bên cạnh không hiểu gì, còn đang muốn hỏi thêm thì Sở Hàm đã bị thư ký phòng tài vụ kéo đi.

Dõi theo bóng dáng Sở Hàm, Lý Chu Dương chọn mi nhìn Nhâm Kiệt. “Tuy rằng bình thường cậu ta đã không bình thường, nhưng hôm nay hình như lại đặc biệt khác thường”.

Nhâm Kiệt gật đầu. “Đúng là có điểm không thích hợp”.

Bất quá, bạn bè thì cũng có giới hạn của bạn bè, nếu Sở Hàm đã không muốn nói, hai người họ lại cũng chẳng phải người bất quá. Sau khi hẹn nhau tối cùng đi ăn, mỗi người tự trở lại với công việc của mình.

Ba ngày trước là sinh nhật Lý Chu Dương, nhưng lúc ấy cậu ta bị sắp xếp đi công tác, hôm qua vừa trở về. Hẹn tối nay đi ăn cơm, coi như là chúc mừng muộn, cũng là cách để đám đàn ông độc thân thắt chặt tình bằng hữu.

Gần đến giờ tan tầm, Nhâm Kiệt nhắn tin cho Sở Hàm nhắc y, qua mười lăm phút, đối phương mới nhắn trở về một chữ: được.

Kết quả, một chữ được của y, nửa tiếng sau vẫn bật vô âm tín.

Nhâm Kiệt cùng Lý Chu Dương ở dưới lầu chờ đến sốt ruột, chỉ có lên lầu tìm y. Vừa đến cửa văn phòng tài vụ đã nghe được một trận cãi nhau ầm ĩ, tuy rằng tiếng người khá hỗn tạp, nhưng Nhâm Kiệt vẫn nghe ra trong đó có một người là lãnh đạo trực tiếp của mình. “Tiêu chuẩn phòng tài vụ mấy người rốt cuộc là được định ra như thế nào hả? Vì sao mấy người phòng hành chính có thể mà chúng ta bên này phải ghi sổ? Đã cấp tiền thì đều phải minh bạch có hiểu không? Xảy ra vấn đề gì thì ai chịu trách nhiệm?”

Lý Chu Dương liếc mắt một cái, vừa lúc thấy được Sở Hàm đang đứng ở một góc tối, vẻ mặt hứng trí dạt dào xem kịch vui.

Lão đại phòng tài vụ nghe xong một câu rít gào vừa rồi thì chỉ hừ lạnh một tiếng, thản nhiên ném trở về một câu. “Cứ theo quy định của công ty, trách nhiệm thuộc về ai thì người đó chịu”.

Sở Hàm nghe thế liền nở nụ cười, đang định nhích nhích qua bên cạnh thì đụng phải Lý Chu Dương vẫn đứng đó nãy giờ. Sở Hàm sững sốt, Lý Chu Dương nhìn không được trở mình khinh bỉ. “Cậu có biết hai chúng tôi đứng chờ cậu bao lâu rồi không?”

“Xem kịch nhập tâm quá, quên mất...” Sở Hàm cười cười, trực tiếp đẩy cửa đi ra, vừa đến đầu cầu thang thì nhìn thấy Nhâm Kiệt, nhìn không được cười to. “Lãnh đạo nhà các cậu đúng là nhân tài, bị lão đại nhà chúng ta quét không còn một cọng lông mà vẫn cứ chủ động tìm đến, ông ta không phải là M đấy chứ?”

Nhâm Kiệt nhún vai từ chối cho ý kiến, đối với loại đề tài này, cậu ta rất thông minh lựa chọn im lặng.

Nhà hàng là Nhâm Kiệt đặt chỗ, cậu ta làm quan hệ xã hội, quen biết đương nhiên là rộng hơn. Ba người vào một phòng riêng, mở hai chai rượu, Sở Hàm uống không ít, cuối cùng đến lúc ăn bánh ngọt còn đem cả cái bánh đập nát bét. Lý Chu Dương khóc không ra nước mắt, chỉ có thể trốn trong WC chờ cơn động kinh của Sở Hàm trôi qua. Ba đại nam nhân đi ăn cơm còn mang theo một thân dính đầy bơ kem ra về, hôm nay Lý Chu Dương tình nguyện ngủ lại ở nhà hàng.

Cuối cùng vẫn là Nhâm Kiệt thu phục Sở Hàm, khuyên can mãi mới đem được người ý thức không rõ ràng lồi lên taxi. Bọn họ cũng biết hôm nay sẽ uống rượu nên không ai lái xe đến, Lý Chu Dương có người đón, Nhâm Kiệt phải đưa Sở Hàm về trước đã.

Nhìn Nhâm Kiệt lên xe, Lý Chu Dương dặn dò một câu. “Trên đường cẩn thận một chút”.

Sinh nhật mình, kết quả Sở Hàm lại là người uống nhiều nhất. Lý Chu Dương cũng không biết nên hình dung tâm tình mình lúc này như thế nào nữa.

Nhâm Kiệt ở trong xe phát phát tay, ý bảo không cần lo lắng.

Kỳ thật nơi này cách nhà Sở Hàm không xa, lái xe cũng chỉ mất hai mươi mấy phút. Sở Hàm được Nhâm Kiệt đỡ lên xe liền không có động tĩnh, tuy rằng uống xong thì hưng phấn làm ầm ĩ, nhưng thật ra Sở Hàm là kiểu người khi đã uống say thì cực kỳ yên lặng. Y tựa vào bên cửa xe không nói gì, thẳng đến khi xe dừng lại mới vội vàng vọt xuống bên đường nôn thốc nôn tháo.

Nhâm Kiệt đến siêu thị mua cho y hai chai nước, Sở Hàm nhận lấy rửa mặt mũi tay chân, sau đó mới hơi chút tỉnh táo ngẩng đầu lên nói. “Thật lâu rồi tôi không có uống nhiều như vậy”.

“Ai mà biết cậu đang hưng phấn cái gì”. Nhâm Kiệt lắc lắc đầu, ngẩng mặt nhìn toà nhà Sở Hàm ở. “Tự

cậu lên được không?”

Đã đến ngay dưới lầu rồi.

Sở Hàm sau khi nôn xong đã thanh tỉnh không ít, y đứng lên, lau miệng. “Không thành vấn đề, cậu về đi”.

Taxi vẫn đang chờ, Nhâm Kiệt xác nhận Sở Hàm không còn vấn đề gì rồi mới lên xe rời đi.

Còn lại một mình Sở Hàm, y đứng yên lặng trong chốc lát, sau đó lắc lắc đầu, trở về nhà.

Đêm nay có gió, thổi tới thật là thoải mái.

Sở Hàm càng đi càng chậm, cuối cùng tùy tiện ngồi xuống một bậc thang, nhắm mắt tựa vào cột đèn bên cạnh, mùi rượu trên người vẫn chưa tản đi, có điểm chóng mặt nhưng cũng không quá khó chịu.

Bởi vậy nên, việc rất nhiều người thích dùng rượu để trốn tránh vấn đề cũng không phải quá khó hiểu, vui sướng như vậy, quả thật là thoải mái.

Trên mặt Sở Hàm lộ ra vài phần ý cười, nhắm mắt lẳng lặng cảm thụ cơn gió thổi qua bên người.

Quả nhiên, bắt đầu tội tệ chưa hẳn kết thúc sẽ bắt theo.

Ít nhất thì hiện tại Sở Hàm đã quên đi thảm cảnh ban sáng của mình.

Sau đó....

– Ba phút sau, trong tiểu khu đột nhiên truyền ra một tiếng nổ.

Sở Hàm bị dọa thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, mở mắt quan sát bốn phía một lát, xung quanh đó đèn vẫn sáng đầy đủ, chứng tỏ tuyệt đối không phải là tiếng sấm nổ.

Đợi đến khi lục tục có người từ trên lầu đi xuống, cùng nhau đứng gần chỗ Sở Hàm nhìn lên phía trên, Sở Hàm mới đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Toà nhà bên trên đầu y, tầng số 9 đang bốc cháy dữ dội, thế lửa dữ tợn nhìn vô cùng hung ác.

Xuất phát từ phản ứng bản năng, điều đầu tiên Sở Hàm nghĩ đến chính là hy vọng không có ai bị thương, sau đó còn đứng vậy xem hai phút. Đột nhiên Sở Hàm tỉnh ngộ, hai mắt trợn to. “Đệt! Tầng trên là nhà

ông aaaaa!”

4. Chương 4

Tiếng xe cứu hoả cùng xe cảnh sát ầm ĩ kêu vang, Sở Hàm nghe mà phát phì. Y muốn đi lên xem nhà mình, nhưng lại bị người khác sống chết ngăn cản không cho lên.

“Nhà tôi đang cháy anh dựa vào cái gì mà không cho tôi lên!”

“Xin ngài chờ một lát, chờ đồng nghiệp của chúng tôi xử lý xong xuôi, xác nhận an toàn rồi ngài hãy lên”. Nhân viên cứu hoả này thoạt nhìn tuổi không lớn, lời hắn ta nói tuy rằng rất có đạo lý, nhưng hiển nhiên là lúc này Sở Hàm đã chẳng thể nghe vào. “Không phải lửa đã dập xong rồi sao!”

“Xin ngài chờ một chút...”

Ngay tại lúc hai người còn đang kịch liệt giảng co, bên cạnh đột nhiên có người nói chen vào “Nếu không cậu tới nhà tôi nhìn xem”.

Sở Hàm vừa quay đầu lại, sau lưng không biết đã có người đứng đó từ khi nào. Vì đứng ngược sáng nên Sở Hàm thấy không rõ lắm, đến khi lui lại vài bước thì mới nhận ra đó chính là hàng xóm nhà mình.

Lời nguyên khoá quần.....

Phản ứng đầu tiên trong đầu là xuất hiện mấy chữ này, Sở Hàm quyết định rất nhanh cúi đầu kiểm tra khoá quần.

Nam nhân đứng đối diện y đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó thấy biểu tình thờ phào nhẹ nhõm của y khi kiểm tra khoá quần xong thì không nhịn được nữa mà ha ha cười.

“Tôi chịu cậu rồi...”

Sở Hàm chịu đựng cơn tức, sau ba phút rốt cuộc không nhịn nổi nữa mà đập nam nhân một cái. “Anh cười đủ chưa hả? Anh nói đến nhà anh nhìn là ý gì?!”

Đối phương cười nửa ngày không đứng thẳng nổi, chỉ có thể hướng Sở Hàm xua xua tay, hại Sở Hàm lãng phí vài phút đồng hồ rồi mới vất vả bình tĩnh lại được, sau đó lau lau mồ hôi, chỉ lên lầu. “Nhà tôi ở ngay sát nhà cậu, cậu có thể thông qua thư phòng nhà tôi mà xem tình hình bên trong nhà cậu”.

Gió hôm nay cũng lạ. Cháy cả nửa ngày, từ dưới lầu nhìn lên, nhà Sở Hàm đã tối đen chẳng khác gì cái động sâu, mà nhà hàng xóm bên cạnh thì vẫn bình an vô sự.

Gặp quý!

Sở Hàm nhú mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng thật sự không còn biện pháp, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Nhân viên chữa cháy xác định cầu thang không có việc gì mới để hai người đi lên.

Trên đường lên lầu, cả hai lại trầm mặc.

Sở Hàm đi phía sau, nghĩ tới thảm cảnh của nhà mình hiện tại mà ngực đau như đổ máu. Căn nhà này y bài trí xong còn chưa được bao lâu, tiêu phí bao nhiêu tinh lực cùng tâm huyết, thế mà chưa hưởng thụ được bao lâu đã gặp phải loại chuyện này, ai mà cao hứng cho nổi.

Bọn họ đi lên tầng thứ mười, lúc thang máy đến tầng thứ tư, nam nhân phía trước đột nhiên quay đầu liếc Sở Hàm một cái. “Hai ta coi như cũng qua lại vài lần rồi, còn chưa biết tên của cậu”.

“Sở Hàm, sở trong Sở quốc, hàm trong nhật hàm”.

Đáp rất đơn giản rõ ràng, Sở Hàm báo danh xong liền im lặng, cũng chẳng thêm lịch sự hỏi lại tên đối phương là gì.

Nam nhân hơi nhú mày, cười một chút. “Tôi là Trâu Nhạc”.

Sở Hàm “nga” một tiếng, biểu thị mình đã biết.

Hiện tại trong lòng y đang tràn đầy buồn bực về căn nhà bị thiêu huỷ ngoài ý muốn, loại chủ động mang theo ý tốt của Trâu Nhạc cũng chẳng thể thu hút lấy nửa điểm chú ý của y. Sắc mặt đối phương có hơi trầm xuống nhưng cũng không nói gì, hai người tiếp tục bảo trì im lặng.

Đến nhà Trâu Nhạc, Sở Hàm đi thẳng vào thư phòng.

Nhìn chính diện thế này so với từ dưới nhìn lên còn đả kích hơn. Cửa sổ phòng khách không đóng, nên ngọn lửa trực tiếp lan vào bên trong, phồng chùng trong phòng khách đã không còn lại gì, mức độ tổn thất cụ thể hiện tại chưa thể nói chính xác được. Nhân viên chữa cháy đi qua đi lại trong nhà Sở Hàm, bộ ghế sofa da nhập khẩu kia đã biến thành vật thể màu đen không thể gọi tên.

“Haizzz.....” Sở Hàm thở dài, thuận thế tựa vào chiếc giường bên trong thư phòng nhà Trâu Nhạc. “Muốn hút thuốc...”

Y vừa nói xong, bên người đã đưa tới một điều.

Trâu Nhạc đứng bên cạnh y, nhìn lướt qua đồng hồ đồng phía đối diện, không khỏi có chút đồng tình. “Loại chuyện ngoài ý muốn này không ai hy vọng xảy ra, chuyện phải xử lý tiếp theo ắt hẳn là nhiều, cậu cũng nên bình tĩnh lại đã”.

Bồi thường rồi bảo hiểm các thứ, cũng không phải chuyện dễ dàng giải quyết.

Sở Hàm kẹp điều thuốc rít mạnh một hơi, xuất thần nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ. Trâu Nhạc cũng không quấy rầy y, hai người cứ đứng như vậy thật lâu, mãi cho đến khi điều thuốc trên tay Sở Hàm đã cháy hết, y mới lắc đầu. “Đã thành như vậy rồi, cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.... Hôm nay, cảm ơn anh”.

Y nhìn Trâu Nhạc. “Một bên thiên đường một bên địa ngục....”

Biểu tình vô cùng bi thương, Trâu Nhạc hiểu ý Sở Hàm muốn nói là nhà hai người chỉ cách nhau một bức tường, vậy mà bây giờ quang cảnh lại khác biệt như thế. Mặc dù có điểm không phúc hậu, nhưng nhìn vẻ mặt của Sở Hàm, Trâu Nhạc thật sự rất muốn cười.

“Không có gì, tôi chỉ để cậu đứng trong thư phòng nhà mình nhìn một lát, cũng không phải việc to tát gì”.

Trâu Nhạc uống một ngụm café. “Bắt quá, kể tiếp cậu định tính thế nào?”

Nhà khăng định là không thể ở được, cho dù phòng ngủ và những chỗ khác may mắn thoát được một kiếp nạn, nhưng phòng khách tối như mực cùng với mùi cháy khét cũng khiến người ta chẳng thể ở nổi.

Sở Hàm nhíu mi. “Chưa nghĩ ra, trước tiên chỉ có thể tìm người đến xử lý nhà đã”.

Đúng là tai bay vạ gió....

Sở Hàm bực bội chau mày, nghĩ đến một đồng chuyện lật vạt phải xử lý tiếp theo đã thấy phiền não.

Trâu Nhạc nhìn sườn mặt y, không chút để ý hỏi một câu. “Cậu không phải người địa phương?”

“Hử?”

Có điểm ngoài ý muốn vì đột nhiên đối phương hỏi vấn đề này, Sở Hàm đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó gật đầu.

“Vậy cậu có bạn bè nào ở gần đây không?”

“Không có”.

Tuy rằng đề tài nói chuyện có điểm kỳ quái, nhưng Sở Hàm vẫn thành thật trả lời. Nhâm Kiệt cùng Lý Chu Dương đều không ở gần đây, lúc trước y chọn khu này thuần túy chỉ là vì nhìn trúng giá đất tương lai mà khu vực này mang lại. Kỳ thật đối với thu nhập của y, ở tiểu khu này đúng là có chút quá mức xa hoa.

Nếu là Nhâm Kiệt, tuyệt đối sẽ không lựa chọn cuộc sống hoang phí thế này.

Trâu Nhạc đối với câu trả lời của Sở Hàm thì không có một chút nào ngoài ý muốn, hần nhú mày không nói tiếp, lặng lẽ uống café, một thân vô sự.

Còn Sở Hàm bởi vì mấy vấn đề này mà rất cẩn thận suy nghĩ thật lâu.

Y đại khái cũng hiểu được vì sao Trâu Nhạc lại hỏi mấy chuyện này, bởi vì hiện tại vấn đề bày ra trước mắt y đã quá rõ ràng.

Nếu tìm người đến sửa chữa nhà, thứ nhất y không có khả năng để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm.

Lúc trước trang hoàng nhà mới đều là y theo dõi quá trình từ đầu đến cuối, hiện tại đã thành như vậy, y lại càng không thể phát tay bỏ mặc, vậy nên bảo y ra ngoài ngủ y cũng không ngủ được. Nhưng chỗ này là khu dân cư đắt đỏ, nhà nghỉ xung quanh nếu ở gần thì tiền thuê phòng quá cao, một hai ngày còn chịu được, chứ bảo y ở một hai tháng, thì đúng là cái nghiệt này dành cho y cũng quá sâu rồi.... Huống chi, phần lớn đồ đạc của y vẫn còn ở trong nhà, cũng không thể thường xuyên chạy qua chạy lại lấy đồ được.

Nghĩ như vậy, tầm mắt Sở Hàm không khỏi chạy qua chạy lại trên người Trâu Nhạc.

Thái độ đối phương cực kỳ tự nhiên, thấy y đang quan sát mình cũng thoải mái gật đầu cười cười.

Từ góc độ của nam nhân mà nói, gương mặt này của Trâu Nhạc thật dễ dàng khiến cho người ta mất đi cân bằng tâm lý.

Sở Hàm chưa bao giờ cảm thấy bộ dạng mình khó coi.

Y có thể tung hoành xã giao như thế đương nhiên cũng phải có chút vốn liếng, chính là từng nét của Trâu Nhạc đẹp quá mức bá đạo. Không biết là do vấn đề khí chất cá nhân hay là áp lực chiều cao, ở trước mặt hần, Sở Hàm luôn mặc danh kỳ diệu cảm thấy mình lùn đi nửa phần.

Sở Hàm không hài lòng nhú mi, thật là nhức đầu. “Cái kia, anh vẫn độc thân hả?”

“Phải”. Trâu Nhạc gật đầu.

“Ồ một mình?”

Lại gật đầu.

“VẬY.... nếu anh không ngại tôi tạm thời ở nhờ chỗ anh một tháng chờ nhà sửa lại xong xuôi tôi sẽ lập tức rời đi tiền thuê nhà tiền phí các thứ anh cứ nói tôi sẽ trả chỉ cần đừng quá cao hơn mức bình thường là được tôi tuyệt đối sẽ không có ý kiến”.

Sở Hàm liền thoáng một hồi, ngay cả dấu câu ngắt nghỉ cũng không có, cứ như là sợ Trâu Nhạc ngắt lời. Cuối cùng nói xong còn bồi thêm một câu. “Tôi ngủ ở sofa phòng khách là được”.

Trâu Nhạc vẫn cười.

Mỗi lời Sở Hàm nói xong, ý cười của hắn sẽ càng tăng thêm phần phức tạp và khó hiểu. Chờ Sở Hàm giải bày xong rồi, Trâu Nhạc chậm rãi uống café, có điểm ác ý mà trầm mặc trong chốc lát. Sau đó ngay trước lúc đối phương bắt đầu sốt ruột thì cười cười gật đầu. “Được”.

5. Chương 5

Lúc Trâu Nhạc nói được, Sở Hàm có điểm không tin được.

Y thậm chí còn sững sốt một chút rồi mới phản ứng lại, kia coi như là đối phương đã sáng khoái đồng ý rồi?

Sở Hàm hơi xấu hổ khụ khụ một tiếng, sau đó nở nụ cười co quắp với đối phương. “Cảm tạ”.

Vốn dĩ lúc y nói ra mấy lời lúc trước vẫn còn rất lo lắng.

Hiện tại Trâu Nhạc đồng ý thoải mái như vậy, y ngược lại có chút không được tự nhiên. Có lẽ là ngay từ đầu đã không nghĩ tới câu trả lời của đối phương lại là như vậy, thậm chí y còn chuẩn bị tốt tâm lý phải cùng đối phương lằng nhằng một trận, ai ngờ đến cuối cùng lại là mình lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử. Vài lần xấu hổ liên tiếp khiến cho Sở Hàm đối với chính mình rất không hài lòng.

Y trầm mặc rất lâu rồi ngẩng đầu, nhìn Trâu Nhạc. “Tôi nói thật, cảm ơn”.

Biểu tình có hơi quá nghiêm túc.

Lần này đến phiên Trâu Nhạc hài lòng, hắn nhìn về mặt chân thành của Sở Hàm, ánh mắt không tự giác lại trầm xuống. Hắn nhếch nhếch khoé miệng không nói gì, chỉ ra hiệu bảo Sở Hàm ra phòng khách. “Cậu

không cần ngủ ở phòng khách, lúc trước tôi có chuẩn bị khách phòng, chờ nhân viên chữa cháy thu dọn xong, cậu quay về đem đồ đạc qua đây là được, chìa khoá tôi sẽ làm thêm cho cậu một cái”.

Sở Hàm nhận lấy cốc nước Trâu Nhạc đưa cho, gật đầu. “Con người anh thật không tồi”.

Đối với câu khen này của Sở Hàm, Trâu Nhạc không tỏ vẻ gì, hắn chỉ quay đầu nhìn y, cười đến ý vị sâu xa.

Kết quả chờ nhân viên chữa cháy làm xong việc, trời cũng đã gần sáng.

May là cửa chính không bị phá hỏng, vẫn còn khoá lại được. Sở Hàm thu dọn một ít vật dụng hàng ngày cùng những thứ cần thiết dọn đến khách phòng nhà Trâu Nhạc. Dù sao hai người cũng là hàng xóm, nếu y thực sự cần cái gì, cứ trực tiếp quay về nhà lấy là được.

Nhà của Trâu Nhạc thực ra lớn hơn nhà của Sở Hàm.

Tuy rằng đều là một tầng, nhưng thiết kế cũng không quá giống nhau. Gian khách phòng mà Sở Hàm đang ở so với phòng ngủ chính nhà y còn rộng hơn, phong cách bài trí rất giống phòng khách sạn, rất có mùi làm ăn.

Chờ Sở Hàm đem đồ vào phòng sắp xếp xong, đến lúc đi ra đã thấy bữa sáng được Trâu Nhạc chuẩn bị tốt. Hắn nhìn y một cái. “Bình thường mấy giờ cậu đi làm?”

“Tám rưỡi”.

Đồ ăn trên bàn đều có hai phần, rõ ràng là Trâu Nhạc đã chuẩn bị thêm cả phần của Sở Hàm. Sở Hàm đứng ở cửa phòng bếp không nhúc nhích, thẳng đến khi Trâu Nhạc ngồi xuống cầm đũa, phát hiện y không có phản ứng thì mới lên tiếng. “Đứng đấy làm gì, ăn sáng thôi!”

Thái độ của hắn như là chuyện đương nhiên phải thế, khiến cho da gà da vịt của Sở Hàm nổi hết cả lên.

Cục diện này muốn nói không ăn cũng không được, Sở Hàm ngồi đối diện Trâu Nhạc, ăn một bữa sáng mà cả ngày hôm đó y không thể nào quên được.

Nói thật ra, y cũng không nhớ đã bao lâu rồi không được cùng ngồi ăn với gia đình, hưởng thụ bầu không khí ấm áp bên mâm cơm....

Từ khi rời đi, Sở Hàm vẫn chỉ sống một mình, bữa sáng là thứ có cũng được mà không có cũng không sao.

Từ tối hôm qua mà nói, hết thấy những gì mà Trâu Nhạc đã làm cho Sở Hàm khiến y rất khó để xếp hắn vào danh sách ‘không phải người tốt’. Dù sao vào lúc y gặp khó khăn mà có người đưa tay ra giúp đỡ cũng

không phải chuyện dễ dàng, huống chi trước đó hai người cũng chẳng nói chuyện với nhau được bao nhiêu. Loại hành vi này đặt vào bất cứ thời điểm nào đều sẽ là tấm gương điển hình cho ‘người tử tế’.

Nhưng là, Sở Hàm vẫn cảm thấy không quá thích hợp.

Nếu như người giúp đỡ là Nhâm Kiệt, Sở Hàm sẽ cho rằng đây là việc đương nhiên.

Mặc dù theo hiểu biết của y đối với Nhâm Kiệt mà nói, cậu ta không phải là loại người vừa mới quen biết hàng xóm thì đã cho người ta vào ở.

Vô luận là từ khí chất hay những biểu hiện bên ngoài, Trâu Nhạc đều cho người ta cảm giác hẳn không phải là người hiền lành. Cho nên, cho dù mọi chuyện mà hắn làm đều khiến người ta cảm thấy đây đúng là hành động đáng cảm động, thì với Sở Hàm lại tạo thành áp lực không nhỏ.

Chẳng có miếng bánh nào lại tự nhiên rơi xuống.

Đây là đạo lý mà Sở Hàm đã thấu triệt từ sớm, tuy rằng trước mắt y vẫn chưa nghĩ ra người có điều kiện như Trâu Nhạc thì có thể chiếm tiện nghi gì ở mình. Thế nhưng ở đời có câu nhân tình khó trả, nợ người ta một nhân tình lớn như vậy, trong lòng Sở Hàm cứ như đang mang tội.

Buổi sáng tới công ty, trước lúc họp Nhâm Kiệt có đi một chuyến đến văn phòng Sở Hàm. “Hôm qua tiểu khu chỗ cậu có cháy nổ à?”

Sáng sớm nay Nhâm Kiệt nhận được điện thoại của Lý Chu Dương, nói là di động của Sở Hàm vẫn tắt máy. Cậu ta có một người bạn ở gần tiểu khu chỗ Sở Hàm, kể là đêm qua ở chỗ đó có nổ lớn, náo loạn cả một đêm”.

May là hôm nay Sở Hàm có đi làm, nếu không hai người bọn họ còn định họp xong thì xin nghỉ sớm để đi tìm người.

Sở Hàm nhú mày, có chút ngoài ý muốn vì tin tức truyền đi nhanh như vậy. “Tôi không sao, chính là cái nhà ngay bên dưới nhà tôi cháy ga, liên lụy người vô tội là tôi gặp họa”.

“Cháy tới nhà cậu?”

Sở Hàm thở dài. “Phòng khách cháy sạch”.

Nhâm Kiệt theo bản năng nhú mày. “Vấn đề bồi thường có người xử lý không?”

“Có, công ty bảo hiểm với gia đình nhà bên dưới đều tìm tôi nói chuyện rồi, hẳn là không có vấn đề gì”. Sở

Hàm tựa vào ghế thở dài. “Chẳng qua nhà không ở được, phải sửa sang lại đã”.

“Vậy bây giờ cậu ở đâu?”

“Ở nhờ nhà hàng xóm.

Nghĩ đến Trâu Nhạc, biểu tình Sở Hàm có điểm kỳ quái. Y nén xấu hổ ho khan một tiếng, lại khiến cho Nhâm Kiệt thấy khó hiểu. “Không phải cậu cũng vừa mới chuyển đến sao?”

Tuy rằng thoát nhìn có chút thần kinh thô, nhưng từ trước đến nay Sở Hàm chưa bao giờ là người thuộc phái gần người. Nhâm Kiệt chưa bao giờ hỏi nhiều đến cuộc sống riêng tư của bạn bè, nhưng đối với Sở Hàm, cậu ta vẫn luôn có điểm thiên vị mà để ý nhiều một chút.

Đối với những lời này, Sở Hàm cũng chỉ có thể nhún vai. “Không quá thân quen, nhưng con người đối phương cũng không tệ. Dù sao cũng chỉ ở nhờ một thời gian, thuận tiện trông nhà, chờ sửa sang lại xong tôi sẽ dọn về”.

Nhâm Kiệt không nói tiếp, suy nghĩ trong chốc lát sau đó nhìn Sở Hàm. “Hay là cậu đến ở chỗ tôi đi?”

Những lời này nếu là người khác nói thì không sao cả, nhưng bởi vì là Nhâm Kiệt, Sở Hàm có chút ngoài ý muốn trợn mắt nhìn đối phương, cuối cùng trong mắt mang theo thần sắc phức tạp cười cười. “Không sao, tôi lo liệu được”.

Sở Hàm cùng Nhâm Kiệt tuy là bạn học cùng trường, nhưng kỳ thật lúc trước giao tình cũng không sâu, sau này vào làm cùng một công ty mới chậm rãi xuất hiện tình bằng hữu. Rất nhiều người nói, ở nơi làm việc sẽ chẳng bao giờ tìm được bằng hữu chân chính, nhưng hôm nay nghe được những lời này của Nhâm Kiệt, không hiểu sao trong lòng Sở Hàm có điểm đặc ý.

Sở Hàm cầm văn kiện, cười cười đứng lên. “Dù sao tôi không có việc gì là được, cả nhà tôi từ trong nhà ra ngoài có mỗi cái xác tôi là đáng giá nhất. Đi họp trước đây”.

Nói xong, y vỗ vỗ vai Nhâm Kiệt rồi ra ngoài, tâm tình buồn bực vì nhà bị cháy cũng bị y ném qua sau đầu.

6. Chương 6

Trở lại ngã tư đường quen thuộc, tiểu khu quen thuộc, cổng chính quen thuộc, tầng ở quen thuộc.

Chính là phòng ở đã đổi sang một hướng khác.

Lúc Sở Hàm từ thang máy bước ra, trong nháy mắt có một loại cảm giác thực vi diệu, không thể nói rõ, chính là thấy rất quái lạ.

Theo thói quen ấn chuông cửa, qua ba phút mới thấy Trâu Nhạc vẽ mặt không được ngủ đủ ra mở cửa.

Trong miệng còn ngậm một điều thuốc. “Không mang chìa khoá?”

“Có mang”.

Sở Hàm còn cầm túi xách trong tay, nhìn theo Trâu Nhạc uống một cốc nước rồi ngồi xuống sofa, sau đó ngẩng đầu trừng y. “Có mang còn ấn chuông cửa làm gì? Cậu giữ chìa khoá để ăn à?”

Rõ ràng tâm tình hiện tại của Trâu Nhạc không tốt lắm, hần nhú mày rút ra điều thuốc thứ hai, xoay người trở về thư phòng, trước khi đi còn ném lại cho Sở Hàm một câu. “Tủ lạnh không có đồ ăn, tự mình nghĩ cách giải quyết cơm tối đi”.

Sau đó chính là tiếng đóng cửa ‘sầm’ một cái.

Sở Hàm sửng sốt mất năm phút đồng hồ mới phản ứng lại với sự việc vừa xảy ra, bất tri bất giác cảm thấy một cỗ lửa giận lan ra toàn thân. Y nhìn cánh cửa thư phòng đã đóng chặt, nghiêng răng nghiêng lợi xả một câu. “Địch! Anh đúng là cái đồ tâm thần phân liệt!”

Sau khi ném cho Sở Hàm một câu, cả tối Trâu Nhạc vẫn không trở ra.

Sở Hàm xuống siêu thị dưới lầu tự mua chút đồ ăn sẵn, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn là mua thêm một phần cho Trâu Nhạc, nhưng y chỉ để trên bàn cơm, không thèm đi gọi hắn.

Thợ sửa nhà tối muộn mới đến, Sở Hàm một bên cầm điện thoại cùng văn kiện chữ nhật xử lý công việc, một bên cẩn thận theo dõi quá trình công nhân làm việc. Tuy rằng tiếng động không tính là nhỏ nhưng không có ai đến trách cứ, tiến triển coi như là thuận lợi.

Ban ngày Sở Hàm đi làm, buổi tối những người khác phải nghỉ ngơi, tiến độ mỗi ngày cũng chỉ được ba bốn tiếng, Sở Hàm một bên ai oán không biết bao giờ mới được trở về ngủ trên chiếc giường yêu dấu nhà mình, một bên chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục ở nhờ nhà Trâu Nhạc hỉ nộ bất thường.

Nói thật ra, ấn tượng đầu tiên của Sở Hàm với đối phương trừ bỏ gương mặt ra thì chính là cảm thấy hắn rất kỳ quái.

Ngữ khí trêu chọc kia đến bây giờ y vẫn còn nhớ, chỉ sợ trong chốc lát muốn quên cũng chẳng quên được.

Về sau gặp phải trận hoả hoạn này, Trâu Nhạc có thể đáp ứng thỉnh cầu ở nhờ của y, vốn dĩ y còn đang nghĩ người này không tồi, lúc này mới qua mười mấy tiếng, ấn tượng tốt mới tích lũy được cơ hồ đã hao mòn bằng sạch.

Thật sự không ổn, y vẫn nên đến chỗ của Nhâm Kiệt thôi....

Cứ mãi ôm ý tưởng này trong đầu, đến hai giờ sáng Sở Hàm mới mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Hàm bị tiếng chuông đồng hồ ầm ỉ đánh thức. Y mơ màng mở mắt, ngồi dậy cào cào mái tóc, chứng huyết áp thấp sau khi rời giường thật làm cho người ta rất không thoải mái.

Đã ở cùng một tầng, cho dù diện tích các nhà có khác nhau thì việc sắp xếp các phòng cơ hồ vẫn giống y như nhau. Sở Hàm theo thói quen đi vào phòng tắm, quen thuộc mở cửa, quen thuộc đóng cửa, sau đó bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Đánh được một nửa, Sở Hàm bỗng cảm giác bên cạnh tựa hồ có điểm không thích hợp.

Vừa quay đầu, Trâu Nhạc ngũ quan vận vẹo cũng đang nhìn y.

Trên người hần dính đầy bọt xà phòng tắm, tay vẫn đang giữ nguyên động tác gội đầu.

Cả miệng Sở Hàm đều đầy kem đánh răng, mặc độc một chiếc quần lót, một tay bưng cốc nước một tay cầm bàn chải.

Hai người đối mắt trừng nhau nửa ngày, sau đó vẫn là Trâu Nhạc phản ứng trước lau bọt dầu gội đầu ở khoé mắt đi, biểu tình rất bất đắc dĩ. “Đại ca, cậu vào sao không gõ cửa trước?”

“Làm gì có ai đi đánh răng còn gõ cửa!” Sở Hàm cuối cùng cũng tỉnh táo lại, y nhổ bọt kem trong miệng ra, sau đó khó nén xấu hổ lui ra ngoài, còn không cam chịu mà bỏ lại một câu. “Anh đi tắm cũng không biết khoá cửa à?”

“Cậu tắm trong nhà mình còn khoá cửa làm gì?”

Thanh âm của Trâu Nhạc ở bên trong giường cao một chút, Sở Hàm đứng bên ngoài trừng mắt với cánh cửa cũng không còn lời nào để nói.

Đều là đàn ông độc thân, cuộc sống đã thành quy luật đột nhiên lại bị xáo trộn, quả thật rất khó chịu.

“May mà không có ai hét lên...” Nghĩ đến cảnh tượng hai người bắt gặp nhau trong WC rồi la lên thường xuất hiện trên phim truyền hình, Sở Hàm bỗng thấy buồn cười.

Trâu Nhạc tắm xong rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đi ra, quấn quanh thân một cái khăn tắm.

Thấy Sở Hàm đang ở phòng khách uống nước, hắn chỉ về phía phòng tắm, nói. “Cậu có thể tiếp tục”.

Hai nam nhân ở chung một nhà mà lại xuất hiện lời thoại này đúng là quá quý dị rồi, Sở Hàm liều mạng kiềm nén xúc động muốn phun tào, vẻ mặt xấu hổ. “.....Thời buổi bây giờ đi đánh răng cũng phải xếp hàng nữa”.

Y nói xong, Trâu Nhạc nở nụ cười, bất quá Sở Hàm không nhìn thấy.

Sở Hàm vệ sinh xong xuôi, thay quần áo rồi mới đi ra. Vừa ra khỏi cửa phòng tắm đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, y nghiêng đầu nhìn qua, quả nhiên Trâu Nhạc đã làm xong bữa sáng.

Thấy y nhìn, Trâu Nhạc lập tức gọi. “Lại ăn đi, cậu sắp muộn rồi”.

Sở Hàm nhìn đồng hồ trên tường, quả nhiên chẳng còn lại mấy thời gian, do dự một chút, y vẫn đi về phía bàn ăn.

Tay nghề của Trâu Nhạc thật sự là không tồi.

Hai người ngồi đối diện ăn sáng, ai cũng không nói chuyện. Sở Hàm cảm thấy mỗi ngày thức dậy có bữa sáng để ăn đúng là con mẹ nó quá hạnh phúc, nói chuyện chỉ tổ phá hỏng bầu không khí.

Cửa sổ phòng khách để mở, gió ban sáng vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mặt trời hắt lên rèm cửa, khung cảnh hài hoà này khiến cho người ta cảm thấy trong lòng thật yên bình.

Thậm chí còn mang theo chút hương vị ấm áp.

Ăn xong, Sở Hàm như thường lệ xách túi chuẩn bị chạy lấy người, gần ra đến cửa, Trâu Nhạc ở phía sau bỗng cất tiếng. “Tối nay có về ăn cơm không?”

“A?”

Có điểm đột ngột, Sở Hàm nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Cơm tối có cần làm phần của cậu không?” Trâu Nhạc còn đang bận thu dọn bàn ăn, thấy Sở Hàm không trả lời liền ngẩng đầu nhìn y. “Nếu cậu ăn bên ngoài, tôi sẽ làm ít cơm đi”.

Thái độ của hắn rất tự nhiên, khiến cho biểu tình cứng ngắc của Sở Hàm lại có vẻ buồn cười.

Trâu Nhạc mặc một chiếc t-shirt đơn giản, tóc gội xong vẫn chưa khô, thỉnh thoảng còn nhỏ xuống một giọt nước, một bên thu dọn chén đĩa một bên nhìn Sở Hàm. Nửa ngày sau, người kia mới thốt ra được một câu. “Ừm, có về”.

“Được”.

Đơn giản đáp lại một câu, Trâu Nhạc cầm bát đĩa đi vào phòng bếp.

Đồng hồ báo thức trên tường đúng lúc nhắc nhở người vẫn còn đang ngẩn ra ở cửa y bị muộn rồi, Sở Hàm vội vàng đổi giày xuất môn, nhưng ra đến gara lại vẫn như đang chìm trong giấc mộng.

Tuy rằng mới chỉ có bốn mươi tám tiếng...

Nhưng cuối cùng y cũng đã hậu tri hậu giác cảm giác được mình đang cùng một nam nhân ở chung.

7. Chương 7

Là một tên đàn ông độc thân điển hình chốn đô thị, số lần Sở Hàm tự mình nấu cơm chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lúc thấy đói thì trong tay toàn đang bận dở công việc, chờ đến lúc làm xong thì gần như đã chẳng còn cảm giác đói nữa.

Xuống dưới lầu tùy tiện tìm chỗ ăn tạm, nếu quán cơm quán mỳ đều đã đóng cửa, chỉ có thể gọi đồ ăn nhanh đến lấp đầy bụng.

Sở Hàm cũng không tính là trạch, chỉ là thực sự rất lười nhác đi chiêu cố chính mình.

Cho nên, thấy Trâu Nhạc mỗi ngày đều sớm tối làm cơm như vậy, Sở Hàm cảm thấy rất quái dị.

Hơn nữa, đồ ăn mà hắn làm còn cực kỳ phong phú.

Không phải tùy tiện tiện tiện, mà là tận tâm tận lực làm ra thức ăn.

Đến lần thứ tư trong một tuần ăn cơm tối ở nhà, Sở Hàm rốt cuộc không nhịn được ngẩng đầu nhìn Trâu Nhạc ở đối diện, tầm mắt đánh giá chạy lên chạy xuống trên người hắn.

Người bị nhìn cũng không có phản ứng gì, vẫn bình thản ung dung như thường.

Sở Hàm không nhẫn được nữa, mở miệng đánh vỡ trầm mặc. “Anh là đầu bếp à?”

Trâu Nhạc nhướng mày. “Cậu cảm thấy tôi giống sao?”

“Không giống”. Sở Hàm rất phối hợp lắc lắc đầu. “Một chút cũng không giống”.

Tuy rằng y cũng rất khó nói bộ dáng đầu bếp là như thế nào, nhưng tuyệt đối không phải là kiểu người như Trâu Nhạc.

Nam nhân đối diện cười cười. “Chính cậu cũng nói là không phải rồi, còn hỏi tôi làm gì?”

Sở Hàm nhìn thoáng qua một bàn đồ ăn đầy màu sắc. “Tôi vẫn nghĩ chỉ có đầu bếp mới thích tự mình nấu ăn như vậy”.

“Cậu sai rồi”. Trâu Nhạc dùng đũa gõ nhẹ vào cái đĩa thức ăn gần mình nhất. “Đầu bếp mới là người không thích nấu ăn nhất”.

“Làm cho mình ăn là một chuyện, làm cho người khác ăn lại là chuyện khác. Khi ngày nào cậu cũng phải làm cơm cho người khác ăn, cậu cũng sẽ muốn có người đến hầu hạ mình, chứ không phải về nhà rồi lại tự mình nấu cơm nuôi mình”.

Trâu Nhạc nói xong, mỉm cười một cái.

Sở Hàm nghe vậy cũng lắc đầu. “Thỉnh thoảng còn có thể, chứ ngày nào cũng làm tôi cảm thấy cực kỳ phiền phức”.

“Ngay cả ăn cũng thấy phiền, cuộc sống của cậu không phải là ngay cả một chút theo đuổi cũng không có đấy chứ?”

“Tôi thà tốn thời gian gọi đồ ăn bên ngoài còn hơn là tự đi nấu. Theo đuổi cuộc sống có rất nhiều cách, nếu có nhiều thời gian tôi tình nguyện đi ngủ nhiều hơn một chút”.

Mỗi người có một cách sống, Sở Hàm cảm thấy như Trâu Nhạc cũng tốt, mà chính mình cũng không sai.

Mới quen Sở Hàm, rất nhiều người sẽ cảm thấy người này có điểm vi diệu, nói theo lời Lý Chu Dương thì là, không thể biết được giây tiếp theo y sẽ nảy sinh tà tính gì.

Không để ý đến nhận xét của người khác, không phản ứng với thái độ của người qua đường, khen y y nhận, mắng y y thấy chẳng có việc gì.

Nếu nói Nhâm Kiệt là kiểu người khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, thì tính cách Sở Hàm lại làm cho người ta thấy rất không thoải mái.

Trâu Nhạc nghe xong lời Sở Hàm nói thì gật gật đầu, thuận miệng nói tiếp một câu. “Vậy sau này đến bữa tối cứ gọi điện về gọi món đi”.

“Ha ha”. Sở Hàm thực thông minh không tiếp tục vấn đề này.

Hai người trầm mặc ăn xong một bữa cơm, chờ Trâu Nhạc thu dọn bát đĩa xong, hần ôm máy tính gọi Sở Hàm đến phòng khách.

“Qua đây một chút, cho cậu xem cái này”.

Sở Hàm đi qua, Trâu Nhạc đưa cho y một tờ giấy.

Bên trên viết rõ ràng mấy chữ to.

‘Những điều khách trọ cần biết’.

Sở Hàm nhìn lướt qua tờ giấy, lại nhìn Trâu Nhạc đứng bên cạnh. “Cái gì thế này?”

Không phải y không biết chữ, chủ yếu là nội dung trong đó khiến cho y thấy quá khó hiểu.

Trâu Nhạc ngược lại rất tự nhiên, bình tĩnh tiếp nhận tờ giấy trong tay Sở Hàm, bắt đầu đọc. “Cửa phòng tắm và WC nếu thấy khép thì phải gõ cửa, đi tắm phải chốt cửa, quần áo đem giặt phải bỏ riêng, không về ăn tối phải gọi điện báo trước nửa tiếng, đồ trong tủ lạnh có thể ăn nhưng không được lãng phí, dùng xong cái gì phải để lại đúng chỗ đó, không được ngủ trên sofa, không được vứt dép lê bừa bãi, tắm xong phải lau khô tóc mới được đi ra, không được...”

Hần đọc được một nửa, lông mày Sở Hàm đã giật như điên.

“Đây là cái gì?”

“Nghe không hiểu?” Trâu Nhạc có điểm bất ngờ. “Nếu không tôi dịch ra tiếng anh đọc lại cho cậu nghe?”

Sở Hàm cảm thấy lông mày của mình sắp giật méo cả mặt rồi, y cầm lại tờ giấy kia, vừa nhìn vừa lắc đầu.

“Tôi nói này đại ca, anh có nhiều quy định như vậy hả? Phải viết kín cả tờ giấy thế này?”

Cứ như coi y là con chó nuôi trong nhà, ăn cơm đi WC đều phải đúng lúc đúng chỗ.

“Cái này gọi là vừa tiện cho cậu, vừa tiện cho tôi”. Võ vớ vai Sở Hàm, trước khi đi Trâu Nhạc còn bỏ lại một câu. “Nhớ dán lên cửa, làm sai sẽ có xử phạt”.

Xử phạt?

Phạt đứng hay phạt tiền?

Sở Hàm càng ngày càng cảm thấy tên Trâu Nhạc này quá quý dị, mỗi ngày đều nhốt mình trong thư phòng, tâm trạng khi tốt khi xấu không nói, nhìn thì như không so đo chuyện gì, thế mà bây giờ lại ném cho y mấy cái quy định quỷ quái này.

Lý Chu Dương nói tính cách y động kinh đúng là chưa trải chuyện đời, cái tên Trâu Nhạc này mới xứng đáng với biệt hiệu ấy.

Buổi tối, Sở Hàm theo thường lệ đi trông coi việc sửa chữa nhà, giữa lúc đó Lý Chu Dương có gọi tới một lần, hỏi xem có cần cậu ta qua giúp không, bị Sở Hàm xin miễn.

Nhìn tình hình này, cậu ta có qua cũng chẳng giúp được gì.

Trong lúc nhàm chán, Sở Hàm gọi điện về nhà, là mẹ y nghe máy, có điểm bất ngờ vì y gọi vào lúc này, cứ hỏi xem có phải y đã xảy ra chuyện gì không.

“Con trai gọi về sao cứ nhất định phải là có chuyện không may, chẳng lẽ mẹ không nhớ con sao?”

“Mày còn dám nói, chỉ có ngày lễ tết đặc biệt mày mới gọi về, nói hai ba câu đơn giản rồi cúp máy luôn. Hôm nay chẳng phải ngày gì lại tự dưng gọi về, còn trách mẹ nghĩ nhiều à!”

Sở mụ mụ phần nộ, một hơi đem cả những chuyện trước kia ra tính sổ.

Sở Hàm bây giờ đã sâu sắc cảm nhận được mình đúng là tự chui đầu vào rọ, không dám cúp máy chỉ có thể đứng nghe tiếp, mãi đến khi đối phương lảm nhảm đủ rồi, chốt lại một câu. “Tóm lại lễ mừng năm mới mày mang người yêu về cho mẹ!”

Sau đó dứt khoát cúp máy.

“Tìm người yêu?” Sở Hàm nhin không được lắc đầu cười khổ. “Mình đúng là vội vàng đi tìm chết....”

Kết quả y vừa mới xong mấy lời này, phía sau đột nhiên có người tới tiếp một câu. “Tìm chết? Chết thế nào?”

Sở Hàm vội quay đầu, liền thấy Trâu Nhạc bưng café đứng ngay sau y.

Thái độ rất bình tĩnh, cũng không biết đã đứng đó bao lâu.

Sở Hàm theo bản năng lui về sau vài bước. “Mẹ! Sao anh đến mà không có chút tiếng động gì thế?”

“Thấy cậu đang nghe điện thoại nên không gọi”.

Trâu Nhạc một chút áp lực cũng không có, thực tự nhiên khoát tay áo, sau đó đem café đưa cho Sở Hàm. “Mới pha, thử xem”.

Hắn tới là để đưa café cho Sở Hàm.

Ý thức được điểm ấy, Sở Hàm ghen một bụng cuối cùng cũng không nói ra được, y nhận lấy tách café uống một ngụm, hương vị nồng đậm lập tức lan ra toàn thân.

“Không tồi”. Sở Hàm thành thật gật đầu, tay nghề đúng là không tệ chút nào.

Thấy y hài lòng, Trâu Nhạc cũng gạt đầu mỉm cười, tựa vào cạnh cửa, câu được câu không cùng Sở Hàm nói chuyện. Về phần vừa rồi hắn có nghe lén được điện thoại hay không, bằng công phu của một tách café, Sở Hàm đã sớm quên không còn sót một mảnh rồi.

8. Chương 8

Có những người trời sinh đã có thể tùy tiện cùng bất luận kẻ nào nói chuyện, mặc kệ sắc mặt đối phương có tốt hay không, người ta vẫn cứ như không phát hiện ra, high đến nửa ngày, đến lần thứ hai gặp nhau thì đã rất tự nhiên xưng huynh gọi đệ.

Sở Hàm rất sợ người như thế.

Y vẫn tự nhận mình không phải là người giỏi trong giao tiếp, tuy rằng bình thường ở cùng một chỗ với đám bạn, y vẫn là người nói nhiều nhất, nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì bình thường Lý Chu Dương và Nhâm Kiệt đều là người ít nói.

Mà một khi thật sự đụng tới người thao thao bất tuyệt, Sở Hàm hoàn toàn bị đánh bại.

Tựa như nam nhân đang ngồi đối diện y ngay lúc này.

Đã nói từ trắng sao thì từ ca phú cho tới nhân sinh triết học, trong đầu Sở Hàm lúc này chỉ có một ý niệm muốn bỏ trốn.

“Hoàng tiên sinh, nếu không ngài xem, chờ phó tổng của chúng tôi trở lại, ngài hẹn thời gian cùng ông ấy nói chuyện?” Vị nhân huynh này không phải đến tìm Sở Hàm, ông ta nói đến gặp phó tổng của công ty y, nhưng tạm thời chưa gặp được người. Sở Hàm không nhẫn tâm để thư ký ở dưới sảnh bị người này quấy rầy, nhất thời hảo tâm dẫn ông ta lên phòng họp ngồi chờ, kết quả lại bị ông ta lôi kéo lắm nhảm hơn một tiếng rồi.

Sở Hàm vẫn còn báo cáo phải nộp cho trưởng phòng cơ mà.

Nhưng cái vị tên Hoàng Dĩ Nhân này vừa nghe lời y nói thì nhú mày. “Phó tổng của mấy người rút cuộc khi nào mới về? Tôi đã đợi lâu như vậy rồi! Hôm nay rõ ràng là ông ta hẹn tôi, bây giờ còn chưa thấy người đâu, đúng là không có chút thành ý nào hết!”

Nói xong người đã đứng lên, vỗ mạnh xuống bàn một cái, cơn tức rất lớn.

Chuyển biến bất ngờ này làm cho Sở Hàm không kịp trở tay, y sững sốt một chút, sau đó chỉ có thể đứng dậy theo. “Ngài đừng nóng vội, phó tổng của chúng tôi hẳn là sắp về rồi...” Nói còn chưa dứt lời, y đột nhiên lao tới cửa, gào to một câu. “Lý tổng!”

Sau đó lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai lao ra khỏi phòng họp.

Hoàng Dĩ Nhân nhìn thấy y chạy đi, cũng tò mò ra ngoài nhìn xem, lúc này hành lang đã vắng tanh, một bóng người cũng không có.

Mà Sở Hàm sau khi đã thoát thân, việc đầu tiên chính là đem báo cáo nộp cho lão đại, tất nhiên là tránh không được bị giáo huấn một chút, y cũng lười đi giải thích.

Đến giờ ăn trưa, y mới đem chuyện này nói với Nhâm Kiệt.

Đối phương nghe xong, có điểm không còn nói được gì lắc lắc đầu. “Kỳ thật cậu chỉ cần đem người đến phòng hành chính là được, cần gì phải tự làm khổ mình”.

Sở Hàm nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ. “Mãi về sau tôi mới nghĩ ra”.

Lúc ấy đúng là không kịp phản ứng.

Sở trường của y chỉ có con số với hạch toán thôi.

“Đúng rồi, nhà cậu hiện tại thế nào?”

“Việc sửa sang vẫn chậm chạp như thế, cậu cũng biết mà, ở tiểu khu kiểu này cũng không còn cách nào, tôi lại không thể để bọn đến nhà tôi vào ban ngày được, mỗi ngày chỉ làm được chừng hai ba tiếng, phỏng chừng còn lâu lắm....”

“Vậy cậu vẫn đang ở nhà hàng xóm?”

Trong ấn tượng của Nhâm Kiệt, Sở Hàm rất ít khi đề cập đến sinh hoạt hàng ngày.

Cho dù bọn họ có là bằng hữu đi nữa.

Sở Hàm gật đầu. “Ừ, ở ngay cách vách”.

“Thế nào?”

“Thì cứ thế thôi....” Sở Hàm ăn được hai miếng cơm, cảm thấy chất lượng đồ ăn ở căng tin càng ngày càng đi xuống, lại bất giác nhớ tới bữa cơm tối thay đổi mỗi ngày của Trâu Nhạc, Sở Hàm nhú mi. “Nhâm Kiệt, bình thường ở nhà cậu có tự nấu cơm không?”

Đề tài nhảy đi hơi bị xa, Nhâm Kiệt đang ngồi ăn cơm đầu tiên là hơi ngẩn ra, sau đó mới cười cười. “Không thường xuyên, thỉnh thoảng mới làm”.

“Quả nhiên”.

Đáp án này làm cho Sở Hàm rất hài lòng, y có điểm đặc ý. “Tôi đã nói mà, người nào mà mỗi ngày đều tự mình nấu cơm đúng là không bình thường”.

Câu này làm cho Nhâm Kiệt có điểm tò mò, nhưng cậu ta cũng không đi hỏi nhiều. Hai người ăn cơm xong liền trở về văn phòng, công việc cuối quý còn nhiều lắm.

Sở Hàm vừa trở về phòng tài vụ, đã bị lão đại gọi tới văn phòng riêng giáo huấn một chút.

Làm cho y thực ngoài ý muốn.

Hoàng Dĩ Nhân kia lại cáo trạng với phó tổng, nói là y không tôn trọng đối phương.

“Cái gì?”

Nghe xong lời lão đại tường thuật lại, Sở Hàm vẫn còn chưa rõ tình hình. “Tôi làm chi mà không tôn trọng ông ta?”

Lão đại bộ tài vụ nhìn y. “Cái này thì phải hỏi cậu, không ai biết”.

“Tôi tốt bụng cho ông ta ngồi đợi ở phòng họp, còn bị ông ta lải nhải cho cả tiếng đồng hồ, còn muốn tôi thế nào nữa?” Sở Hàm nhắc lại tội danh của chính mình, y cảm thấy làm việc tốt còn bị sét đánh đúng là để chỉ những người như y. Sở Hàm trừng mắt nhìn lãnh đạo trực tiếp của mình. “Phó tổng nói thế nào?”

“Phó tổng muốn cậu đi xin lỗi”.

Phần nộ vung tay, Sở Hàm trực tiếp đứng lên. “Ai muốn xin lỗi thì xin lỗi, tôi tuyệt đối không đi”.

Đúng là tai bay vạ gió.

Cái tên Hoàng Dĩ Nhân kia đúng là quá rảnh rồi liền muốn đi gây chuyện.

Huống chi, là phó tổng hẹn mà chính phó tổng quên thời gian, bây giờ lại đi tìm y gây phiền toái, chịu oan ức cũng không cần phải đến mức này chứ.

Tựa hồ đã nghĩ đến việc y sẽ phát hỏa, lão đại bộ tài vụ trấn an Sở Hàm, bảo y ngồi xuống trước. “Loại uỷ khuất này cậu không muốn chịu cũng phải chịu, ai bảo đối phương cứ thích cắn lấy cậu không tha. Hiện tại tổng tài cũng hỏi đến chuyện này rồi, họ Hoàng kia vẫn đang là khách hàng quan trọng của chúng ta, nếu cậu không đi xin lỗi, bọn họ bên kia cũng sẽ đến đây phiền chết cậu. Nghĩ cách giải quyết êm thấm chuyện này đi, về sau thông minh một chút”.

Sở Hàm không hé răng.

“Kỳ thật mọi người đều biết chuyện gì đã xảy ra, cậu đi xin lỗi chỉ là hình thức thôi”.

“Đã biết rồi sao còn muốn tôi đi?”

Sở Hàm đứng ở cửa bất động, khó chịu lạnh mặt. Cấp trên nghe xong cũng hiểu được ý của y, đáng tiếc trong tình huống này chỉ có thể cười khẩy.

“Chính vì biết nên mới muốn cậu phải đi. Qua chuyện này mới cho cậu học được bài học, về sau đừng có tự biến mình thành trò vui của người khác, không được dễ dàng để người ta bắt được nhược điểm”.

Sở Hàm là do ông ta tuyển vào.

Biểu hiện trong công việc tốt ngoài dự đoán của ông, mới có vài năm đã lên được vị trí này, năng lực không cần phải nghi ngờ, chỉ là thiếu chút khôn khéo lời đời thôi.

Ra hiệu cho Sở Hàm rời đi, đối với biểu tình tức giận của y thì vờ như không thấy.

Cho cọ sát cũng tốt, coi như là bài học nhớ đời.

Sở Hàm còn chưa về đến văn phòng đã nhận được điện thoại của Trâu Nhạc.

“Tối nay có về không?”

“Có về”.

Sở Hàm nhìn đồng hồ một cái. “Bất quá có thể sẽ về muộn, anh cứ ăn trước đi”.

“Ừ”. Trâu Nhạc cũng không nói thêm gì, cúp máy luôn. Sở Hàm trở về văn phòng, ngồi trên sofa không hé răng, cứ nghĩ đến cái mặt tên Hoàng Dĩ Nhân kia là lại đau đầu.

Xin lỗi....

Phải nói thế nào? Mời cơm? Hay là phải công khai?

Sở Hàm đối với chuyện này thật sự là không có chút kinh nghiệm nào, cũng không biết cái gọi là xin lỗi rốt cuộc phải như thế nào mới đạt chuẩn.

Một mình ngồi suy nghĩ cả buổi chiều, mãi đến khi thư ký đi vào thông báo đã đến giờ họp, Sở Hàm mới điều chỉnh lại suy nghĩ, đến phòng họp.

Tâm trạng thật sự rất kém.

Nhưng dù có kém thế nào, ngày hôm nay nhất định phải trải qua.

9. Chương 9

Sở Hàm phải ở lại hộp đến chín giờ.

Chờ đến lúc y về tới nhà đã là chín rưỡi tối.

Vừa ra khỏi thang máy đã thấy Trâu Nhạc đứng ở hành lang, tựa vào cửa nhà y, đang xem nhóm công nhân cạy sàn nhà.

Thấy y đã về, hẩn nhướn nhướn mi. “Sao về muộn vậy?”

“Hộp”.

Giải thích đơn giản một câu, Sở Hàm đứng ở cửa nhìn thoáng qua, phần tháo dỡ đã gần hết, tốc độ rất nhanh.

Trong tay Trâu Nhạc còn cầm một tách café, hẩn uống một ngụm rồi mới nói lại tình huống với Sở Hàm. “Lúc bọn họ tới cậu còn chưa về, tôi có hỏi qua, bọn họ nói hôm nay lát lại sàn nhà nên tôi để bọn họ vào làm trước, khoá cửa là do bên bắt động sản mở”.

Bởi vì lúc trước từng có lần bên bắt động sản tới kiểm tra hiện trường để tiến hành chi trả bảo hiểm, cho nên Sở Hàm có để lại cho mấy người bên đó một chiếc chìa khoá dự phòng.

Phòng ngừa lúc y không có ở nhà mà bọn họ lại muốn đến kiểm tra tiếp.

Kỳ thật Sở Hàm cảm thấy có chỗ nào đó không được thích hợp, nhưng nhất thời lại nói không ra. Y đứng yên lặng trong chốc lát, Trâu Nhạc ở bên cạnh bảo. “Đồ ăn tôi để trong nhà bếp, cậu chịu khó hâm nóng lại một chút, bên này tôi trông giúp cậu”.

Nói xong hẩn còn đẩy Sở Hàm một cái. Sở Hàm không còn biện pháp, chỉ có thể trở về nhà Trâu Nhạc trước, y hộp đến bây giờ đã có chút đói bụng, tuy tiện ăn hai ba miếng đã hết sạch thức ăn.

Đem chén đĩa dọn rửa sạch sẽ, lúc Sở Hàm đi ra, Trâu Nhạc tựa hồ vẫn duy trì y nguyên tư thế lúc trước không hề động.

Nhìn sườn mặt của vị hàng xóm này, tâm tình Sở Hàm có điểm vi diệu.

Một lát sau, Sở Hàm mới mở miệng. “Tôi xuống dưới lầu mua ít đồ”.

Trâu Nhạc lúc này mới quay đầu lại, gật gật, không nói gì.

Sở Hàm xuống siêu thị dưới lầu mua ít bia, thuận tiện mua thêm hai bao thuốc lá.

Y đi rất nhanh, lúc trở về, Trâu Nhạc thấy y cầm một túi đầy bia thì không khỏi nhú mày. “Cậu thích uống thứ này?”

Sở Hàm lấy ra một lon bia, mở nắp rồi trực tiếp đổ thẳng vào miệng, một lon đưa cho Trâu Nhạc ý bảo hẳn cùng uống, nhưng đối phương không nhận lấy, Sở Hàm uống được hai ngụm, tựa vào bức tường đối diện Trâu Nhạc, nói. “Cũng không phải là thích, chỉ là hôm nay muốn uống thôi”.

“Tâm tình không tốt?”

“Coi như vậy đi”. Sở Hàm tựa vào cạnh cửa, lại ngửa đầu uống tiếp, bia lạnh có thể giảm bớt áp lực phiền muộn trong lòng y lúc này. Y nhìn Trâu Nhạc ở đối diện. “Tối nay, cảm ơn anh”.

“Khách sáo thế làm gì?” Trâu Nhạc uống một ngụm café. “Công việc gặp khó khăn?”

Nếu vì chuyện nhà bị cháy mà buồn bực, Sở Hàm sẽ không chờ nhiều ngày trôi qua như vậy rồi mới phát tác. Nam nhân buồn phiền không phải vì công việc thì là vì nữ nhân, mà theo quan sát của Trâu Nhạc, Sở Hàm không phải là loại người thứ hai.

Sở khách trọ đối với câu hỏi của Trâu Nhạc thì chỉ cười cười, thẳng đến khi uống xong một lon bia rồi, y thuận tay ném vỏ vào thùng rác phía trước hành lang. “Khi nào anh có thời gian thì đem tiền thuê nhà với tiền phí các thứ ghi ra đi, tôi sẽ trả cho anh”.

Lúc trước y có đề cập qua một lần, nhưng Trâu Nhạc giống như không thêm để ý.

“Tôi đem khách phòng cho cậu ở nhờ, không cần tiền thuê nhà gì hết, không cần là không cần”.

Đối với vấn đề này, thái độ của Trâu Nhạc rất tùy ý.

Nhưng Sở Hàm lại kiên trì ngoài ý muốn. “Vẫn là cho một con số đi”.

Lần này đổi thành Trâu Nhạc không trả lời.

Hắn mỉm cười uống café, thông minh không tiếp tục dây dưa vấn đề này.

Chuyện xin lỗi, đến cuối cùng Sở Hàm vẫn phải đi.

Chuyện này người biết cũng không nhiều lắm, trong công ty cũng chẳng có mấy người hiểu rõ nguyên do,

thậm chí việc Sở Hàm đi xin lỗi là mời Hoàng Dĩ Nhân đi ăn riêng một bữa, y cũng không nói với ai, kể cả Lý Chu Dương và Nhâm Kiệt.

Ban đêm, y cùng Trâu Nhạc uống rất nhiều rượu.

Không phải bia, mà là hai chai hồng tửu. Hai người ngồi ở ban công, câu được câu không nói chuyện phiếm.

Lúc đầu là một mình Sở Hàm ngồi uống rượu giải sầu, Trâu Nhạc từ thư phòng đi ra thấy được, thuận tay cầm theo một chai rượu nữa.

Tầm nhìn từ ban công rất tốt, xung quanh không có nhà cao tầng, có thể rõ ràng quan sát được bầu trời đầy sao.

Tửu lượng Sở Hàm ở vào mức bình thường, uống hơn nửa chai ý thức của y đã không còn rõ ràng lắm. “Kỳ thật tôi uống rượu để, cũng được lắm.... Sao mỗi lần uống phải thứ này, lại đặc biệt dễ say”.

Y lão đảo tựa vào lan can, cảm thấy từng đợt choáng váng quay cuồng.

Trâu Nhạc khẽ cười. “Chắc là vấn đề thể chất”. Nói xong hắn tiến lại gần Sở Hàm. “Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cậu phiền muộn như vậy?”

Sở Hàm không phải là người khó đoán.

Cảm xúc đều viết hết trên mặt, y có cao hứng hay không đều không thể lừa được ai.

Tuy rằng y đã cố gắng không đem công việc dính vào cuộc sống thường ngày, nhưng Trâu Nhạc cũng không phải kẻ ngốc.

Đột nhiên bị người ta lại gần như vậy, Sở Hàm có điểm không thoải mái.

Y lùi ra sau hai bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người. “.... Không.... Không có việc gì....”

Vừa dứt lời, Trâu Nhạc đã không hề báo trước mà nắm lấy cảm Sở Hàm, bắt y phải nhìn thẳng vào mắt hắn. “Sở Hàm, cùng một vấn đề, hỏi đến lần thứ hai đã là kiên nhẫn cuối cùng của tôi”.

Ngữ khí không hề uể oải như bình thường.

Mơ hồ mang theo sự cảnh cáo nồng đậm.

Nếu hiện tại Sở Hàm thanh tỉnh, thấy Trâu Nhạc như vậy có lẽ sẽ bị dọa chết. Hơn nữa tư thế hiện giờ của hai người thật phi thường không tự nhiên.

Nhưng lúc này, ý thức Sở Hàm đang rất mơ hồ.

Y chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Trâu Nhạc lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, không có biện pháp đi xác định vị trí chính xác của hắn.

Còn, không quen với nó thì sẽ bị nó khống chế mọi giác quan, cảm thấy cái gì cũng lâng lâng không chân thật.

Cho nên khi phát hiện mình có cổ thể nào cũng không thoát được Trâu Nhạc, Sở Hàm cũng lười đi chuốc khổ. Y tựa vào cạnh tường, để mặc Trâu Nhạc nhìn mình từ trên xuống dưới, sau đó chậm rãi đem chuyện xảy ra ở công ty kể lại.

Mang theo rất nhiều oán trách.

Mới đầu, Sở Hàm vẫn còn lấp ba lấp bắp, càng về sau ngữ khí lại càng mạnh mẽ, bất mãn bị đè dưới đáy lòng một khi đã tìm được chỗ phát tiết thì cũng sẽ không khống chế được mà xả hết ra. Sở Hàm nói xong lời cuối còn có chút phẫn nộ. “Cứ nhớ tới cái mặt tên Hoàng Dĩ Nhân kia là tôi lại bực mình! Mẹ nó, sau này có cơ hội ông đây nhất định phải....”

Lời thì phía sau còn chưa nói xong, đột nhiên có một cơn gió thổi tới.

Sở Hàm ném chai rượu trên tay đi, tham lam tiến về phía trước. “..... Mát quá!”

Đề tài đột nhiên thay đổi, ngay cả Trâu Nhạc cũng theo không kịp.

Hắn đứng ở bên cạnh, có điểm kinh ngạc nhìn Sở Hàm nghiêng nghiêng ngả ngả tựa vào lan can, vẻ mặt thích thú tận hưởng gió đêm thổi tới, bởi vì uống rượu nên sắc mặt đỏ hồng, loáng thoáng ẩn hiện dưới ánh đèn ban công nhàn nhạt....

Sở Hàm này quả nhiên rất thú vị....

Nghĩ trong lòng như vậy, Trâu Nhạc lại tiếp tục uống rượu.

Tâm mắt suông sẻ vẫn chạy trên người Sở Hàm, mang theo cảm giác áp bách và dục vọng không chút nào che giấu. Người nào đó uống say ý thức đã không còn rõ ràng, áo sơ mi cởi ra hơn phân nửa, tầm mắt vừa lướt qua liền có thể thấy được lồng ngực hơi đỏ lên, trên mặt treo vài phần ý cười, cả người tựa vào lan can, cái tay thì thoáng vung qua vung lại.

Trâu Nhạc cảm thấy đây đúng là một cảnh tượng đẹp mắt!

Nhưng hắn nhìn thì nhìn vậy, còn cái gì cũng không làm.

Uống xong chai rượu của mình, Trâu Nhạc đem máy tính từ thư phòng ra ban công, một bên thưởng thức bộ dáng mê man khi say rượu của Sở Hàm, một bên tiếp tục công việc của mình.

10. Chương 10

Người quen biết Trâu Nhạc đều hay dùng một câu để hình dung về hắn, đã đánh cược thì tất sẽ thắng.

Không phải vận hắn may mắn, mà là nếu hắn không chuẩn bị đầy đủ và nắm chắc mọi chuyện, hắn căn bản sẽ không dễ dàng lao vào một trò chơi.

Có người cảm thấy hắn quá cuồng vọng.

Cũng có người cảm thấy hắn quá mức bình tĩnh.

Hiện tại hắn dọn đến sống ở tiểu khu này, nguyên nhân chủ yếu là vì chỗ ở trước kia của hắn đã bị phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Giới truyền thông luôn thích đem việc công khai đời tư của người khác để thu hút người theo dõi, sau một thời gian thường xuyên bị làm phiền, Trâu Nhạc nhờ một vị bằng hữu tìm cho hắn chỗ ở mới, một nơi thanh tịnh không quá rộng không quá nhỏ. Khi hắn dọn đến đây vẫn chưa từng cùng hàng xóm xung quanh tạo dựng quan hệ.

Nhưng hắn biết ở cách vách nhà mình là ai.

Nhà lầu này giống như đã được vận mệnh an bài, đứng từ thư phòng nhà Trâu Nhạc có thể nhìn thấy rõ ràng phòng khách nhà Sở Hàm. Cho nên, thường thường buổi sáng Trâu Nhạc ở thư phòng kiểm tra email đều có thể thấy được hình ảnh Sở Hàm mặc đồ lót làm đủ loại động tác tập thể dục.

Thói quen này rất tốt.

Có một đoạn thời gian, tần suất Trâu Nhạc kiểm tra email buổi sáng ngày càng nhiều.

Từ giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi, có thể thấy được người kia hắn là đã có công việc ổn định.

Thời gian về nhà không khác nhau lắm, chỉ ở một mình, không có người nhà cũng không mang bạn bè hay ai khác về.

Đây là ấn tượng của Trâu Nhạc với Sở Hàm trước khi hai người tiếp xúc.

Tính cách có điểm nhị, nghĩ đến mấy lần đối phương xuất hiện trước mặt mình trong tình huống xấu hổ, Trâu Nhạc lại cảm thấy tâm tình cực kỳ khoái trá.

Mấy ngày gần đây, Trâu Nhạc đột nhiên bề bộn nhiều việc.

Đối với việc tối hôm đó mình uống rượu đã làm ra những chuyện gì, Sở Hàm hoàn toàn không nhớ rõ. Ngày hôm sau tỉnh lại chỉ thấy mình đang nằm trên sofa, đầu không đau, chỉ có điểm hơi choáng váng không thoải mái.

Sau đó, vì thời gian không còn sớm lắm nên y vội vàng đi làm, cũng không chú ý đến Trâu Nhạc không có ở nhà.

Từ hôm đó, ba ngày sau y cũng không gặp được Trâu Nhạc. Nếu không phải buổi tối đối phương còn gọi điện cho y nói hần không nấu cơm được, Sở Hàm còn tưởng tên này bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi.

Mới vừa quen với cuộc sống có bữa tối đầy đủ đã lại bị bức về với hoàn cảnh ác liệt của kẻ độc thân, trong khoảng thời gian ngắn Sở Hàm không thể thích ứng.

Lúc tự mình úp mỳ, y còn bận nhớ nhưng mấy món ăn nóng hổi thơm ngon Trâu Nhạc làm.

Cho nên, khi ba ngày sau nhận được tin nhắn hỏi buổi tối muốn ăn gì, trên mặt Sở Hàm liền lộ ra biểu tình kích động mà chính y cũng không thể lý giải nổi.

Lúc ấy, Nhâm Kiệt đang ngồi ở đối diện Sở Hàm.

Nhịn không được đập y một cái. “Cậu trúng số à?”

Cái kiểu vắn vẹo muốn cười mà không cười là tình huống gì đây?

Sở Hàm khụ khụ hai tiếng, phát tay. “Chuyện tốt chuyện tốt”.

Y nhắn lại một tin, sau khi đối phương trả lời một chữ ‘được’, y mới vui vẻ cất di động đi, đối với vị lãnh đạo đang thao thao bất tuyệt trên bục kia lần đầu tiên có được kiên nhẫn ngồi nghe.

Cho nên mới nói, thói quen là thứ rất đáng sợ.

Nếu là một tuần trước, có người nói với Sở Hàm cứ tan tầm là người ta sẽ trực tiếp về nhà ăn cơm, Sở Hàm chắc chắn sẽ cảm thấy đầu óc người này bị úng nước rồi.

Kết quả, bây giờ y còn nhớ rõ rõ vào siêu thị dưới lầu mua thêm rượu và ít đồ ăn vặt.

Lúc về đến nhà, Trâu Nhạc còn chưa nấu cơm xong.

Sở Hàm đi vào phòng bếp. “Hi, tôi về rồi!”

Trâu Nhạc quay đầu, hướng y cười một cái. “Sắp xong rồi”.

Sở Hàm đem đồ của mình cất đi rồi nhảy vào phòng bếp, nhìn trái nhìn phải một hồi, cuối cùng quyết định hỗ trợ Trâu Nhạc thái rau.

“Cái này phải chuẩn bị thế nào?”

Trâu Nhạc có điểm bất ngờ. “Cậu muốn làm?”

“Không nấu, cắt thái không thành vấn đề”. Sở Hàm cười cười, dựa theo yêu cầu của Trâu Nhạc mà bắt đầu chuẩn bị đồ ăn, tuy rằng thái hơi chậm, nhưng cũng rất nghiêm túc.

Không gian phòng bếp không tính là nhỏ, nhưng cũng không thể nói là lớn. Hai người vội đến vội đi có khi sẽ không cẩn thận mà đụng vào nhau, Trâu Nhạc không bảo Sở Hàm ra ngoài, thỉnh thoảng hai người tán gẫu vài câu, bầu không khí cũng xem như là thoải mái.

Đến lúc ăn cơm, Sở Hàm lấy ra hai lon bia. “Đến cạn!”

Trâu Nhạc nhìn bộ dạng Sở Hàm đang cười túm túm rót bia cho mình, một lát sau khoe miệng mới hơi giương lên. “Hôm nay tâm trạng cậu không tồi”.

Sở Hàm gật đầu.

Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là cảm thấy rất cao hứng thôi.

Trâu Nhạc không nói gì, cười cười cùng Sở Hàm uống bia. Buổi tối có trận bóng, hai người ăn xong ngay cả bát cũng không thêm rửa, trực tiếp ngồi làm tổ ở sofa. Trâu Nhạc hỏi Sở Hàm hôm nay không sửa nhà sao, Sở Hàm nói vì hôm nay có trận bóng, nên y cho công nhân nghỉ một ngày.

“Hoá ra cậu là dân mê bóng đá?”

“Không hẳn, lúc ở một mình thì chưa bao giờ xem”.

Ở trong khái niệm của Sở Hàm, xem bóng thì phải có nhiều người mới vui, chứ một mình ôm một cái TV, nghĩ sao cũng thấy có điểm thê lương.

Trước kia y đều cùng Lý Chu Dương và Nhâm Kiệt đến quán bar xem bóng.

Giải thích qua loa vài câu, Sở Hàm tựa vào bên cạnh sofa, nhắm nháp đậu phộng hạt dưa trên bàn trà. Trâu Nhạc ở bên cạnh đột nhiên hỏi. “Sở Hàm, công việc cậu đang làm là gì vậy?”

“Tôi?” Sở Hàm sửng sốt một chút nhưng cũng không quay đầu lại. “Tôi làm tài vụ”.

Nói xong, lực chú ý của y lại đặt toàn bộ vào TV. Trâu Nhạc nói tiếp. “Vậy bây giờ đang rất bận đúng không, cuối quý mà”.

“Ờ”.

Những lời này đúng là đã chạm đến đáy lòng Sở Hàm, y lắc lắc đầu. “Mỗi lần đến thời điểm này là lại phải cật lực như trâu bò ấy”.

Trâu Nhạc khẽ cười, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Trận bóng bắt đầu, hai người đều rất nhập tâm.

Chỉ là, đội bóng ủng hộ lại khác nhau.

Lúc Sở Hàm âm ỉ tranh luận, Trâu Nhạc chỉ nói một câu đã đả kích được y. Nói đến bóng đá, hẳn hiển nhiên so với Sở Hàm là thông thạo hơn, phân tích rõ ràng đâu ra đấy.

Cuối cùng khiến cho người bên cạnh không nhịn được. “Anh xem bóng đá sao còn muốn học đòi làm bình luận viên chuyên nghiệp thế hả, rốt cuộc là anh đang làm gì?” Xem bóng không phải là xem không khí sao, Sở Hàm cũng lười đi giải thích, huống chi người bên cạnh còn là Trâu Nhạc.

Trâu Nhạc nhún mi. “Tôi làm về trò chơi”.

Hắn nói xong, Sở Hàm ngay cả đầu cũng không thèm quay lại.

Bởi vì bóng tí nữa thì vào môn, Sở Hàm kêu ca vài tiếng, bực bội đấm bàn trà. “Đệch! Thế mà cũng không vào được”.

“Không vào được vì đá rất ngu”.

Bên cạnh lạnh lùng truyền đến một câu như vậy, sau đó Trâu Nhạc đột nhiên đứng lên, không nói thêm gì đi thẳng về thư phòng.

Sở Hàm chẳng hiểu ra làm sao, sửng sốt nhìn theo bóng dáng hắn. “Này, anh sao vậy?”

Trả lời y là tiếng cửa đóng ‘sầm’ một cái.

Trong nháy mắt, bầu không khí lúc trước biến mất sạch sẽ.

Sở Hàm bị bỏ lại ở phòng khách, nửa ngày sau vẫn không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng nhịn không được lẩm bẩm một câu. “Đậu má! Cái tật xấu mẹ gì đây, tuần nào cũng có một ngày”.

11. Chương 11

Lấy vị trí người thuê nhà mà nói, Sở Hàm tuyệt đối là một khách thuê không tồi.

Mấy cái nội quy mà Trâu Nhạc viết ra, kỳ thật Sở Hàm rất chú ý.

Đồ đạc dùng xong y đều cẩn thận để lại chỗ cũ, bình nước dùng hết y cũng nhớ rõ phải đổ đầy.

Uống của Trâu Nhạc một lon bia, y nhất định sẽ mua trả lại.

Ngay cả điện thoại trong nhà cũng chưa từng dùng qua.

Cho nên, y hoàn toàn không rõ cái trạng thái hỉ nộ vô thường của Trâu Nhạc là từ đâu mà có.

Rõ ràng trước đó hai người ở chung coi như không tồn tại, buổi tối cũng không có chuyện gì, xem bóng được một nửa hắn đột nhiên cấu kính, chẳng lẽ là đến thời kỳ tiền mãn kinh?

Ban ngày ở văn phòng, Sở Hàm bớt chút thời gian rảnh rỗi đi suy nghĩ mà vẫn không nghĩ ra mình đã đắc tội đối phương ở chỗ nào. Giữa trưa đi ăn cơm, Sở Hàm túm lấy Lý Chu Dương. “Thạch Khai Minh có phải cũng thuộc loại người tâm tình bất định không?”

Người bị túm nhướn mi. “Cái gì mà cũng?”

“Chính là một giây trước còn đang cười, đột nhiên liền trở mặt, ngay cả nguyên nhân cũng không có”.

Lý Chu Dương nhìn Sở Hàm nửa ngày, sau đó ôn hoà trả lời một câu. “Người như cậu nói, hình như giống tâm thần phân liệt hơn”.

Ai ngờ vừa mới nói xong, Sở Hàm liền gật đầu lia lịa. “Thật ra tôi cũng nghĩ thế....”

Tính tình tên Trâu Nhạc kia đúng là có điểm quái dị.

Mấy lần tự dưng phát hoả không thềm có lý do.

“Người cậu nói rốt cuộc là ai?” Từ quan hệ xã hội mà nói, Sở Hàm chính là người đơn giản nhất trong ba người bọn họ.

Người cần tiếp xúc trong công việc cũng không nhiều, bình thường tụ cùng một chỗ vẫn đều là một đám người đã quen biết nhau, nhưng hình như không có người nào có tính tình giống như lời y nói.

Nghĩ đến đây, Lý Chu Dương đột nhiên bắn ra một câu. “Cậu nói là nữ nhân?”

Nếu là bạn gái thì thật ra rất bình thường.

Sở Hàm sững sốt. “Không phải nữ, là nam”.

Y càng nói, Lý Chu Dương càng hiếu kỳ. “Nam? Cái vị hàng xóm nhà cậu?”

Lần này, Sở Hàm không hé răng.

Y còn đang gãi đầu suy nghĩ, Lý Chu Dương thì vẫn muốn truy hỏi, kết quả bị y không thềm để ý tới.

Bất quá vấn đề này cũng không làm Sở Hàm xoắn xuýt được bao lâu. Quá trưa, lão đại nhà y với lão đại nhà Nhâm Kiệt lại âm ỉ, y với Nhâm Kiệt ở giữa rất thông minh mà không xen vào một câu, tùy ý để hai người đấu võ mồm đến gió nổi mây phun.

Mãi đến cuối cùng, một người trong đó tức mình đập ghế. “Tôi nói cho anh biết, chuyện này không yên được đâu!”

Sau đó dùng dùng đập cửa rời đi.

Nhâm Kiệt không đi theo, cậu ta đem văn kiện tài liệu thu dọn lại, nhìn lão đại phòng tài vụ một cái. “Hôm nay có cần ghi lại không?”

Đối phương quét mắt trên người cậu ta một cái, tựa tiểu phi tiểu. “Nhâm Kiệt, người như thế mà vẫn có thể ngồi trên đầu cậu, thật đúng là khó tin”.

Nhâm Kiệt cười cười không nói gì, nhìn Sở Hàm một cái coi như ra hiệu, sau đó cũng bình tĩnh xoay người rời đi.

Đợi cho người đi hết rồi, lão đại tài vụ mới nhìn Sở Hàm bên cạnh một cái. “Người bạn này của cậu chẳng bao lâu nữa chắc chắn sẽ thế chỗ tên phế vật kia”.

Sở Hàm nhướn mày sững sốt một chút nhưng cũng không bày tỏ ý kiến gì.

Kỳ thật y cũng hiểu được, lão đại nhà Nhâm Kiệt đúng là có điểm thiếu đánh.

Mỗi lần có vấn đề đều không nói ra được trọng điểm, người ta không thuận theo ý mình thì nhất định không chịu bỏ qua, chuyện gì dính tới tay ông ta cũng trở thành rắc rối.

Người như thế mà có thể làm được quan hệ xã hội đúng là kỳ tích.

Bất quá, bất luận là ai đi lên được một vị trí nào đó thì cũng phải có lý do nhất định.

Sở Hàm chưa bao giờ tin vào chuyện vô duyên vô cớ, vạn vật tồn tại đều có ý nghĩa của nó. Sở Hàm không có phản ứng quá mức với chuyện của ban quan hệ xã hội, nhiều nhất chỉ là thấy bất bình thay Nhâm Kiệt.

Lúc trước phải tìm nơi để tiếp đãi khách hàng, nếu không phải Nhâm Kiệt tìm Tôn Xuyên hỗ trợ, phỏng chừng sẽ chẳng có ai giải quyết được.

Sở Hàm đi theo lão đại nhà mình trở về văn phòng, họp hành cả buổi khiến y đau hết cả hai bên tai. Nhờ trợ lý pha cho mình một tách café, Sở Hàm vào phòng làm việc bên trong, nằm vật ra sofa, xoa xoa cái cổ đã mỏi nhừ.

Họp hành đúng là chuyện đầy đoạ con người!

Mãi đến khi trợ lý gõ cửa, Sở Hàm mới đứng lên, ngồi vào ghế làm việc, ra hiệu cho người bên ngoài tiến vào.

“Dem báo biểu hôm trước tôi bảo cô làm cho tôi xem, buổi tối nếu không có việc gì thì ở lại tăng ca”. Sở Hàm dặn dò đơn giản hai câu, một bên uống café một bên kiểm tra tin nhắn trong điện thoại.

Có hai tin là của Trâu Nhạc.

Một tin là hỏi y có về ăn cơm tối không, một tin là hỏi y có muốn đi xem phim không.

Hai tin nhắn gửi cách nhau chưa đến năm phút, làm cho Sở Hàm cảm thấy thực quý dị.

Y do dự một chút, cuối cùng vẫn là quyết định gọi cho đối phương.

Thuận tiện phát tay ra hiệu có trợ lý đi ra.

Điện thoại đổ hai hồi chuông đã có người nghe máy, từ thanh âm Trâu Nhạc nghe ra tâm tình hẳn có vẻ không tồi. “Lần đầu tiên cậu gọi cho tôi đấy”.

Sở Hàm thiêu mi. “Vậy sao?”

Đầu dây bên kia cười một tiếng, hai người hiểu lòng không nói.

Bất quá Sở Hàm đối với chuyện này cũng không để ý nhiều, y gọi là vì có nguyên nhân khác. “Anh hỏi tôi có đi xem phim không là ý gì?”

“Tôi đang có hai vé xem phim, hỏi xem cậu có hứng thú đi hay không”.

“Lâu rồi tôi cũng chưa đến rạp chiếu phim...”

Trâu Nhạc khẽ cười. “Nghe nói là bộ phim không tồi”.

Ngữ khí của hắn kiểm soát ý thuyết phục rất vừa vặn, không làm cho người ta cảm thấy bức thiết mà cũng khiến cho Sở Hàm cảm nhận được ý tứ của một lời mời. Nhớ lại tình huống xấu hổ tối hôm trước, Sở Hàm nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đáp ứng. “Vậy chúng ta hẹn ở rạp chiếu phim hay tôi về nhà đón anh?”

Trâu Nhạc nhẹ nhàng tiếp đến một câu. “Tôi đi đón cậu”.

Sau đó cúp máy luôn.

Sở Hàm ngẩn ra, nhìn chằm chằm cái điện thoại. “Đón tôi? Anh có biết tôi ở đâu không hả?”

Vừa đến đúng giờ tan tầm, điện thoại của Sở Hàm liền vang.

Là Trâu Nhạc.

Sở Hàm nghe máy, còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã lên tiếng trước. “Tôi đến trước cửa công ty cậu rồi”.

“A?”

Kính ngạc nhú mày, Sở Hàm xoay ghế lại gần cửa sổ, tuy rằng nhìn không rõ nhưng vẫn có thể thấy được bóng dáng một chiếc xe đang đỗ trước cửa.

“Đạch, thật hay giả vậy....”

Sở Hàm không dám tin đứng lên, y thậm chí còn không cúp điện thoại, cầm áo khoác ra khỏi phòng.

Đi ngang qua bàn của trợ lý, Sở Hàm gõ gõ mặt bàn, dùng khẩu hình nói. “Tan tầm”.

Chờ y ra tới cửa, quả nhiên chiếc xe kia là của Trâu Nhạc.

Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra gương mặt quen thuộc. “Lên xe”.

Sở Hàm ngồi vào xe rồi vẫn còn thấy bất ngờ. “Sao anh biết công ty tôi?”

“Trên danh thiếp của cậu không phải có ghi địa chỉ sao?”

Lúc dọn vào nhà Trâu Nhạc, Sở Hàm đã đưa danh thiếp của mình cho đối phương, nhưng phỏng chừng chính y cũng đã quên mất.

Cảm thấy tình huống hiện tại có điểm vi diệu, Sở Hàm để mặc Trâu Nhạc lái xe tìm chỗ ăn cơm. Phim bây giờ mới chiếu, bây giờ đi ăn vẫn còn kịp.

Một đường đi đều do Trâu Nhạc làm chủ, mãi đến khi vào trong phòng chiếu rồi Sở Hàm mới nhớ ra. “Xe của tôi còn ở công ty!”

Người bên cạnh kéo y đi tìm chỗ ngồi, nhẹ nhàng trả lời một câu. “Không sao, ngày mai tôi đưa cậu đi làm”.

Sau đó đưa cho y một cái kính mắt.

Hoá ra đây là phim 3D.

Sở Hàm vốn dĩ còn muốn nói mình có xe, không cần đối phương phải đưa đi, nhưng là sau đó, cả phòng chiếu đột nhiên tối đen khiến y bất đắc dĩ phải ngậm miệng.

Vì cái gì y cứ cảm thấy chuyện này không được tự nhiên nhỉ....

12. Chương 12

Vì sao Trâu Nhạc tức giận, Sở Hàm không rõ lắm. Vì sao hắn lại hết giận, y vẫn như cũ không hiểu nổi.

Ngày đó đi xem phim, Trâu Nhạc tựa hồ đã quên mất chuyện mình lên cơn động kinh tối hôm trước. Cả đường đi hắn đều cùng Sở Hàm tán gẫu về bộ phim, Sở Hàm lẳng lặng ngồi nghe, thỉnh thoảng liếc mắt quan sát Trâu Nhạc, cảm thấy người này thật quá quỷ dị.

Bất quá, có lần đầu tiên thì hiển nhiên sẽ có lần thứ hai thứ ba.

Ba ngày liên tiếp, Sở Hàm bị Trâu Nhạc kéo đi xem phim cùng nhau.

Đến ngày thứ tư, y rốt cục không chịu nổi, phải lấy lý do công việc để từ chối. “Lát nữa tôi phải họp, có khi đến tám giờ vẫn chưa xong được”.

Trâu Nhạc ở bên kia ừ một tiếng. “Vậy bao giờ cậu họp xong thì gọi cho tôi?”

Hiển nhiên hắn không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Sở Hàm chỉ có thể đáp ứng rồi cúp máy, vừa lúc trợ lý vào phòng, nói với y công việc đã xử lý hết.

“Được rồi, cô về trước đi”. Sở Hàm nhìn thoáng qua máy tính, sau đó nhàm chán mở bảng biểu ra tiếp tục kiểm tra đối chiếu.

Nói thật, y rất bội phục sự cuồng nhiệt của Trâu Nhạc.

Đi xem phim mấy ngày liền mà cũng không bị phát ngáy.

Sở Hàm nhìn qua văn phòng đã quạnh quẽ không còn một bóng người, bất đắc dĩ thở dài, cũng không hiểu sao mình lại rơi vào tình cảnh này.

Y không phải là người không am hiểu việc từ chối người khác.

Dựa theo tính cách trước kia, đi hoặc là không đi, chỉ cần đơn giản nói ra một câu là xong. Cảm giác tội lỗi chỉ tồn tại ở một mức cực nhỏ trong lòng y, dù sao mấy chuyện này vốn dĩ là phụ thuộc vào tâm trạng.

Thế nhưng đối với Trâu Nhạc, y rất ngại mở miệng.

Bởi vì nói thế nào thì đối phương cũng coi như là người đã giúp đỡ y, cho nên không thể trực tiếp ‘Say No’ được.

Pha một tách café, Sở Hàm trở về bàn, tiếp tục xử lý công việc, vừa lúc di động có cuộc gọi đến.

Thật bất ngờ, vậy mà lại là từ người đã lâu không liên hệ, Ngải Chủ Lực.

“Sao lại có tâm tình gọi cho tôi thế này? Người bạn rộn!”

Người bạn này của Sở Hàm thường thường nửa năm chả thấy mặt nhau, cho dù sống trong cùng một thành phố nhưng thỉnh thoảng cũng chỉ có thể gọi điện hỏi thăm.

“Tôi vừa mới làm xong một hạng mục, bây giờ đang ở quán bar, cậu mau qua đây! Có đối tượng tốt giới thiệu cho cậu”. Câu cuối cùng mang theo ngữ khí mờ ám, Sở Hàm không cần cố sức cũng hiểu ngay được ám chỉ trong đó. Ngải Chủ Lực lẩn lộn trong giới giải trí, quen biết không ít tuấn nam mỹ nữ. Sở Hàm nhanh chóng buông tách café trong tay, tắt máy tính rồi đến thẳng gara.

Quán bar vẫn là chỗ mà Sở Hàm thường đến, tựa hồ trong cái vòng luẩn quẩn này, có rất nhiều chuyện đã thành cố định.

Sở Hàm vừa mới tới, Ngải Chủ Lực từ xa đã nhìn thấy y, hướng y vẫy vẫy tay. “Bên này!”

Sở Hàm chen qua đám người, có hơi bất ngờ vì hôm nay náo nhiệt như thế. “Đông quá!”

“Ha ha, có người sinh nhật, cho cậu tới mở mang tầm mắt”.

Ngải Chủ Lực nói xong, chỉ chỉ một nam nhân ở trên sân khấu đang bị một đám người vây quanh.

Theo hướng tay của Ngải Chủ Lực, Sở Hàm căng mắt cố gắng nhìn thử.

Bởi vì nhân vật chính bị tăng trong tầng ngoài toàn người là người bao quanh, Sở Hàm thật sự không thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy có chút quen mắt. Tư thế kia, hình như là của người nổi tiếng.

Lớn lên tựa hồ không tồi, lúc cười có vẻ biếng nhác lại vô lại.

Nhìn vẻ nghi hoặc của y, Ngải Chủ Lực cười cười rót cho y một chén rượu. “Trước kia anh ta có diễn qua phim điện ảnh, chắc chắn là cậu xem rồi, bất quá khi đó cậu vẫn còn đang đi học. Hai ngày nay tôi đang giúp anh ta chuẩn bị hoạt động”.

Đối với chuyện trong giới giải trí, Sở Hàm không rõ ràng lắm, nghe Ngải Chủ Lực nói dù không hiểu thì vẫn gật gật đầu, không có mấy hứng thú.

Hai người cùng ngồi uống rượu, một lát sau liền có thêm người nhập cuộc.

Là một mỹ nữ dáng người phi thường cao nhẹ nhàng ngồi dựa vào bên cạnh Sở Hàm. “Eric, ai đây nha....”

Ngải Chủ Lực cười cười. “Thanh niên tài tuấn”.

Vừa mới dứt lời, Sở Hàm liền bị sặc. Y lé mắt nhìn Ngải Chủ Lực một cái, đối phương không thềm nói gì.

“Hai người chậm rãi nói chuyện, tôi ra kia mừng sinh nhật”. Ngải Chủ Lực vừa tạo được cơ hội cho Sở Hàm liền thức thời rời đi, trước đó còn trừng mắt với Sở Hàm một cái, sau đó mới đi về phía sân khấu.

Mỹ nữ này chính là một người mẫu.

Thấy quan hệ của Sở Hàm và Ngải Chủ Lực không bình thường, cho nên lúc nói chuyện đều ngập ý lấy lòng.

Đối với câu ‘thanh niên tài tuấn’ vừa nãy, Sở Hàm không phủ nhận cũng không thừa nhận. Hai người nói chuyện không có chủ đề, thỉnh thoảng cười cười, lúc này vô thanh ất hấn thảng hữu thanh.

Trước khi chia tay, cô người mẫu để lại số điện thoại cho Sở Hàm.

“Lần tới nhớ hẹn em nha, anh đẹp trai!”

Sở Hàm cười cười nhận lấy số điện thoại.

Party sinh nhật kéo dài tới hai giờ sáng, Sở Hàm không còn hứng thú nên về trước, trước khi đi y gọi cho Ngải Chủ Lực, nói khi nào rảnh thì cùng nhau đi ăn.

Mang theo một thân đầy mùi rượu trở về, Sở Hàm vừa vào đến nhà, phát hiện đèn ở phòng khách vẫn còn mở.

Trâu Nhạc rất hiếm khi thấy ngồi ở phòng khách xem TV.

“Ế? Anh còn chưa ngủ sao?”

Giờ này làm gì còn sớm nữa đâu.

Đối phương nhìn Sở Hàm một cái. “Họp đến bây giờ?”

“Họp xong cùng đi liên hoan, cho nên mới về muộn”. Sở Hàm giải thích đơn giản một câu, cởi áo khoác vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa. Tầm mắt Trâu Nhạc vẫn dõi theo y, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Kỳ thật, hắn vẫn chờ điện thoại cho tới tận bây giờ.

Cho dù biết đối phương sẽ không gọi, nhưng hắn vẫn ôm ấp một tia hy vọng.

Cảm giác này, kỳ thật rất khó chịu.

Cho tới bây giờ hắn không phải là kiểu người sẽ đi chờ đợi ai, cũng rất ít người khiến hắn phải ngồi chờ ngu ngốc như vậy.

Nhưng Sở Hàm lại là cái loại thiếu dây thần kinh, cho dù có bị lừa cũng sẽ không hiểu là tình huống gì xảy ra.

Trâu Nhạc bỗng có cảm giác buồn bực ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’.

Hắn cau mày uống nốt chén hồng tửu trên bàn trà, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, thần sắc dưới đáy mắt trở nên âm trầm.

Trước khi Sở Hàm đi ra, hắn vẫn nên về thư phòng thôi.

Sở Hàm tắm rửa xong, ra đến phòng khách thì chẳng thấy người đâu, chỉ còn lại chai rượu rỗng cùng một đồng vỏ hạt dưa. Theo bản năng nhìn qua cánh cửa thư phòng đã đóng chặt, Sở Hàm nhún nhún vai, thu dọn sạch sẽ bãi chiến trường.

Y không nhớ tới chuyện phải gọi cho Trâu Nhạc.

Dù sao cũng chỉ là thuận miệng đáp ứng một câu, ai mà để ở trong lòng.

Ngược lại thì, số điện thoại mà cô người mẫu kia để lại lại khiến y nhớ nhưng.

Trở về phòng, Sở Hàm liền nhắn đi một tin.

Lời mời rõ ràng như vậy, y mà không theo sát thì đúng là đồ ngu thật dâng đến miệng còn bày đặt không ăn.

Ngải Chủ Lực hiển nhiên rất rõ hình mẫu y yêu thích nên đêm nay mới gọi y tới. Từ khi nhà mình cháy, đúng là y có rất ít hoạt động xã giao kiểu thế này.

Đối phương nhắn lại rất nhanh. Cả một đêm, Sở Hàm liền cùng đối phương nhắn qua nhắn lại mấy chuyện vô vị, đều là mấy lời chẳng có tí dinh dưỡng nào, thỉnh thoảng thì trêu chọc vài câu, mờ ám nhưng cũng không hạ lưu.

Mãi cho đến gần sáng, Sở Hàm mới tắt đèn đi ngủ.

Đối với những ngày sau này, y tràn ngập chờ mong.

13. Chương 13

Nếu đã quyết định làm chuyện gì, dựa theo tính cách của Sở Hàm thì chính là dồn dập tấn công.

Hẹn đối phương đi ăn cơm, đi dạo phố, sau đó thì ôm ôm ấp ấp một chút, tuy không có gì mới mẻ nhưng cũng sẽ không xảy ra sự cố gì.

Đối với chuyện tình cảm, Sở Hàm là kiểu người tiện thể nào thì làm thế ấy.

Lý Chu Dương từng phỉ nhổ cuộc sống như vậy của y là quá mức tùy tiện, y cũng không phản bác.

Nói đến thì, quan hệ giữa người với người, rất khó để có thể đi đến một kết quả chắc chắn.

Không phải hoàn toàn không có, mà là Sở Hàm gặp rất ít.

Cho dù có từng hứa hẹn đến chết cũng không thay đổi, nhưng cuối cùng kết thúc vẫn là bi kịch. Đối với hiện thực, Sở Hàm trước sau như một vẫn dùng mắt nhìn thực tế, nếu như xác suất không thể ở bên nhau đã quá rõ ràng như vậy, thì không nhất thiết phải ôm quá nhiều hy vọng.

Y cảm thấy, tận hưởng lạc thú trước mặt mới gọi là nhân sinh.

Khái niệm về cuộc sống như vậy tốt ở chỗ, đó là có thể dễ dàng đặt quan hệ với người khác.

Ví dụ như cô người mẫu lúc trước, từ lúc hai người bắt đầu hẹn hò đến khi thuận lợi phát triển, chỉ trong vòng một tuần, cả hai đã là quan hệ tình nhân ngọt ngọt ngào ngào.

Quy tắc trong trò chơi này, bọn họ vốn đã quá quen thuộc.

Quan trọng nhất là vui vẻ, những cái khác, rõ ràng ở trong lòng là được rồi.

Cho nên, trong khoảng thời gian này Sở Hàm bề bộn rất nhiều việc.

Bận đến mức y cũng chẳng còn lòng dạ nào để suy nghĩ vì sao tối hôm đó Trâu Nhạc lại đột nhiên nổi giận, dù sao ở trong khái niệm của y, đối phương chính là một người hỉ nộ vô thường. Y cảm thấy, qua hai ngày sẽ chẳng còn chuyện gì nữa.

Mỗi ngày, tin nhắn gửi đến hỏi y tối có về ăn cơm không tựa hồ cũng chứng thực điểm này.

Chẳng qua là một tuần này y không về ăn cơm.

Thậm chí có mấy hôm rõ ràng là cũng chẳng thèm về ngủ luôn.

Trâu Nhạc từng hỏi y một lần, có phải y có bạn kết giao không.

Sở Hàm cũng không giấu, thành thật nói đối phương là một người mẫu.

Lúc ấy, biểu tình của Trâu Nhạc thực vi diệu.

Tựa tiểu phi tiểu.

Rất giống với lúc nhà Sở Hàm vừa bị cháy, Trâu Nhạc tốt bụng cho y mượn thư phòng nhà mình. Lúc ấy hẳn ở bên cạnh Sở Hàm nhìn y, cũng là loại cảm giác này.

Giống như đang theo dõi con mồi.

Lý Chu Dương từng nói, Sở Hàm có một loại bản năng thuộc về động vật, có thể cảm giác được nguy hiểm đang tiếp cận.

Đáng tiếc chính là, y không thể chuyển hoá cảm giác này thành khả năng đề phòng chống cự, cho nên tuy là y cảm thấy Trâu Nhạc có điểm quái, nhưng cũng không đi nghĩ nhiều.

So với Sở Hàm, cuộc sống của Trâu Nhạc rất đơn giản.

Bình thường, thời gian làm việc buổi tối của hắn có hơi lâu một chút, chủ yếu là ở trong thư phòng. Ban ngày có đôi khi sẽ ra ngoài, nhưng phần lớn thì đều ở trong nhà, không có việc gì thì thích tự mình nấu cơm, hoặc là tập thể thao.

Có thể nói, hắn là người rất chú trọng đến chất lượng cuộc sống.

Rõ ràng thuộc tính có điểm trạch, nhưng đáng người thì tuyệt nhiên không có điểm nào có thể bắt bẻ được.

Đây là kết luận của Sở Hàm sau lần thứ n nhìn thấy hắn ở trần.

Mới đầu còn có chút xấu hổ, nhìn nhiều thì cũng chẳng có cảm giác gì nữa.

Nói sao thì đây cũng là nhà của Trâu Nhạc, bình thường ở nhà hắn thích trưng ra bộ dạng gì thì đó là tự do của hắn.

Đi ngủ mặc độc một chiếc quần lót, rời giường thì lập tức đi rửa mặt. Hắn đưa ra quy định cho Sở Hàm rằng đánh răng rửa mặt trong WC thì phải đóng cửa, nhưng hiển nhiên là hắn đã ném chính bản thân mình ra khỏi phạm vi quy tắc này.

Mà bất kể là chuyện gì, chỉ cần lặp đi lặp lại ba bốn lần là sẽ quên hết.

Thái độ của Sở Hàm từ kinh ngạc, không được tự nhiên đi đến thưởng thức, kỳ thật cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Con người mà, đã thích đáng người đẹp thì đâu cần biết đến giới tính.

Thấy nữ nhân đáng đẹp thì sẽ ngây ngẩn ra vài giây, mà thấy nam nhân vóc dáng tốt cũng sẽ cảm khái trong lòng một chút.

Bất quá nếu để Sở Hàm chọn, đương nhiên ngắm mỹ nữ so với nhìn mãnh nam vẫn hạnh phúc hơn.

Cùng một nam nhân ở chung, tuy rằng không thể nói là thoải mái, nhưng ít nhất cũng không ngại ngần như lúc đầu Sở Hàm nghĩ, nhất là khi Trâu Nhạc còn là một chủ nhà phi thường tốt, bao ăn bao ở không nói, có khi Sở Hàm về muộn, hắn còn giúp y trông coi việc sửa chữa nhà, thậm chí cả thư từ giấy báo gửi đến nhà y hắn cũng thay y nhận.

Làm người phải biết chừng mực.

Xét thấy cử chỉ cao đẹp của Trâu Nhạc nhiều vô số kể, cho nên dù tính tình hắn có âm tình bất định thế nào, đối với Sở Hàm cũng không thành vấn đề.

Dùng lời của y để hình dung thì chính là, ở chung với nhau thì tình cảm phải hoà thuận tốt đẹp.

Trên cơ bản là tương kính như tân, thỉnh thoảng lại có chút vi diệu.

Chân chính khiến cho loại quan hệ không xa không gần này phát sinh biến hoá là bởi vì ngày đó Sở Hàm không cẩn thận đụng tới bí mật của Nhâm Kiệt.

Y cùng bạn gái hẹn nhau đi xem phim, đúng dịp gặp được Nhâm Kiệt và Tôn Xuyên đang làm hoạt động bí mật.

Đối với tính hướng của bằng hữu, ngay từ đầu Sở Hàm đã biết.

Chủ yếu là vì đối phương cũng không che giấu, mà đối với Sở Hàm, bạn mình thích nam nhân hay nữ nhân cũng không ảnh hưởng gì tới y, cho nên y căn bản là không thèm để ý.

Huống chi, trước đó y cũng đã cảm thấy giữa Nhâm Kiệt và Tôn Xuyên có vấn đề.

Ở bên ngoài rạp chiếu phim kéo hai người lại tra hỏi, Nhâm Kiệt thừa nhận rất dứt khoát.

Đương nhiên, chuyện này sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được.

Sở Hàm gọi điện cho một đồng người tới, cùng nhau đến quán bar uống đến nửa đêm.

Vấn đề là những người khác không làm sao.

Cố tình lại chỉ có một mình Sở Hàm say.

“Vì sao mỗi lần chúng ta tụ tập, cuối cùng đều là tên này uống thành bộ dạng như chết vậy?” Sinh nhật người khác y uống say, người khác yêu đương y cũng uống say, nếu không phải hiểu rõ thái độ làm người của Sở Hàm, thì rất có thể sẽ đem y nghĩ thành một tên nát rượu.

Ngải Chủ Lực một bên đỡ Sở Hàm một bên oán giận, gọi được một chiếc taxi, tốn hết khí lực mới đem y nhét vào được trong xe.

Nhâm Kiệt ở một bên cười cười. “Trời sinh nhiệt huyết tràn trề”.

“Tràn trề cái rắm ấy!”

Ngải Chủ Lực thở dài ngồi vào vị trí phó lái, nghiêng đầu phất tay tạm biệt với người bên ngoài.

Mãi đến khi bóng dáng chiếc xe đã đi xa, Nhâm Kiệt và Tôn Xuyên mới thu hồi tầm mắt. Tôn Xuyên nhớ lại bộ dáng say rượu của Sở Hàm, nhìn không được mà bật cười. “Mấy người bạn này của cậu thật thú vị”.

Đối với những lời này, Nhâm Kiệt vẫn như cũ bảo trì ý cười cùng trầm mặc.

Ngải Chủ Lực đem người đưa đến dưới lầu tiểu khu, vốn dĩ lúc đầu là định đưa lên tận nhà.

Nhưng dọc đường đi, ánh mắt ghét bỏ của lái xe khiến Ngải Chủ Lực xấu hổ đến mức da đầu run hết cả lên. Nếu đưa người lên nhà, hẳn ta thực hoài nghi liệu lúc đi xuống xe có còn chờ ở đó hay không.

Ngay lúc Ngải Chủ Lực còn đang do dự, điện thoại của Sở Hàm đột nhiên đổ chuông.

Theo bản năng giúp y lấy điện thoại ra xem, trên màn hình hiển thị một cái tên xa lạ khiến Ngải Chủ Lực hơi lưỡng lự.

Trâu Nhạc?

Không quen....

Bởi vì không xác định được thân phận của đối phương, Ngải Chủ Lực cũng không tùy tiện giúp Sở Hàm nghe máy. Cuối cùng không còn cách nào khác, Ngải Chủ Lực chỉ có thể đem Sở Hàm lôi xuống xe trước. Sở Hàm đứng không vững, cả người dựa vào Ngải Chủ Lực. Ngải Chủ Lực thật sự không đỡ nổi y, kéo người đến một góc tường, miễn cưỡng để y dựa vào đó, đến lúc này mới xem như là có thời gian để thở.

Sở Hàm tuy rằng uống nhiều, nhưng ý thức cũng chưa phải hoàn toàn hồ đồ.

Y nghe thấy di động vẫn kêu, mơ mơ hồ hồ rút máy ra nghe.

Kích thích hưng phấn từ cồn khiến ngữ khí của y thoải mái hiếm thấy. “Uy! Ai tìm ông!”

Bên kia trầm mặc một lát.

Lúc sau, mới có người chậm rãi lên tiếng. “Trâu Nhạc”.

“A, là anh à”. Sở Hàm lẩm bẩm xong còn gật gật đầu, sau đó tủm tỉm cười nói với đối phương. “Tôi đang ở ngay dưới lầu rồi đây”.

“Dưới lầu?”

Nghe được đoạn đối thoại quỷ dị này, Ngải Chủ Lực ở bên cạnh nhìn không được tò mò mà ngẩng đầu. Căn phòng thô sơ giản lược của Sở Hàm tối om, hiển nhiên là bên trong không có ai.

Tên này đang nói chuyện với ai đây?

Sở Hàm cầm di động, liên tục căn nhắc cái gì không rõ, Trâu Nhạc cũng không ngắt máy. Năm phút sau, tính hiếu kỳ của Ngải Chủ Lực đã có được đáp án. Khi thấy trước mặt có một nam nhân đang đi tới, Ngải Chủ Lực đứng là phải sững sốt một trận.

Đâu má, tên Sở Hàm này không phải là trai thẳng sao?

14. Chương 14

Trâu Nhạc gọi điện cho Sở Hàm kỳ thật là vì hắn chuẩn bị phải ra ngoài.

Kết quả lại thấy chìa khoá nhà mà Sở Hàm để quên, ở nhà chờ mãi không thấy người về, hắn vốn muốn gọi để nói chìa khoá hắn gửi bên bảo vệ, khi nào y về thì có thể qua đó lấy.

Ai ngờ người tiếp điện thoại lại đang ở trạng thái này.

Đề nén lửa giận, Trâu Nhạc xuống dưới lầu đón người, từ xa đã nhìn thấy hai bóng người đang đứng dựa vào nhau.

Trâu Nhạc theo bản năng nhún mày.

Ngải Chủ Lực vừa thấy người tới đã tiếp đón. “Trâu Nhạc đúng không?”

Ngải Chủ Lực nhìn người trước mắt, vừa gọi ra tên đối phương bỗng cảm thấy kỳ quái, sao lại cảm thấy người này quen quen....

Trâu Nhạc chỉ hừ một tiếng, một chữ cũng không thèm nói.

Vươn tay đem nam nhân đang bám trên người Ngải Chủ Lực kéo về phía mình, khí lực của Trâu Nhạc không nhỏ, ngay cả Ngải Chủ Lực cũng bị hấn làm cho lảo đảo một chút.

Ngải Chủ Lực có điểm hơi bất ngờ, lại thử hỏi một câu. “Anh.... Là bằng hữu của Sở Hàm?”

Tiếng bằng hữu này có hai tầng ý nghĩa.

Sở Hàm bị kéo đi, cả người liền không thoải mái, y hiện giờ đã say mềm, nhìn gì cũng lẫn lộn không rõ ràng, dạ dày thì như sóng cuộn trào. Đã thế Trâu Nhạc còn không thềm đỡ y, để mặc y tự đứng, thấy y lung lay sắp ngã thì mới vươn tay kéo lại.

Sở Hàm nhìn cứ như con rối gỗ, thực buồn cười.

Đối với câu hỏi của Ngải Chủ Lực, Trâu Nhạc không thừa nhận cũng không phủ nhận, hấn chỉ đơn giản gạt gạt đầu. “Tôi đưa cậu ta lên, cảm ơn”.

Thanh âm của hấn rất từ tính, vừa mở miệng đã khiến cho hai mắt Ngải Chủ Lực sáng lên.

Đáng tiếc Ngải đại chế tác còn chưa kịp nói gì, Trâu Nhạc đã lôi Sở Hàm đi, một câu thừa thãi cũng không nói.

Chảnh vậy?!

Ngải Chủ Lực hồ nghi nhìn theo bóng dáng hai người, vẫn cứ cảm thấy gương mặt kia mình đã gặp qua ở đâu rồi.

Nhưng chắc chắn không phải ở trong giới giải trí, bằng không với gương mặt quá mức nổi bật kia, Ngải Chủ Lực nhất định sẽ không quên.

Bất quá, làm cho Ngải Chủ Lực càng tò mò chính là, tiểu tử Sở Hàm này sao lại chọc phải vị kia?!

Nhìn thái độ vừa rồi, nói là bằng hữu bình thường cũng không ai tin.

Trâu Nhạc đem người lên lầu, vừa vào đến nhà đã túm người ném thẳng vào phòng tắm.

Sở Hàm tuy rằng uống nhiều, nhưng ý thức vẫn còn, y vẫn biết được người đang kéo mình là ai, muốn nói chuyện nhưng tâm có thừa mà lực không đủ. Cuối cùng lúc bị nhét vào trong bồn tắm, y mới giây giữa

túm lấy cánh tay Trâu Nhạc. “Trâu....”

Kết quả vừa mới mở miệng, nước từ trên đỉnh đầu đã dội thẳng xuống.

“Đậu má!”

Thiếu chút nữa thì bị sặc, Sở Hàm muốn ra khỏi bồn tắm lại bị Trâu Nhạc túm quay về. “Hôm nay cậu mà không tẩy rửa sạch sẽ thì ra ngoài hành lang ngủ!”

Sở Hàm nghe thấy những lời này, bất quá vẫn làm bộ như không.

Y vốn đã rất say, nhiều chuyện làm ra chỉ là dựa theo bản năng, đột nhiên bị người xối nước, là ai thì cũng sẽ phát điên.

Mặc kệ lời cảnh cáo của Trâu Nhạc, tay chân Sở Hàm bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Nước trong bồn tắm ngày càng nhiều, y vừa động một cái sẽ khiến nước tràn ra, không quá vài phút sau, cả người Trâu Nhạc cũng đã ướt hơn phân nửa.

“Mẹ nó, hôm nay cậu không muốn yên ổn trôi qua đúng không?!” Tất cả nhẩn nại đều đã hết, Trâu Nhạc vốn đã không có kinh nghiệm chiều cổ con sâu rượu, lúc này cũng tức giận cởi áo khoác ném xuống đất, chính mình cũng nhảy vào trong bồn tắm, nửa nằm nửa ngồi đè ép Sở Hàm, cố định cả chân cả tay y lại. “Tôi xem cậu còn động chỗ nào!”

So về khí lực, hiển nhiên Sở Hàm không thể địch lại với Trâu Nhạc người chưa từng gián đoạn việc tập thể hình.

Huống chi, tư thế lúc này của y cũng không được thoải mái.

Mặt dưới bồn tắm tuy rằng trơn nhẵn nhưng vẫn rất cứng, Trâu Nhạc vừa đè một cái, y theo bản năng hừ một tiếng, có chút đau.

Phát giác sức kháng cự của Sở Hàm đã yếu đi, Trâu Nhạc rút cuộc cũng vừa lòng, nhưng lực đạo trên tay vẫn không giảm.

Vòi nước trên đỉnh đầu xả thẳng vào lưng Trâu Nhạc, sau đó chảy ra phía trước ngực hắn rồi một đường rơi xuống người Sở Hàm. Hai người đều đã ướt đầm, quần áo bám dính vào cơ thể. Từ tầm mắt của Trâu Nhạc vừa vặn nhìn được đường cong cơ thể của Sở Hàm không sót một tí gì.

Thần sắc dưới đáy mắt trầm xuống, Trâu Nhạc không thể kiềm chế mà cương lên.

Tóc Sở Hàm đều đã ướt hết dán ở trên mặt, đầu nghiêng sang một bên, vì không thoải mái mà hơi cau mày, áo sơ mi đã cởi ra một nửa, lộ ra màu da của cơ thể, thoát nhìn cả người y đều mang theo hấp dẫn gợi cảm.

“Tiểu tử cậu cố ý đúng không...” Sắc mặt Trâu Nhạc không tốt nói ra câu này, sau đó trong lòng không mang theo áp lực gì, cúi đầu cắn một cái lên ngực Sở Hàm.

“Ừm!”

Người bên dưới rên một tiếng.

Thân thể cũng theo bản năng mà vặn vẹo muốn thoát ra, cảm giác cực kỳ không thoải mái này làm cho Sở Hàm vừa mới bình tĩnh đã lại muốn giãy giụa đứng lên.

Nhưng Trâu Nhạc cắn bản không để ý tới y.

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế đè người, động tác bên miệng thì ngày càng như châm hỏa.

Ác ý khiêu khích đối phương một phen, Trâu Nhạc không làm thêm động tác gì hơn, chỉ là vẫn lưu luyến trước ngực Sở Hàm, thấy y không thoải mái ngo ngoáy thì càng thêm tùy ý gây sức ép, mãi đến khi nghe được tiếng rên nhẹ mang theo thích thú, Trâu Nhạc mới đắc ý cười cười.

Quá nửa đêm rồi còn bị con ma men này liên lụy, hắn đòi chút báo đáp cũng không có gì là quá đáng.

Nước vẫn không ngừng chảy xuống, dần dần làm cho người ta cảm thấy lạnh nhiều hơn ấm. Lúc này Trâu Nhạc mở nước cũng không chú ý điều chỉnh nhiệt độ, vừa rồi không để ý, hiện tại mới cảm thấy độ ấm này so với bình thường đúng là quá thấp.

Kích tình trong chốc lát bị nước lạnh hạ nhiệt, Trâu Nhạc cũng chẳng thêm động, vờn qua vờn lại chơi đùa trước ngực Sở Hàm. Mãi cho đến khi hạ thân đã thoải mái được một chút, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi từ trong bồn tắm đứng dậy.

Không có Trâu Nhạc che chắn, lúc này dòng nước trực tiếp xối thẳng vào người Sở Hàm.

Y không thoải mái mà động dậy thân dưới.

Dục vọng vốn dĩ đã bị Trâu Nhạc khơi lên, giữa đường lại bị gián đoạn như vậy rất khó chịu, Sở Hàm nửa tỉnh nửa say mở mắt, ý thức không rõ muốn nắm lấy thứ gì đó để cân bằng trạng thái đang hỗn loạn của mình.

Trâu Nhạc đứng một bên nhìn thấy nhưng vẫn bất động.

Thẳng đến khi Sở Hàm đã không còn chút khí lực nào, sắc mặt cũng trắng bệch, Trâu Nhạc mới xách người ra khỏi bồn tắm, thuận thực giúp y cởi quần áo, tùy tiện quần cho y cái khăn tắm rồi mới kéo y trở về phòng ngủ.

Dem Sở Hàm đỡ lên giường, nhét cả người y kín trong chăn.

“Chuyện ngày hôm nay, nếu còn có lần sau, tôi cam đoan cậu sẽ không được tha dễ dàng thế này đâu....” Nghiến răng nghiến lợi lưu lại một câu cảnh cáo, Trâu Nhạc nhìn Sở Hàm nằm trên giường vì thoải mái mà mặt mày cũng giãn ra, cuối cùng vẫn nhịn không được, nhẹ nhàng lướt qua môi y một cái.

Quản cậu thích nữ nhân hay nam nhân, đã là người mà Trâu Nhạc tôi coi trọng.

– Thì nhất định phải có!

15. Chương 15

Lúc Sở Hàm tỉnh lại, Trâu Nhạc không có ở nhà.

Đối với cảm giác say rượu phải trải qua lần thứ hai chỉ trong vòng một thời gian ngắn, Sở Hàm đầu tiên là không thể không kêu rên vài tiếng, sau đó bình tĩnh lại thì mới phát hiện ra, cả người mình không một mảnh vải che thân, hiện tại đang nằm trên giường của mình.

Rõ ràng là y đâu có thói quen ngủ lõa thể.

Sửng sốt ngồi dậy, Sở Hàm liếc mạng nhớ lại chuyện tối hôm qua, nhưng chỉ còn sót lại vài hình ảnh rời rạc lộn xộn.

Lờ mờ nhớ được hình như là Ngải Chủ Lực đưa y về.

Nhu nhu huyết thái dương cho bớt đau đầu, Sở Hàm đứng lên, đến tủ đầu giường lấy di động, gọi đến một dãy số.

Nhưng là đối phương trực tiếp ngắt máy.

Đạch!

Sở Hàm bất mãn nhíu mi, bầm riết không tha tiếp tục gọi.

Đến lần thứ ba, bên kia rốt cuộc cũng chịu nghe máy, bất quá không để Sở Hàm mở miệng, đối phương đã nổ pháo trước. “Tổ sư nhà cậu! Mới sáng sớm cậu đã gấp gấp gọi cái gì mà gọi!”

Ngải Chủ Lực rống xong rồi, Sở Hàm không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp cúp máy.

Sau đó ném điện thoại qua một bên.

Chưa đến một phút, đối phương đã gọi lại. Sở Hàm do dự nghe máy, quả nhiên bên kia lại ném tới đúng một câu: “Sở Hàm cậu muốn chết!”

Sau đó lại cúp máy.

Lăn qua lộn lại một hồi như vậy coi như tỉnh rượu, Sở Hàm chậm chạp đứng lên đi tìm quần áo, tùy tiện lấy một bộ mặc vào rồi đến phòng bếp kiểm đồ ăn.

Hiện tại y cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Dạ dày rất không thoải mái.

Tìm một vòng cũng không thấy có gì ăn được. Đã quen mỗi ngày có người chuẩn bị bữa sáng, lần này lại ngoài ý muốn không thấy gì, Sở Hàm có điểm khó hiểu. Y đứng dựa vào bàn, nhắm mắt thật lâu mới cảm thấy đỡ được một chút mệt mỏi, sau đó đi đến phòng khách ngồi xuống sofa.

Không biết có phải do lỗi giác của y hay không, dạ dày càng ngày càng khó chịu.

Nhàm chán mở TV lên xem, ngoài tin thời sự cũng chỉ có quảng cáo, chuyển đi chuyển lại một vòng, Sở Hàm nằm luôn xuống sofa, nhắm mắt lại.

Có lẽ là say rượu còn chưa tỉnh.

Hiện tại ngay cả động một ngón tay y cũng lười.

Không biết ngủ qua bao lâu, lần thứ hai mở mắt ra, bên ngoài trời đã tắt nắng.

Tuy rằng chưa tối đen hẳn, nhưng chắc là cũng tầm xế chiều rồi.

Y cứ như vậy mà ngủ qua một ngày.

Xong đời, chẳng lẽ đã già thật rồi....

Sở Hàm ngồi dậy, cơn co rút đau đốn từ dạ dày không vì y ngủ cả ngày mà chuyển biến tốt đẹp, thậm chí còn có phần ngày một đau, y chống bàn muốn đứng dậy, kết quả lao lực cả nửa ngày cũng không nhấc nổi mình lên.

Mẹ nó.

Rốt cuộc là làm sao đây.

Sở Hàm cảm thấy cả người mình không còn chút khí lực, cả người mê man hỗn loạn như bị ai đó dùng gậy đập vào, không xong nhất chính là cảm giác này cứ như sóng triều úp đến, liên tiếp đánh vào người y khiến y không chống đỡ nổi, đến khi toàn bộ ý thức của y còn sót lại đó là cảm giác mình cách sàn nhà ngày càng gần, sau đó hoàn toàn biến mất.

Trâu Nhạc trên đường về nhà còn đang mãi nghĩ xem phải đối mặt với Sở Hàm thế nào.

Dứt khoát nhận mình châm hoả hay là coi như chưa từng có chuyện gì?

Nhưng nếu cứ để yên thì tuyệt đối không được.

Hắn còn chưa rộng lượng đến mức để nam nhân đang ở nhà hắn ngày ngày uống say rồi lại được một nam nhân khác đưa về.

Trên cơ bản, Trâu Nhạc để Sở Hàm vào ở nhà mình không phải là chuyện bất ngờ gì.

Lại càng không phải là hắn nhất thời vui vẻ mà đi giúp đỡ người khác.

Nghiêm túc mà nói, từ lúc hắn chuyển nhà tới đây thì đã bắt đầu để ý đến đối phương. Lúc đầu là vì tò mò, về sau lại thấy rất thú vị, người này mỗi sáng đều ở trong phòng khách xoay tới xoay lui, vô luận là về gương mặt hay tính cách đều làm cho hắn rất có hứng thú.

Hao tổn tinh lực quá nhiều cho sự nghiệp, hiện tại sự nghiệp coi như đã thành công, hắn lại phát giác cuộc sống tình cảm mà trước kia hắn từng khinh bỉ ghét bỏ bây giờ lại có chút hấp dẫn.

Thế nhưng, tìm một nam nhân bầu bạn lại chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Sau khi Trâu Nhạc phát hiện ra tính hướng của mình, phần lớn thời gian đều là đến quán bar hoặc thông qua bạn bè giới thiệu để giải quyết xung động nhất thời.

Hắn cũng từng thử kết giao với vài người, nhưng đều không thích hợp.

Cho dù hắn là gay, thì thích cũng là thích nam nhân.

Không phải kẻ ảo lả cả ngày chỉ biết nũng nịu ưỡn ẹo.

Cho nên với chuyện tình cảm, hắn thà thiếu chứ không chọn bừa. Không tìm thấy người thích hợp, hắn thà rằng mình chịu cô đơn, ít nhất còn được tự tại.

Nói như lời bằng hữu của hắn thì là, cái loại người quá mức kiêu ngạo như hắn, sớm hay muộn cũng sẽ gặp báo ứng.

Rồi sẽ có một ngày hắn phải chịu tư vị khổ sở khi bị ruồng bỏ.

Hắn nghe được câu này, vài ngày sau thì chuyển nhà.

Ai mà ngờ câu nói đó lại linh nghiệm nhanh như vậy, khó có khi hắn coi trọng một người, vậy mà lại là trai thẳng.

Hắn còn đang tính toán phải làm sao để kéo gần quan hệ của hai người thì Sở Hàm lại dọn vào nhà hắn. Dưới hoàn cảnh đặc lợi thế này, nếu không làm gì thì thật sự không phải tính cách và thái độ làm người của Trâu Nhạc.

Nhà Sở Hàm bị cháy đúng là cơ hội tốt trời ban.

Số trời tới rồi, phần còn lại chỉ có thể dựa vào chính bản thân hắn mà thôi.

Trâu Nhạc vốn đã không phải người dễ dàng từ bỏ chuyện gì.

Huống chi, trong đi sẵn có một yếu tố vô cùng quan trọng.

Kiên nhẫn!

Còn nhiều thời gian, có thể chậm rãi mà giày vò nhau.

Nghĩ như vậy, lúc Trâu Nhạc mở cửa nhà, trên mặt vẫn còn treo ý cười.

Sau đó liếc mắt một cái liền thấy tư thế quý dị của Sở Hàm quỳ trên mặt đất.

Trâu Nhạc sưng sốt một chút, cau mày đi qua. “Cậu đang làm gì vậy hả?”

Vừa mới đụng tới đối phương, hắn đã giật mình rút tay lại. Nhiệt độ cơ thể của người kia không phải nóng bình thường.

Phát sốt?

Kéo Sở Hàm đứng dậy, để y ngồi xuống sofa, vươn tay sờ trán y, quả nhiên không phải hắn nghĩ nhầm, người này phát sốt.

“Điện thoại ở trong tay cũng không biết gọi!” Oán giận quở trách một câu, Trâu Nhạc đi lấy nhiệt kế, rót một chén nước rồi đem cho Sở Hàm.

Có lẽ là bị động tác của Trâu Nhạc làm tỉnh, nam nhân vừa mới xỉu đi mà chính mình cũng không biết giật chân mày, sau đó hơi hé mắt.

Cảnh tượng trước mắt mơ mơ hồ hồ một chốc rồi mới từ từ rõ ràng, sau khi xác nhận là Trâu Nhạc, Sở Hàm miễn cưỡng nở nụ cười. “Anh về rồi....”

Thanh âm yếu ớt.

Trâu Nhạc nâng đầu y dậy, đề phòng y lại ngã ngửa. “Cậu thấy thế nào? Sốt cao như vậy còn không gọi cho tôi, muốn đi bệnh viện không?”

“Sốt?” Sở Hàm khó hiểu.

Sau khi trì độn suy nghĩ vài giây, y mới hiểu được hàm nghĩa của chữ này. Y gật gật đầu, còn ngây ngô cười với Trâu Nhạc, phát tay một cái tỏ ý không cần đi bệnh viện. Sau đó lại chậm rãi phun ra một câu. “.... Tôi đói bụng”.

Thật sự là không thể nhịn được, Trâu Nhạc liếc mắt xem thường.

Mẹ nhà cậu....

16. Chương 16

Sở Hàm bị sốt có thể là do ngâm nước quá lâu.

Trâu Nhạc nấu ít cháo, cho y ăn xong rồi thì để y uống thuốc, sau đó đem y đỡ lên giường rồi bỏ lại một câu. “Nếu ngủ dậy mà vẫn không hạ sốt thì đưa cậu đi bệnh viện”.

Hắn nói xong, nam nhân trên giường hơi nhú mi.

“Phiền cho anh rồi, Trâu Nhạc”.

Hiện tại giọng của Sở Hàm rất khàn, uể oải vô lực.

Đối với câu cảm ơn của y, Trâu Nhạc không nói gì, chỉ vỗ vỗ chần ý bảo y nghỉ ngơi cho tốt rồi hắn đi ra.

Sở Hàm nằm ở trên giường, một lát sau ý thức bắt đầu mơ hồ.

Y cảm thấy hình như mình còn có chuyện phải hỏi Trâu Nhạc, nhưng lại chưa kịp nắm bắt được trọng điểm là ở đâu thì đã ngủ mê mết.

Bị sốt đúng là rất tiêu hao thể lực.

Hiện tại Sở Hàm trừ bỏ mệt thì chỉ có mệt.

Trong khoảng thời gian này, Trâu Nhạc ở ngoài phòng khách trông chừng.

Hắn đoán Sở Hàm không có khả năng ngủ thẳng đến sáng ngày mai, hơn nữa qua mấy tiếng nữa mà không hạ sốt, hắn sẽ đưa người đi bệnh viện.

Đợi đến khoảng bốn giờ, Sở Hàm quả nhiên mơ mơ màng màng tỉnh giấc.

Xem ra là không quá tỉnh táo, y chậm rì rì mò mẫm về phía WC.

Trâu Nhạc đứng lên giúp y.

Đối phương theo bản năng ngẩng đầu cười cười. “Cảm ơn”.

Trâu Nhạc đứng ở cửa chờ y ra, kết quả Sở Hàm đã thanh tỉnh không ít, thấy hắn chờ ở ngoài thì có điểm bất ngờ, gãi gãi đầu. “Cái kia, tôi không sao rồi.... Cảm ơn”.

“Có cơm, muốn ăn không?”

“Muốn!”

Sở Hàm đáp rất nhanh, nói xong lại thấy xấu hổ, lúng túng cười cười. “Cái đó, là tại vì đói quá....”

Hiện giờ y đã không thể chịu đựng được sức tàn phá của đồ ăn bên ngoài.

Thấy y nói thẳng như vậy, Trâu Nhạc cũng cười cười, bảo y ra phòng khách chờ, hắn đi lấy đồ ăn.

Bưng thức ăn ra cho Sở Hàm, lại đổi được một câu cảm ơn của đối phương.

“Cậu đối với người khác vẫn luôn khách khí như vậy?”

Trâu Nhạc thuận miệng hỏi một câu như vậy, người đối diện sững sốt một chút. “A?”

“Hai ngày trước cậu đem tiền thuê nhà gửi cho tôi đúng không?”

Lúc hắn nói lời này thì không ngắc đầu, Sở Hàm đáp rất thản nhiên. “Ừ, tôi không biết chính xác bao nhiêu, nên có nhờ một người bạn làm bất động sản định cho một cái giá, nếu không đủ thì để tôi đưa thêm”.

Vốn dĩ y đã muốn nói với Trâu Nhạc, nhưng hai ngày nay vẫn không tìm được thời gian thích hợp.

Trâu Nhạc buông bát đĩa. “Tôi đã nói với cậu rồi, tôi không cần tiền thuê nhà của cậu”.

Kỳ thật bây giờ không phải là thời điểm tốt để nói chuyện này, nhưng Trâu Nhạc cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng. Hắn nhìn Sở Hàm. “Tôi cho cậu vào ở là tránh cho cậu khỏi bất tiện, thời gian ở chung tuy rằng không lâu lắm, nhưng tốt xấu gì mọi người cũng coi như là bằng hữu đi?”

Miệng Sở Hàm còn đang nhai cơm, đối với câu hỏi này thì chỉ có thể gật đầu.

Cho dù y muốn nói thật ra hai người cũng không thân quen lắm, thì cũng thật sự không mở miệng nói.

Dù sao Trâu Nhạc đã chiếu cố y cả một đêm, ít nhiều cũng có điểm cảm động.

Trâu Nhạc thấy y gật đầu, sắc mặt mới dịu đi một chút. “Nếu đã là bằng hữu, chuyện này chỉ coi như là giúp đỡ nhau mà thôi, cậu không cần phải tính toán rõ ràng như vậy”.

Lần này đến phiên Sở Hàm giải thích, y suy nghĩ một hồi rồi mới mở miệng. “Bất quá, cho dù tôi ở nhà bằng hữu, tiền này tôi vẫn sẽ trả”. Y nhíu mày. “Tôi cảm thấy chuyện này cũng không có vấn đề gì”.

“Nếu đã là bằng hữu, việc gì phải tính toán rõ ràng như vậy?”

Sở Hàm cười cười. “Dù sao cũng đã là bằng hữu, tính toán rõ ràng thì có vấn đề gì đâu?”

Đơn thuần là quan điểm của hai bên bất đồng mà thôi.

Trâu Nhạc nhìn Sở Hàm thật lâu, qua nửa ngày mới gật gật đầu, không đồng ý cũng không phản bác lời vừa rồi, tiếp tục ăn cơm.

Không khí bắt đầu có điểm xấu hổ.

Chờ hai người ăn xong, theo thường lệ vẫn là Trâu Nhạc thu dọn.

Từ phòng bếp đi ra, Trâu Nhạc đưa cho Sở Hàm một cái nhiệt kế. “Xem xem còn sốt không”.

“Vừa mới đo, đỡ hơn chút rồi”.

“Vậy uống thuốc rồi cậu đi nghỉ thêm chút nữa đi”.

Sở Hàm nhận lấy chén nước Trâu Nhạc đưa qua để uống thuốc, thấy đối phương không có ý định đi ngủ, y không khỏi cảm thấy kỳ quái. “Thức cả một đêm rồi, anh còn không đi ngủ?”

“Tôi thức đêm là chuyện thường xuyên, đã giờ này rồi, muốn ngủ cũng không ngủ được”.

Trâu Nhạc mở máy tính, kiểm tra email.

Lần này, Sở Hàm tò mò hỏi một câu. “Rốt cuộc là anh làm việc gì vậy?”

Trâu Nhạc quay đầu nhìn y một cái, trước tiên không nói gì, chính là cười cười một cái, ánh mắt vi diệu làm cho Sở Hàm có điểm sợ hãi. Qua thật lâu, hắn mới chậm rãi đứng lên, đi đến bên cạnh Sở Hàm, một tay chống bên cạnh, sau đó cố ý cọ cọ bên tai Sở Hàm, trả lời rất khẽ. “Tôi làm về trò chơi”.

Khoảng cách này thật sự gần quá.

Gần đến mức khiến cho da đầu Sở Hàm run lên.

Cái cảm giác bị hơi thở quét qua bên tai thật sự là không thoải mái, Sở Hàm run lên một chút, sau đó có điểm bối rối lui ra sau. “Hoá ra là làm về trò chơi à, không tồi...”

Gượng gạo bỏ lại những lời này, Sở Hàm chạy về phòng ngủ đóng cửa lại.

Toàn thân Trâu Nhạc tản ra một loại khí tràng quý dị khó có thể gọi tên.

Cứ cảm thấy mỗi câu hắn nói ra đều mang theo hương vị dụ dỗ, thế nhưng lại rất nguy hiểm.

Mà nói đến thì, làm trò chơi không phải đều là trạch nam tinh anh nhĩ nhận sao?

Bộ dạng như hắn mà đi chơi game....

Lắm bầm vài câu, Sở Hàm lắc đầu trèo lên giường, nhắm mắt lại.

Phải nhanh nhanh sửa xong nhà rồi chuyển về thôi.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu y toàn là ý niệm này.

Lúc tỉnh lại, Sở Hàm đã hoàn toàn hạ sốt.

May là nền tảng sức khỏe không tồi, ăn cơm uống thuốc ngủ một giấc là khỏi ngay. Lúc tỉnh lại là giữa trưa, Trâu Nhạc vẫn ở phòng khách xem máy tính, nghe thấy tiếng mở cửa từ phòng ngủ của Sở Hàm liền quay đầu lại. “Tỉnh?”

“Ừm”.

Sở Hàm cười cười đi rửa mặt, thay quần áo ngủ xong, cả người thần thanh khí爽.

Có làm sao cũng không được có bệnh, không có cái gì cũng không được không có tinh thần!

Cảm khái một câu, Sở Hàm soi gương cạo râu, sửa sang lại mọi phương diện rồi mới đi ra.

“Thế nào, ra ngoài ăn không?”

Sở Hàm ngồi trên chiếc sofa đơn, nhìn Trâu Nhạc. “Hai ngày nay ít nhiều gì cũng là anh chiếu cố cho tôi, tôi mời anh”.

Trâu Nhạc ngẩng đầu. “Vừa nãy cậu có điện thoại”.

Lúc trước vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Sở Hàm, Trâu Nhạc dìu y lên giường xong thì cũng thuận tay cầm di động đi ra, kết quả từ chín giờ sáng đến giờ đi động vẫn rung liên tục.

Sở Hàm nhướn mày, nhận lấy điện thoại mở ra xem, bên trong đều hiển thị dãy số của một người.

Là cô bạn gái người mẫu kia.

Hai ngày nay bệnh đến mê man, y đã quên mất cuộc hẹn của hai người.

Cảm thấy tai hoạ sắp đến, Sở Hàm vội vàng gọi lại, người cũng chạy về phòng ngủ.

Cuối cùng Trâu Nhạc chỉ nghe được loáng thoáng hai câu.

“Anh bị ốm, không phải cố ý không nghe điện thoại của em....”

“.... Anh thật sự không quên mà....”

Phần sau thế nào, cửa đã đóng lại.

Trâu Nhạc hơi hiểu ra, thu hồi tầm mắt, khoé miệng giương lên một mặt cười không mấy thiện ý, vẻ mặt đầy tính toán.

Quả nhiên, một lát sau đã thấy Sở Hàm ủ rũ đi ra.

Trâu Nhạc khẽ cười. “Tôi thấy hôm nay vẫn là để tôi mời cậu đi”. Thấy đối phương ngắc đầu, hần hớn hờ hởi thêm một câu. “Người thất tình là lớn nhất, tôi đến an ủi cậu vậy”.

Sở Hàm nghe xong chỉ có thể cười khổ.

17. Chương 17

Bữa cơm này thật ra ăn không qua quýt chút nào.

Ăn tối xong, Trâu Nhạc dùng lý do giải sầu kéo Sở Hàm đi xem phim cùng mình, xem xong lại đi ăn tiếp, ăn xong thì đi dạo phố, cuối cùng ngay cả bữa khuya cũng giải quyết cùng nhau luôn.

Đến tăng cuối, Sở Hàm no không chịu được.

“Đúng là nhìn không ra, sức ăn của anh lại lợi hại như vậy...”

Từ lúc ngủ trưa dậy đến giờ chỉ toàn là ăn với ăn, giữa buổi có đi xem phim để nghỉ ngơi nhưng căn bản cũng chẳng thấm vào đâu.

Trâu Nhạc ngồi đối diện y cười cười. “Bởi vì tâm trạng tốt”.

Sở Hàm nghe xong câu này, có điểm bất đắc dĩ cầm chén rượu lên uống. “Kỳ thật lúc hai bên kết giao cũng không nghĩ đến vấn đề lâu dài, bất quá cứ mặc danh kỳ diệu mà chia tay như vậy cũng thấy nuốt không trôi”.

Sở Hàm không thể nói là mình đã dồn bao nhiêu tình cảm, nhưng ít nhất cũng có giao tình.

Y nghĩ, đoạn thời gian ở bên nhau này, tốt xấu gì y và bạn gái cũng vui vẻ, nhưng đối phương nói hết là hết, không khỏi có chút đả kích người khác.

Trâu Nhạc còn đang ăn vui vẻ, nghe thấy y lầm bầm câu vừa rồi mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt lơ đãng. “Chia tay thì cũng chia tay rồi, đừng nghĩ nhiều quá, cũ không đi sao mới tới được”.

“Ừ, cũng đúng”.

Tình yêu ở nơi đô thị hiện đại này giống như một món thức ăn nhanh, xuất hiện và biến mất nhanh chóng không có chút nào ngoài ý muốn.

Nghĩ như vậy, Sở Hàm lại cúi đầu cầm lấy chén rượu, vừa định uống thì đã bị Trâu Nhạc ngăn lại. “Vừa mới ồm xong còn muốn uống? Kiểm chế chút đi”.

Hắn còn chưa dứt lời, Sở Hàm đã nói ra nghi vấn vẫn nhen trong lòng y bấy lâu.

“Hôm trước tôi say rượu rồi làm sao về nhà?”

Tên Ngải Chủ Lực kia hẳn là không tốt bụng đến mức hầu hạ y đến tận giường.

Trâu Nhạc cũng không bắt ngờ khi thấy y hỏi. “Bạn cậu đưa cậu đến dưới lầu, tôi mang cậu lên”.

“Ồm.... vậy tôi...” Sở Hàm vốn muốn hỏi mình có gây ra chuyện ầm ĩ gì không, sau đó nghĩ lại chiến tích của mình ở chỗ Lý Chu Dương và Nhâm Kiệt, lại cảm thấy không cần phải hỏi thêm nữa.

Quả nhiên, nam nhân đối diện tựa tiểu phi tiểu nhàn y, vẻ mặt không cần nói cũng biết.

Sở Hàm cảm thấy đề tài này có chút xấu hổ, y cười một cái rồi không tiếp tục hỏi nữa.

Y hỏi, chủ yếu là vì trong đầu y vẫn còn sót lại vài hình ảnh vụn vặt.

Không phải y hoàn toàn không có ấn tượng, chính là không được nguyên vẹn.

Y muốn hỏi rõ rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng lại ngượng ngùng mở miệng, đặc biệt là mỗi lần như vậy Trâu Nhạc lại cười cười, trong ý cười mang theo mùi vị đầy nguy hiểm.

Người xưa nói rất đúng, nan đắc hồ đồ. (1)

Sở Hàm hoàn toàn là bằng bản năng ý thức được nguy hiểm từ miệng mà ra, Trâu Nhạc đợi một lát cũng không thấy đối phương hỏi tiếp, lúc này mới cúi đầu, tiếp tục ăn.

Chung một cái bàn, hai người mang theo hai tâm trạng khác nhau. Một là đang âm thầm tính toán, một là đang hồ nghi không hiểu.

Bất quá, từ sau bữa cơm hôm ấy, phương thức ở chung giữa Sở Hàm và Trâu Nhạc bắt đầu có bước phát triển vi diệu.

Đầu tiên là mỗi ngày sau khi ăn tối xong, tản bộ đã trở thành tiết mục cố định. Đi bộ xong ít nhất một vòng thì cùng đi xem phim, phim hay hay không cũng không sao, nhưng là sau khi xem phim xong Trâu Nhạc rất thích lôi kéo Sở Hàm đi dạo, lại còn bày đặt không lái xe, nên đi bộ một hai tiếng.

Nói cho văn mỹ thì là, rèn luyện thân thể.

Chuyện Sở Hàm phát sốt đã bị Trâu Nhạc nắm thóp, không có việc gì hán cũng phải lôi ra nói vài câu.

Một đương sự trong đó cảm thấy rất quái dị.

Sở Hàm chưa từng cùng người khác có quan hệ thân cận đến mức này.

Từ lúc y đến thành phố này thì đã có một thói quen, cho dù là bằng hữu thì cũng sẽ duy trì một khoảng cách nhất định, mọi người đều có cuộc sống của mình, có ưu tư riêng. Lúc vui vẻ thì tụ hội, muốn ở một mình thì tìm đến chỗ một mình.

Cái gọi là bạn gái, bất quá chỉ là cuối tuần kéo nhau đi dạo phố mua sắm, xong thì đến KTV bao một đêm,

hoặc trực tiếp tìm một làng du lịch không tồi đến đó trải qua hai ngày cuối tuần, đương nhiên chủ yếu vẫn là hoạt động trên giường dành cho hai người.

Cuộc sống kiểu này Sở Hàm đã quen rồi.

Hiện tại thì mỗi ngày ăn cơm sẽ nói chuyện công ty, ăn xong xuống dưới lầu tản bộ thì nói chuyện thời sự, không phải hai chữ quý dị là có thể hình dung được tình cảnh này.

Cố tình là Sở Hàm không thể cự tuyệt Trâu Nhạc.

Lúc trước đi hẹn hò với bạn gái thì coi như là có lý do, hiện tại đối phương đã biết y chia tay, đương nhiên cũng sẽ không thể dùng lý do tăng ca để ngày nào cũng từ chối được.

Hơn nữa Sở Hàm cũng không muốn.

Một mình làm tổ ở công ty ăn đồ ăn bên ngoài, y cũng không muốn tự ngược.

Huống chi, Trâu Nhạc cũng không phải đối tượng khiến người ta phản cảm khi cùng nói chuyện phiếm.

Mặc dù nhiều lúc nói chuyện với hắn rất hại não, nhưng có rất nhiều vấn đề, cách nhìn nhận của hắn và Sở Hàm phải nói là chí lớn gặp nhau.

Từ góc độ bằng hữu mà nói, Trâu Nhạc xem như là một người không tồi.

Vấn đề duy nhất có thể coi như vấn đề ấy là, Trâu Nhạc có chút cổ quái khiến cho người ta rất khó hiểu.

Lúc đi đường, thường thường hắn sẽ thích ôm thắt lưng Sở Hàm.

Đương nhiên cũng không phải là cố ý, phần lớn là vì bọn họ đi đến chỗ đông người, chen chen chúc chúc rồi mới thành cái tư thế ấy.

Sở Hàm đã từng hỏi qua, vì sao Trâu Nhạc cứ thích tụ tập ở mấy chỗ chợ đêm toàn người là người như vậy, đối phương cười nói, không khí tốt.

Đệch, toàn bị giẫm lên chân thì tốt ở chỗ nào?!

Sở Hàm không hiểu, nhưng vì Trâu Nhạc thích, y cũng chẳng còn cách nào.

Về sau Ngải Chủ Lực gọi điện cho Sở Hàm, truy hỏi y rốt cuộc quan hệ giữa y và Trâu Nhạc là thế nào.

Lúc ấy Sở Hàm chẳng có biểu hiện gì, nói. “Tôi tạm thời ở nhờ nhà anh ta, cậu nói xem nên là quan hệ gì?”

“Ồ chung?”

Từ này thành công khiến cho sắc mặt Sở Hàm đen đi một chút. “Rõ ràng là một từ rất bình thường, vì sao cậu nhất định phải dùng ngữ điệu quái dị như vậy để nói ra hả?”

Hai nam nhân ở chung có phải chuyện mới mẻ nóng sốt gì đâu.

Nếu là nữ thì mới không uổng phí cái giọng khoa trương của Ngải Chủ Lực.

Kết quả, Ngải Chủ Lực ở đầu dây bên kia nhin không được lắc lắc đầu. “Tôi nói này, Sở Hàm cậu là gốc thật hay giả vờ đây hả? Ai lại tùy tiện tiện cho một người vào ở nhà mình chứ!”

Cứ nghĩ đến ánh mắt tối hôm ấy của Trâu Nhạc, nói trong lòng hắn không có tính toán gì, quỷ cũng không tin!

Đối với những lời vừa rồi của Ngải Chủ Lực, Sở Hàm nhú mi. “Cậu muốn tôi nói, thì tôi biết hai người, một là Trâu Nhạc, một là Nhâm Kiệt”.

Y vẫn chưa quên lúc trước Nhâm Kiệt mở lời cho y đến ở nhờ.

“Địch! Xem như tôi sáng mắt, cậu đúng là gốc thật!” Ngải Chủ Lực nói xong những lời này liền cúp máy. Sở Hàm bị người đập máy trước, có điểm khó chịu khinh bỉ liếc điện thoại một cái, tùy tiện ném sang một bên.

Nghiêm túc mà nói, mọi người đều là bằng hữu với nhau cả.

Vì sao y lại cảm thấy Trâu Nhạc so với Nhâm Kiệt và Ngải Chủ Lực không giống nhau.....

Cụ thể không giống ở chỗ nào y cũng không nói ra được, chính là thấy rất kỳ quái.

Thỉnh thoảng vô tình chạm phải ánh mắt của hắn, cứ cảm thấy trong đó có nhiệt tình cùng cái gì đó khiến người ta rất khó hiểu.

Sẽ khiến y có cảm giác nguy hiểm đang đến gần.

Ở chốn này, y đã quen cùng người khác duy trì một khoảng cách an toàn.

Quá gần gũi sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Đây là bài học mà y đã phải dùng máu để đổi về.

18. Chương 18

Quan hệ ở chung với Trâu Nhạc cứ như vậy mà quỵ dị kéo dài, không xa không gần, không thân không sơ.

Sở Hàm không tìm thấy vấn đề mấu chốt ở chỗ nào, chỉ có thể dây dưa mọi chuyện như vậy, dù sao không tổn thất cũng không ảnh hưởng, y cảm thấy cũng không có gì là không tốt.

Việc sửa sang nhà vẫn chưa có tiến triển gì nhiều, Sở Hàm sốt ruột, nhưng đám công nhân thì vẫn bình thản như không. Ngoại trừ vách tường miễn cưỡng coi như là sạch sẽ, những chỗ khác vẫn chưa thay đổi gì nhiều, trước khi đi vào toàn một mùi chầy khét, hiện tại là mùi gỗ vụn thi công, càng thêm khó chịu.

Bất quá chuyện ở công ty bắt đầu bận rộn, số lần Sở Hàm tăng ca cũng nhiều dần. Cũng may việc trong nhà còn có Trâu Nhạc giúp y trông coi, có đôi khi hai người nhẩn tẩn tán gẫu đôi ba câu, phần lớn đều là Trâu Nhạc nhắc đến hỏi y mấy vấn đề chi tiết trong nhà, sau đó thì tùy tiện tìm đề tài tâm sự.

Nhưng là, cuộc sống không có khả năng trời yên biển lặng mãi được, mọi chuyện cũng sẽ không dựa theo một quỹ đạo mà tuần hoàn trôi qua.

Sở Hàm nghe nói nhà hàng của Tôn Xuyên gặp chút chuyện, cũng đến hỏi thăm một chút.

Hỏi Nhâm Kiệt xem có cần giúp đỡ gì không.

Hiển nhiên mà nói, với tính cách của Nhâm Kiệt thì tuyệt đối không có khả năng mượn tay người khác giúp đỡ. Sau khi từ chối ý tốt của Sở Hàm và Lý Chu Dương, Nhâm Kiệt càng thêm thường xuyên bận rộn đi đi về về công ty.

Nhiều người biết chuyện thì nói cậu ta là vì giúp chiếu cố một người bạn, nhưng sau một thời gian sẽ khó tránh khỏi có chút nhân ngôn toái ngữ.

Đặc biệt là ở công ty, Nhâm Kiệt vốn dĩ đã là nhân vật rất được chú ý.

Lúc trước bởi vì ông chủ đặc biệt đề bạt Nhâm Kiệt, sau khi cậu ta được thăng chức đã có người ở sau

lưng nói chút chuyện khó nghe, bất quá khi đó không có mấy ai để ý. Lần này thừa dịp có chuyện của Tôn Xuyên, hiển nhiên số người muốn gây sóng gió sẽ không ít.

Mà người âm ỉ vui vẻ nhất chính là cấp trên của Nhâm Kiệt.

Chuyện này là Sở Hàm nghe lão đại nhà mình nói, từ khi đó, y đã ỉn ỉn có một loại cảm giác.

Dù sao chiếu theo tính tình của Nhâm Kiệt, không có khả năng cậu ta sẽ để mọi chuyện ngày càng xấu đi.

Nhưng là, mặc kệ Sở Hàm nghĩ thế nào, y cũng không ngờ tới biện pháp mà Nhâm Kiệt chọn lại là xin từ chức.

Lúc họp xong y nghe mọi người trong văn phòng đàm luận tin tức này, kinh hãi thiếu chút nữa thì ném hết văn kiện trong tay đi.

Sở Hàm không nói hai lời chạy vọt tới chỗ Nhâm Kiệt, vừa mở miệng đã không có một câu thừa thãi, lập tức truy vấn đối phương.

Y cảm thấy tên này đã quá xúc động.

Nhưng mà, kết quả cuối cùng vẫn là Nhâm Kiệt thuyết phục Sở Hàm.

Ở phương diện này, Sở Hàm chưa bao giờ là đối thủ của Nhâm Kiệt. Huống chi, đây là chuyện riêng của cậu ta, y là bằng hữu, căn bản cũng không có lập trường để đi can thiệp nhiều.

Chỉ là y không hiểu.

Vì Tôn Xuyên, có nhất thiết phải từ bỏ sự nghiệp đang dần khởi sắc hay không? Nhâm Kiệt ở dưới tay vị thủ trưởng kia đã trải qua không ít uất ức, nhịn lâu như vậy, hiện tại vừa mới thoát ra được, thế nhưng lại dứt khoát từ chức....

Lý Chu Dương cũng nói tôn trọng sự lựa chọn của Nhâm Kiệt. Cuối cùng Sở Hàm cũng chỉ có thể tiễn người ra tới cửa công ty. “Về sau có cần giúp đỡ gì thì cứ nói”.

Vị bạn tốt kia cười cười. “Cậu đừng làm giống như sinh ly tử biệt vậy chứ, chỉ là không làm cùng một nơi thôi, buổi tối vẫn có thể đi nhậu với nhau cơ mà”.

“Ít nói nhảm đi!”

Hiện tại Sở Hàm chẳng có tâm tình gì, y cau mày tiễn Nhâm Kiệt đi rồi, mãi đến khi trở lại văn phòng, cảm xúc vẫn chưa khôi phục lại được.

Ở thành phố này, Nhâm Kiệt là người bạn đầu tiên của y.

Cho dù lúc bắt đầu cũng không có bao nhiêu thuận tuý, chỉ là đồng nghiệp tán gẫu với nhau thôi, nói chuyện nhiều rồi, dần dần cũng có giao tình.

Về sau mới thấy, vô luận là tính cách hay tính khí của đối phương đều rất hợp với mình.

Y thậm chí còn rất thương thức chất riêng ở con người Nhâm Kiệt.

Đó là cái y muốn, nhưng không làm được....

“Tiệc vui nào mà chẳng đến lúc phải tàn”. Lắm bả mấy lời này, tầm mắt Sở Hàm đảo đến ống đựng bút là món quà sinh nhật Nhâm Kiệt tặng y, không khỏi thở dài, buồn bực nhắm mắt lại.

Vừa lúc, di động lại vang.

Sở Hàm miễn cưỡng lấy điện thoại ra nghe, thậm chí còn chẳng thèm nhìn người gọi đến là ai.

Kết quả, đầu dây bên kia lại truyền đến một trận thanh âm khắc khẩu.

“Tên kia rốt cuộc là ai, lại có thể ở lại trong nhà anh?!”

“Bằng.... cậu.... không liên quan”.

“Trâu Nhạc, anh nói thật cho tôi, anh bỏ tôi rốt cuộc có phải là vì tên đó không!”

“.... Tôi không.... Cậu....”

“Tôi không dễ bị lừa như vậy đâu, tôi nói cho anh biết, chuyện này tôi sẽ không để yên!”

Nam nhân với thanh âm cao vút bén nhọn vẫn không ngừng la hét, có lẽ là vì vấn đề cảm xúc, giống như mắc chứng cuồng loạn, giữa hỗn loạn vẫn nghe được vài câu của Trâu Nhạc, nhưng vì di động nhiều tạp âm nên cũng nghe không rõ lắm. Sở Hàm chỉ có thể đoán đại khái vài câu, dường như người kia đang chất vấn Trâu Nhạc chuyện gì đó.

Về phần vì sao lại gọi cho y, có lẽ là ngoài ý muốn.

Sở Hàm vừa định cúp máy, lại nghe được một tiếng hét nữa. “Tôi không tin! Tôi phải đồng quy vu tận với anh!”

Ngay sau đó chính là một tiếng đổ vỡ.

Sở Hàm bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, y kinh ngạc nhìn di động nửa ngày, sau đó, điện thoại cứ như vậy mà mặc danh kỳ diệu bị ngắt máy.

Đậu má, không phải chứ....

Sở Hàm ngồi sững ra trong chốc lát, chờ đến lúc phản ứng lại thì lập tức đứng lên, nói một tiếng với trợ lý mình phải ra ngoài rồi cầm chìa khoá xe chạy về gara.

Bình thường giờ này Trâu Nhạc đều đang ở nhà.

Một đường lái xe trở về, Sở Hàm cũng không biết mình lo lắng bất an vì cái gì, tóm lại là muốn chắc chắn chủ cho thuê nhà đã tốt bụng thu lưu mình kiêm bằng hữu sẽ không gặp phải tình tiết cầu huyết như phim truyền hình tám giờ tối.

Đỗ xe dưới lầu, Sở Hàm còn lười khoá.

Chờ ra khỏi thang máy, quả nhiên cửa nhà Trâu Nhạc đang mở.

Sở Hàm đẩy cửa ra, bên trong một mảnh hỗn độn.

Rất nhiều đồ đạc bị ném vỡ dưới đất, Trâu Nhạc thì đang bị đặt nằm trên sofa, một nam nhân thoạt nhìn có vẻ thanh tú đè trên người hắn. Tư thế hay trạng thái của hai người, vô luận là nhìn thế nào cũng thấy như đang chuẩn bị hôn nhau.

Trong nháy mắt, Sở Hàm cảm thấy sự tồn tại của mình có điểm thừa thãi.

Y gượng gạo cau mày, muốn mở miệng nói gì đó mà không nghĩ ra lời nào. Nam nhân mà Sở Hàm không quen biết kia phát hiện ra sự có mặt của y, khoé mắt vừa liếc đến y thì đã lập tức trợn trừng, tiện tay cầm lấy cái điện thoại bên cạnh ném về phía Sở Hàm. “Chính là mày!”

Thanh âm nghe trực tiếp so với trong điện thoại còn chấn động hơn.

Sở Hàm nghĩ như vậy, thân thể cũng theo bản năng mà nghiêng sang một bên.

Điện thoại trực tiếp nện vào cửa, ‘phanh’ một tiếng rất có hiệu quả hí kịch.

Lúc này Trâu Nhạc rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, đem nam nhân vẫn đang cười trên người hắn trực tiếp đẩy xuống, cơn giận không thể kiềm chế. “Cậu rốt cuộc đã điên đủ chưa!”

Nam nhân bị hắn quăng ngã xuống đất, lập tức đứng lên hét tiếp. “Chưa đủ!”

Sở Hàm nhướn nhướn chân mày, xuất phát từ hành động theo bản năng, đem cánh cửa phía sau đóng lại.

Kết quả, y không động thì chẳng sao, vừa động một cái đã khiến cho người cảm xúc không ổn định kia chú ý, chạy đến bên cạnh y, túm lấy cổ áo y lôi kéo. “Loại hàng này như hắn ta, tôi có điểm nào mà không bằng? Anh lại cần hắn ta mà không cần tôi!”

Tên này rống rất có khí thế, bất quá khí lực không có lực sát thương mạnh như thanh âm.

Cậu ta kéo áo Sở Hàm, kết quả lại bị Sở Hàm quay ngược lại đặt lên tường. Sở đại công tử ngũ khí không được tốt cho lắm, lời nói ra đương nhiên cũng không dễ nghe. “Tôi mặc kệ cậu gây chuyện đủ hay chưa, nhưng đừng có động đến tôi, nghe rõ chưa?!”

Vừa nói, trên tay cũng tăng thêm vài phần lực.

Nghe thấy người bị ép lên tường rên rỉ một tiếng, Sở Hàm mới hài lòng buông lỏng tay, cảnh giác lui về sau vài bước.

Nhất thời, trong phòng không có ai nói chuyện.

Không khí xấu hổ tới cực điểm.

19. Chương 19

Ở tình huống hiện tại, cho dù Sở Hàm là kẻ dẫn động thì cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Huống chi y không phải thằng đàn, chỉ là có chút trì độn thôi.

Cơn giận của Trâu Nhạc vẫn còn chưa tiêu, sắc mặt hắn âm trầm trừng mắt nhìn vị khách không mời mà

đến đang làm loạn trong nhà. Sở Hàm đề phòng đứng bên cạnh, chuẩn bị nếu đối phương lại nhào về phía y thì y sẽ trực tiếp ném người ra ngoài cửa.

Nam nhân kia thất thế dưới tay Sở Hàm, cũng không dám tiếp tục phát điên với y, vì thế hoả lực lại tập trung lên người Trâu Nhạc.

“Trâu Nhạc, anh nói thật cho tôi, có phải vì tên kia mà anh mới đá tôi hay không!”

Cậu ta đối với vấn đề này thật chấp nhất.

Trâu Nhạc nhú mi, có điểm lười trả lời.

Sở Hàm thì lại rất muốn nói một câu, dựa vào cái thanh âm như bị chọc tiết này của cậu, là tôi tôi cũng muốn đá.

Bất quá, hiện tại không phải là lúc thích hợp để y mở miệng, cho nên y rất thức thời mà trầm mặc, tầm mắt không tự chủ được chuyển tới người Trâu Nhạc. Y không hiểu vì sao loại quan hệ tay ba nhàm chán như kịch truyền hình này lại có liên quan đến y, bất quá y cũng thật sự tò mò câu trả lời của Trâu Nhạc.

Tựa hồ cảm giác được quan sát của Sở Hàm, Trâu Nhạc vẫn trầm mặc nãy giờ rốt cuộc cũng keo kiệt nói ra hai chữ. “Không phải”.

Hắn nói xong, cảm giác được hai người còn lại trong phòng đều thở ra một hơi.

Khác nhau chính là Sở Hàm gật gật đầu, người còn lại thì lập tức cất cao giọng. “Anh nói dối!”

Mẹ nó!

Sở Hàm có điểm không chịu nổi, y nhìn nam nhân đối diện, nói. “Cậu có thể nhẹ nhàng nói chuyện, đừng có hét lên được không?”

Nghĩ mình là loa phóng thanh à, tổ sư!

Sở Hàm vừa mới dứt lời, đối phương lập tức dùng ánh mắt cừu hận sắc như dao liếc qua. “Anh câm miệng!”

“Tôi dựa vào cái gì mà phải câm miệng?!”

Sở Hàm vốn ghen một bụng hoả, giờ cũng tức lên. “Đây là chỗ tôi ở, vì cái gì tôi phải câm miệng? Có chuyện thì từ từ nói, đừng có động tí là la hét âm lên như đàn bà chanh chua thế”.

Tốt xấu gì y cũng trả tiền ở thuê chỗ này cơ mà.

Cho dù chỉ là kẻ đi ở thuê, nhưng chủ nhà gặp phải loại chuyện cầu huyết này y cũng có quyền tức giận, huống chi Trâu Nhạc còn là bằng hữu của y.

Sở Hàm vừa nói xong, Trâu Nhạc ở bên cạnh bỗng chen vào một câu. “Nhưng sao tự dừng cậu lại về?”

“Tôi nhận được điện thoại của anh, bên trong toàn là thanh âm đánh nhau, tôi tưởng anh bị dã thú tập kích nên quay về xem sao, ai biết hoá ra lại là bị người ngoài hành tinh xâm lấn”.

Sở Hàm nói xong thì lắc lắc đầu, lo lắng lúc trước hiện tại đều chuyển thành phiền chán khó chịu. Y liếc mắt nhìn nam nhân đối diện một cái, càng nhìn càng thấy không thoải mái.

Quả thật là y bị bất ngờ khi biết Trâu Nhạc là đồng tính.

Có thể là vì ngay từ đầu y chưa từng nghĩ đến, dù sao bên cạnh y có Lý Chu Dương cùng Nhâm Kiệt là đủ rồi, ai ngờ cái tỷ suất gặp phải đồng chí lại cao đến dọa người. Ở trong khái niệm của Sở Hàm, người đồng tính hẳn là rất ít, thế nhưng y biết người nào thì người đấy chính là đồng tính, đúng là quá tà môn.

Nhưng mà, cho dù thích nam nhân thì cũng không nên coi trọng loại hình này chứ....

Nói thầm trong lòng một câu, tầm mắt Sở Hàm không chút khách khí đi đánh giá nam nhân kia, lại không tự chủ được đem đám Nhâm Kiệt Tôn Xuyên ra so sánh, đúng là một trời một vực.

Trâu Nhạc nghe Sở Hàm nói xong thì khẽ cười một cái, vì thế lại càng kích thích nam nhân đang cuồng loạn.

“Anh nói ai là người ngoài hành tinh, có gan anh nói lại lần nữa xem!”

Đối phương mới xong, Sở Hàm lập tức đáp ứng lặp lại một lần. Cuối cùng còn bỏ thêm một câu. “Nếu cậu nghe vẫn chưa đủ, tôi có thể nói lại lần nữa, cam đoan cậu được ước thấy”.

Những lời này rốt cuộc khiến cho đối phương phát điên, cậu ta vợ hết những thứ ở gần mình ném về phía Sở Hàm.

Cậu ta ném, Sở Hàm đỡ.

Mãi đến khi đối phương vợ được một cái máy tính xách tay trên sofa, Sở Hàm mới hơi biến sắc. “Cái đó là của tôi, tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất là đừng động vào!”

Vừa dứt lời, nam nhân đã mất lý trí liền ném thẳng máy tính xuống đất.

Sở Hàm phản ứng theo bản năng, hô to một tiếng. “Trâu Nhạc!”

Sau đó, y với Trâu Nhạc mỗi người giữ một tay nam nhân kia, đè cậu ta xuống sofa.

Động tác rất chuyên nghiệp.

Nam nhân bị ép trên sofa không thể động đậy, chỉ có thể liều mạng giãy giụa mắng mỗ. Sở Hàm nhíu mi nhìn Trâu Nhạc bên cạnh. “Anh đi đâu mà rước được cực phẩm tuyệt sắc thế này?”

Đúng là không thể diễn tả thành lời được.

Trâu Nhạc không nói gì lắc lắc đầu, vẻ mặt không muốn nhắc lại.

Đến cuối cùng, Sở Hàm phải dùng sức đè người, Trâu Nhạc gọi điện cho bảo vệ tới đem người đi, thuận tiện cảnh cáo nhóm bảo vệ trực ban, còn cho người không rõ lai lịch tiến vào thì cứ chuẩn bị mà lên hầu toà.

Lúc trước hần chọn nơi này cũng là vì nghe nói hoàn cảnh an toàn, bảo vệ riêng tư cá nhân.

Thế mà hôm nay nhà hần ầm ĩ lâu như vậy rồi mà cũng không có người đến xem xét một cái.

Sở Hàm lần đầu tiên thấy được Trâu Nhạc không hề che giấu tức giận.

Lúc trước, tuy rằng y cũng hiểu người này hỉ nộ vô thường, nhưng cùng lắm chỉ là trút giận lên cánh cửa hoặc giả chết không nói chuyện, còn trực tiếp mắng người như lần này thì đúng là lần đầu gặp.

Ngồi trên sofa, Trâu Nhạc rót cho Sở Hàm cốc nước. “Có thắc mắc thì hỏi đi”.

Sở Hàm chỉ nhún nhún vai.

Không mở miệng.

Trâu Nhạc đợi trong chốc lát, phát giác y thật sự không muốn hỏi gì, sắc mặt không khỏi trầm xuống. “Cậu một chút cũng không tò mò?”

“Tò mò tính hướng của anh?”

Sở Hàm nhíu mi. “Chuyện đó không phải đã quá rõ ràng rồi sao”.

“Những cái khác thì sao?”

“Tôi cảm thấy..... đó hẳn là việc tư của anh đúng không?” Sở Hàm nói xong, cẩn thận quan sát Trâu Nhạc một cái, phát hiện đối phương không tỏ thái độ gì mới nói tiếp. “Tôi chỉ có thể nói, đứng ở lập trường một người bạn, đối với đối tượng kiểu này, anh vẫn nên duy trì khoảng cách thì an toàn hơn”.

Ít nhất thì đừng có động tí là đập cửa gây ồn ã, rất không xong.

Trâu Nhạc bất động thanh sắc nhíu mi, thanh âm trầm thấp. “Lúc trước, chúng tôi quen nhau qua bạn bè. Mới đầu cảm thấy không có gì không hợp, về sau ở bên nhau rồi mới thấy tính cách khác biệt, liền chia tay. Tôi không nghĩ sau khi chia tay rồi cậu ta lại náo loạn lợi hại như vậy, nói mấy lần cũng không xong. Chỗ ở cũ của tôi bị lộ, cậu ta có tìm đến vài lần. Về phần lần này là vì cái gì, tôi sẽ làm rõ....”

Hắn giải thích xong, Sở Hàm ừ một tiếng.

Không tiếp tục hỏi, cũng không biểu hiện ra kiêng dè gì.

Trâu Nhạc nhìn y, do dự một chút rồi mới mở miệng. “Nếu cậu cảm thấy bất tiện....”

Lời chưa nói xong, nhưng trong lòng cả hai đều hiểu được.

Sở Hàm nhướn nhướn mi. “Tôi không sao, chỉ là tôi hơi hiếu kỳ vì sao xung quanh tôi lại có nhiều bằng hữu là gay như vậy....” Y nói xong, theo bản năng sờ sờ cằm lẩm bẫm. “Rốt cuộc vì sao nam nhân đều đi thích nam nhân?”

“Đều?”

Trâu Nhạc miễn cưỡng bắt được một chữ này, có điểm bất ngờ. “Hôm ấy người đưa cậu về cũng vậy?”

Hắn đột nhiên hỏi, Sở Hàm mãi mới phản ứng lại, lặt vặt lắc đầu. “Eric không phải”.

Bất quá.... Hình như cũng chỉ có mỗi cậu ta là không phải.

Nghĩ đến đây, Sở Hàm đột nhiên rất muốn gọi điện cho Ngải Chủ Lực.

Người anh em, bất luận thế nào, cậu phải gắng chịu đựng a!

20. Chương 20

Rốt cuộc thì vì sao nam nhân lại thích nam nhân, Sở Hàm cảm thấy vấn đề này cho dù mình có suy nghĩ thì cũng không rõ được.

Có lẽ là vì trước giờ y chưa từng ôm ấp ý niệm này trong đầu. Lý Chu Dương cũng được, Nhâm Kiệt cũng được, chuyện của bọn họ từ đầu đến cuối y vẫn chỉ đứng từ ngoài nhìn vào, không biết tư vị trong đó, cũng sẽ không hiểu được nguyên nhân.

Nhâm Kiệt vì Tôn Xuyên mà từ bỏ sự nghiệp, Lý Chu Dương vì Thạch Khai Minh mà cả ngày cứ hót ha hót hải. tình cảm là thứ mà một khi đã dốc lòng thì giống như chiếc hang không đáy, có lấp thế nào cũng không đủ, sẽ chỉ làm cho người ta ngày càng hăm sâu.

Sở Hàm không thể đùa được với thứ này.

Cuộc sống vốn dĩ là nên tận lực để mình thoải mái, còn cứ cố khiến cho nó trở nên phức tạp, rất không cần thiết.

Nhưng đối với chuyện Trâu Nhạc là gay, Sở Hàm cứ miên man suy nghĩ mấy ngày trời.

Suy cho cùng, y vẫn có điểm khó hiểu.

Tuy rằng đối với Trâu Nhạc, y không hiểu biết nhiều lắm, nhưng vô luận là từ diện mạo, khí chất hay tính cách, Trâu Nhạc đều có thể xem như là một người tuyệt đối xuất sắc. Vì sao không cưới vợ sinh con, mà lại đi lên con đường cong cong này?

Hay là như người ta nói, quả thật là do trời sinh?

Thích nam nhân, thích nữ nhân, đều là thuộc tính mỗi người, không thể sửa đổi.

Nếu nói như vậy, Sở Hàm coi như cũng lý giải được một chút.

Tự mình cho ra kết luận này, vài ngày sau Sở Hàm đều tìm lòng không đậu mà chú ý tới Trâu Nhạc, quan sát một thời gian, y cảm thấy kỳ thật mọi cử chỉ hành động của người này cũng chẳng khác mình là mấy.

Cho dù đã biết tính hướng của hắn, nhưng những thói quen trong cuộc sống thường ngày cũng không có gì thay đổi.

Vẫn quang minh chính đại cùng đi tản bộ, thậm chí còn rất tự nhiên cùng y ra ngoài dạo phố ăn cơm.

Trâu Nhạc biết đối phương đang nhìn mình, cũng để y tự do quan sát.

Cuộc điện thoại kia kỳ thật là ngoài ý muốn, lúc giành giật di động vô tình chạm phải nút gọi đi, mà cổ tình người hấn liên lạc cuối cùng lại là Sở Hàm.

Cho dù hấn không nghĩ tới việc lừa gạt Sở Hàm, nhưng cũng tuyệt đối không phải là để y biết được dưới tình huống chặt vật như vậy. Vốn dĩ hấn muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói ra, ít nhất là khi hấn đã nắm chắc mọi chuyện, hấn sẽ nói rõ ràng.

Hiện tại chuyện đột ngột xảy ra, có muốn xoay chuyển cũng không được nữa rồi.

Bất quá cũng tốt....

Trong khoảng thời gian ở chung với Sở Hàm, Trâu Nhạc không thể không thừa nhận ấn tượng đầu tiên của mình về đối phương là hoàn toàn sai lầm.

Nam nhân nhìn thì tuy tiện tiện kỳ thật nội tâm lại phong bế rất lợi hại.

Y đem tất cả mọi người ở bên ngoài vòng tròn do chính mình vẽ ra, có thể xa có thể gần, nhưng đều được giữ lại bên ngoài ranh giới ấy.

Rất nhiều chuyện y thà giả ngu cũng không muốn đi tìm hiểu rõ ràng. Mà có một số việc, y phải tính toán rõ ràng chứ nhất quyết không để nó mơ hồ.

Giống như suy nghĩ lúc trước của Trâu Nhạc.

Con người Sở Hàm rất thú vị.

Y sống trong thế giới hoàn toàn độc lập của mình, không dựa vào ai cũng không thuận theo ai, tự đắc đến vui vẻ.

Nhưng là, càng như vậy, Trâu Nhạc lại càng muốn tiến vào trong thế giới của y.

Trời sinh nam nhân đã mang theo dự vọng muốn chinh phục quấy phá.

Hứng thú của hấn đối với Sở Hàm là vì ngày càng hiểu biết sâu sắc về y mà gia tăng.

Thậm chí là muốn ngừng mà không được.

Sau khi Nhâm Kiệt rời đi, nhân sự trong công ty đã xảy ra sự thay đổi lớn.

Tuy rằng đây là chuyện có thể đoán ra được từ trước, nhưng rất nhiều người cũng bởi vì vậy mà có chút căng thẳng. Lão đại lúc trước không vì sự ra đi của Nhâm Kiệt mà được hưởng ưu đãi gì, ngược lại vài lần liên tiếp chịu trách nhiệm tiếp đãi khách hàng đều để xảy ra vấn đề, bị cấp trên triệu hồi hỏi tội.

Vì thế, vấn đề giữa phòng thị trường và phòng tài vụ cũng được phơi ra ngày một rõ ràng.

Lúc trước còn vì đang kiểm chế lẫn nhau nên hai bên đều có điểm cố kỵ, hiện tại vừa lúc rối loạn, mọi chuyện cứ thi nhau ùn ùn kéo đến.

Sở Hàm cảm thấy mỗi ngày của mình đều đang bấp bênh trôi qua.

Nhận bưu kiện đến choáng váng đầu óc, ý tứ của cấp trên cũng thay đổi liên xoành xoạch, loạn đến rối tinh rối mù.

“Cứ tiếp tục thế này mình cũng phải đi ăn máng khác thôi...” Một bên lầu bầu một bên xử lý báo biểu không có điểm kết, Sở Hàm bất đắc dĩ lắc đầu.

Quả nhiên Nhâm Kiệt rời đi là có dự kiến từ trước.

Vấn đề bên trong công ty căn bản không thể hoà giải được, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Đặt văn kiện đã xử lý xong sang một bên, điện thoại của Sở Hàm đổ chuông.

Y vốn không muốn nghe, nhưng đột nhiên nghĩ đến thời gian hiện tại, cuối cùng vẫn bắt máy.

Quả nhiên là Trâu Nhạc.

“Buổi tối muốn ăn gì?”

Đã cụ thể đến bước này rồi, Trâu Nhạc quả nhiên thực hiện lời nói lúc trước của hắn, để Sở Hàm trực tiếp gọi món.

Nam nhân cầm điện thoại khó có được tâm trạng chuyển tốt, khoé miệng hơi nhếch lên. “Muốn ăn cua”.

“Mùa này mà ăn cua?”

Thanh âm Trâu Nhạc giương cao một chút. “Khẩu vị của cậu đúng là không tầm thường nhỉ”.

Sở Hàm khẽ cười. “Nếu tầm thường thì chẳng phải là vũ nhục tay nghề của anh rồi”.

Ở nhà, Trâu Nhạc ngồi trước máy tính, biểu tình vi diệu rũ mắt, đem email gửi đi, sau đó miễn cưỡng làm tổ trong sofa. “Cậu đã nói như vậy, tôi đương nhiên là phải đáp ứng yêu cầu rồi”.

“Chắc là khoảng tám giờ tôi sẽ về”.

“Được”.

Hàn huyền đơn giản thêm vài câu, Trâu Nhạc cúp máy.

Rất kỳ quái. Sau khi Sở Hàm biết tính hướng của hắn, không những không có khoảng cách mà ngược lại còn cảm thấy hình thức ở chung giữa hai người càng thêm tự nhiên.

Trâu Nhạc vốn đang nghĩ bọn họ phải vượt qua một đoạn thời gian xấu hổ....

Kết quả dĩ nhiên lại là hắn buồn lo vô cớ....

Logic của Sở Hàm quả nhiên là vạn vẹo, mọi sự đều không đi theo hướng mà Trâu Nhạc nghĩ.

Bất quá, vô luận như thế nào, đây vẫn là chuyện tốt.

Trâu Nhạc hài lòng đứng lên, chuẩn bị ra ngoài mua cua, đối với chuyện làm việc nhà và hình thức ở chung này, hắn thấy phi thường thoải mái.

Thói quen thành tự nhiên.

Hắn hiểu rõ đạo lý đó.

Nhưng là, Trâu Nhạc làm xong cua, đợi đến mười giờ.

Sở Hàm vẫn chưa về.

Thậm chí cũng không gọi điện.

Trâu Nhạc có gọi qua vài lần nhưng đều tắt máy, từ nghi hoặc lo lắng cuối cùng biến thành trong lòng đầy lửa giận, Trâu Nhạc thậm chí còn xúc động muốn hất hết đồ ăn trên bàn xuống.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm vẫn không ngừng giáng xuống.

Từ tám giờ, trời đã bắt đầu đổ mưa to, không có dấu hiệu ngừng lại.

Trâu Nhạc nhìn bầu trời bên ngoài, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Tên Sở Hàm kia, sẽ không phải đã xảy ra chuyện gì chứ....

Nghĩ như vậy, sắc mặt Trâu Nhạc càng thêm âm u.

21. Chương 21

Ngay khi tính nhẫn nại của Trâu Nhạc sắp hết, điện thoại của hắn bỗng có cuộc gọi đến.

Là từ một dãy số xa lạ.

Trâu Nhạc mang theo hoài nghi nhắc máy, đầu dây bên kia là tiếng hét to của Sở Hàm.

“Trâu Nhạc! Nghe thấy tôi nói gì không?”

Trâu Nhạc nhíu mi, theo bản năng cũng đề cao thanh âm. “Nghe được”.

“Anh có thể giúp tôi một chuyện được không!”

“Hiện tại cậu đang ở đâu?”

“..... Anh đến công ty tôi, tìm một người.... nói là kho hàng ở ngoại thành xảy ra chuyện, bảo người phụ trách mau tới đây!” Thanh âm Sở Hàm càng ngày càng lớn, nói xong lời cuối cùng còn có cảm giác như người mắc chứng cuồng loạn.

Sắc mặt Trâu Nhạc ngày một khó xem, chờ bên kia nói xong, hắn lại giương cao giọng hỏi lại. “Rốt cuộc

hiện tại cậu đang ở đâu!”

“Anh nói cái gì?”

“Tôi hỏi hiện giờ cậu đang ở đâu!”

Thật vất vả mới nghe rõ lời Trâu Nhạc nói, Sở Hàm bất đắc dĩ vuốt nước mưa trên mặt. “Tôi đang ở ngoại thành phía Bắc, kho hàng của công ty bị ngập nước mưa, tôi nhận được điện thoại nên đến đây xử lý, nhưng không ổn lắm, toàn bộ đều ướt sạch rồi!”

Rất nhiều đồ trong kho hàng đều là đồ gỗ.

Bị ngâm ướt như vậy một đêm, chắc chắn sẽ hỏng hết.

Trước khi Sở Hàm tan ca thì nhận được điện thoại, lúc ấy cả công ty y không tìm được một quản lý sự vụ nào, không còn cách nào chỉ có thể kéo lái xe và quản lý kho hàng cùng đi, bởi vì phải kiểm tra đối chiếu tổn thất, cần có thêm người khác ở hiện trường ký tên. Kết quả tới nơi rồi mới phát giác tình huống so với dự tính của bọn họ còn kinh khủng hơn. Lái xe cùng quản lý kho hàng sau khi ném lại một câu bảo đi tìm người giúp thì không còn thấy tung tích đâu. Một mình Sở Hàm chờ đến mười giờ, vất vả mãi mới kết nối được điện thoại.

Nhưng tạp âm quá lớn, tiếng người nói thì lại quá nhỏ.

Đã thế điện thoại của y đã dính nước báo hỏng, ngay cả mở máy cũng không được.

Vốn dĩ y gọi cho Nhâm Kiệt, nhưng điện thoại Nhâm Kiệt không liên lạc được, Lý Chu Dương cũng không biết đang làm gì mà mãi không nghe máy. Cuối cùng không còn cách nào, y mới phải gọi cho Trâu Nhạc nhờ hắn giúp.

Nghe xong địa chỉ Sở Hàm nói lại, Trâu Nhạc không chút do dự trực tiếp cúp máy.

Lấy ra cái túi du lịch, tùy tiện nhét vào chút đồ ăn cùng một bộ quần áo, vừa ra đến cửa, Trâu Nhạc nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mang theo hai con cua.

Sau đó bất chấp cơn mưa to mà lái xe về hướng Bắc ngoại thành.

Trên đường cao tốc có rất nhiều vũng nước đọng không đi được, Trâu Nhạc chỉ có thể tìm đường nhỏ để đi. Mưa gió quá lớn, tầm nhìn mơ hồ, cơ hồ là không thấy đường đi đâu.

Sở Hàm bị Trâu Nhạc cúp máy còn đang chẳng hiểu ra làm sao, nhưng tạp âm điện thoại thật sự quá nhiều,

y cũng chịu không nổi, chỉ có thể tiện tay ném sang một bên. Mực nước trong kho hàng đã dâng lên đến thắt lưng, cứ tiếp tục như vậy, không có ai tới đây thì y sẽ chết chắc. Xui xẻo nhất chính là cửa ra ngoài duy nhất đã bị kẹt, vừa rồi y lặn qua lặn lại nửa ngày mà vẫn không dịch chuyển được.

“Đậu má, chẳng lẽ cứ như vậy anh dừng hy sinh vì nhiệm vụ?” Sở Hàm bất đắc dĩ lẩm bẩm một câu, xắn lên tay áo đã ướt đầm, tìm một chỗ cao ngồi xuống, sau đó ngồi vắt quần áo.

Nhà kho này thật sự không xong rồi.

Phía dưới ngập nước, trên mái thì dột.

Căn bản chẳng khác gì cái động Thủy Liêm.

Thời gian trôi qua, Sở Hàm cũng chẳng còn ý niệm gì nữa, ánh đèn trong nhà kho lơ mơ, đợi quá lâu, nhìn cái gì cũng thấy hoa mắt.

Nghe tiếng mưa bên ngoài hoàn toàn không có dấu hiệu nhỏ đi, nhưng may là nước trong kho hàng không tiếp tục dâng lên, vẫn ở mức như lúc trước, cũng không thấy rút đi.

Cũng may là hiện tại nhiệt độ không quá thấp.

Bằng không, không chết đuối thì cũng chết cóng.

Ý thức trong lúc chờ đợi dần trở nên chết lặng, qua thật lâu thật lâu sau Sở Hàm mới nghe được có tiếng người đang phá cửa, y nhìn qua phía cánh cửa, cùng với tiếng động càng lúc càng lớn, thoáng chốc cửa sắt đã được cạy mở ra.

Cửa mở rồi, nước cũng rút đi không ít, Sở Hàm lội nước đi ra, mấy lần suýt nữa bị trượt ngã, may mà y phản ứng nhanh.

Ra khỏi nhà kho, người đứng bên ngoài hoàn toàn vượt khỏi suy đoán của y.

“Trâu Nhục?!”

Đối phương cũng là một thân nhếch nhác.

Tuy rằng mặc áo mưa, nhưng vừa rồi mở cửa bị nước tràn ra, nửa người bên dưới của hắn cơ hồ cũng đã ướt đầm, trong tay còn cầm một cây gậy sắt, thấy Sở Hàm đi ra, hắn rút cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không nói hai lời liền đem người ôm lấy.

“Tiên sư nhà cậu, hơn nửa đêm còn muốn tự giày vò mình!”

Sở Hàm đột nhiên bị kéo qua ôm, thiếu chút nữa thì sặc chết. Ngo ngoáy nửa ngày mới đem chính mình thoát khỏi lồng ngực Trâu Nhạc, y cau mày cười khổ. “Tôi mà biết tình trạng chỗ này thảm như vậy, có nói gì tôi cũng không thêm đi”.

Y đâu có ngại mình sống quá dài.

Trâu Nhạc thấy sắc mặt y xanh xao, đem ô che cho y, sau đó kéo y rời đi. “Nơi này xe không vào được, tôi đi bộ vào đây, mau ra xe đã, không thể ngây người ở đây được”.

Dưới chân đều là đất bùn nhão.

Cơn mưa này mà cứ kéo dài, không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Bình thường, nhà kho đều được để ở mấy nơi thâm sơn cùng cốc, chim không thềm ị gà không thềm đẻ.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay.

Sở Hàm cũng biết đây là tình huống xấu, đi theo Trâu Nhạc cùng nhau ra ngoài. Trâu Nhạc cầm đèn pin, qua nửa giờ mới tới được nơi dừng xe.

Trâu Nhạc mở cửa xe liền đem Sở Hàm nhét vào.

Thuận tiện đem áo mưa vứt đi.

Xe hắt vẫn không khoá.

Hệ thống sưởi trong xe được mở từ trước nên rất ấm áp, Trâu Nhạc lấy túi du lịch ở ghế sau, rút quần áo ra ném cho Sở Hàm. “Mau thay đồ đi!”

Sở Hàm cũng không khách khí, ngồi trong xe vật lộn thay áo.

Chờ cho trên người khô gần hết, Sở Hàm thở dài một hơi tựa vào ghế xe, nhắm mắt giải toả căng thẳng suốt mấy tiếng đồng hồ.

Trâu Nhạc cũng không hé răng, khởi động xe chậm rãi rời đi.

Lúc hấn cuống cuống rời khỏi nhà đã quên không mang theo quần áo của mình, hiện tại trên người cứ dính dính ướt ướt, rất khó chịu.

Sở Hàm nghỉ ngơi một chút, sắc mặt cũng đã khôi phục vài phần, quay đầu nhìn Trâu Nhạc. “Sao anh lại tới đây?!”

Đối phương không quay đầu qua.

Chính là đáp trả lại bằng hai chữ ngắn gọn. “Lo lắng”.

Đáp án quá trực tiếp khiến Sở Hàm sửng sốt một chút, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Qua hồi lâu mới thốt ra được câu cảm ơn.

Xe chạy chưa đến bốn mươi phút đã dừng lại, Sở Hàm nhìn khung cảnh hỗn độn bên ngoài qua màn mưa dày đặc. “Chuyện gì vậy?”

Trâu Nhạc cau mày. “Chắc là kẹt xe”.

Lúc hấn đi đã rất khó khăn, đường chính thì tắc đến rồi tinh rồi mù, mấy chỗ khác chỉ có hơn chứ không có kém.

Bỏ phanh tay, Trâu Nhạc rốt cuộc cũng quay đầu nhìn Sở Hàm.

“Chờ xem thế nào, có lẽ còn kéo dài...”

22. Chương 22

Cơn mưa này mãi chẳng chịu dứt, càng về sau lại càng như điên mà trút nước xuống.

Ngồi ở trong xe mà tiếng mưa ào ào bên ngoài cũng khiến người ta thấy hoảng sợ. Trâu Nhạc nhìn ánh đèn mờ mờ lung lung phía xa, bất đắc dĩ thở dài, thả lỏng người ngã về phía sau.

Từ lúc nhận được điện thoại của Sở Hàm, hấn vẫn căng thẳng đến tận bây giờ.

Đã quên mất lần cuối cùng xuất hiện cảm giác này là vì chuyện gì, Trâu Nhạc đã quen không chế mọi chuyện, nay lại đột ngột xảy ra chuyện này làm đảo lộn hết thấy tâm tình, hẳn có chút trở tay không kịp.

Vò vò tóc, Trâu Nhạc tựa vào ghế nửa ngày không nói câu nào, tâm trạng hỗn loạn.

Sở Hàm ở bên cạnh nhìn hẩn một cái, sau đó từ trong túi xách lấy ra một cái khăn, theo bản năng vươn qua định lau tóc cho hẩn.

Trâu Nhạc sửng sốt một chút, giữ lại cánh tay y. “Cậu lau cho mình trước đi”.

Khoảng cách giữa hai người rất gần.

Trong xe không mở đèn, trên mặt cả hai đều mang theo bóng tối mờ ảo. Sở Hàm bị Trâu Nhạc nhìn thì cả người liền cứng đờ, cứ như vậy thất thần trong chốc lát.

Chính như lúc trước y đã nói.

Trâu Nhạc quả thực nhìn rất đẹp mắt.

Ngũ quan cứng cáp góc cạnh, có một loại khí tràng áp chế người khác, bá đạo không chút nào che giấu.

Thế nhưng cũng không phải người khiến cho người khác không thoải mái.

Hết lần này đến lần khác, mỗi khi y gặp chuyện, đều là hẩn kịp thời ra tay giúp đỡ.

Duyên phận giữa người và người, có phải thật sự vi diệu như thế hay không.

Vốn dĩ không thể nào cùng xuất hiện chung một mối quan hệ, không hiểu tại sao lại càng ngày càng tới gần nhau.

Trâu Nhạc có thể nhìn ra mê man trong mắt Sở Hàm.

Có chút nghi hoặc, có chút cảm động, lại có cả chút gì đó khó có thể gọi tên.

Qua thật lâu, Trâu Nhạc mới thả lỏng khí lực trên tay, để mặc Sở Hàm lau tóc cho mình. Đầu hẩn cúi thấp dựa gần vào ngực đối phương, thậm chí bên tai còn nghe được tiếng tim đập của Sở Hàm.

Không có chút quy luật nào cả.

Lúc nhanh lúc chậm, tựa hồ mang theo tâm tình dao động nào đó.

Trong khoảng thời gian này, hai người đều không nói chuyện.

Trâu Nhạc thực hưởng thụ trạng thái như vậy. Sở Hàm lau tóc rất dụng tâm, hần cũng phối hợp cúi thấp đầu, cảm thấy hơi thở đối phương phả vào mặt, bầu không khí trong xe cũng mang theo chút khác thường.

Chờ đến khi tóc đã lau không sai biệt lắm, Trâu Nhạc mới hơi ngẩng đầu lên, dùng khoảng cách gần như là dính sát lấy Sở Hàm nhẹ giọng hỏi một câu. “Rốt cuộc sao cậu lại biến mọi chuyện thành thế này?”

Kết quả đối phương vừa nghe xong liền hừ một tiếng, khó chịu thiêu thiêu mi.

“Đừng nhắc nữa, tôi đúng là tự mình tìm phiền toái, vốn dĩ chẳng phải việc của tôi”.

Chỉ là, không phải việc y quản, nhưng cũng không có cách nào mà mặc kệ.

Y nói còn chưa dứt lời, Trâu Nhạc đã không khó mà đoán được nguyên nhân, hơi nở nụ cười. “Hoá ra là xen vào chuyện của người khác?”

“Cũng không thể nói là không liên quan”. Sở Hàm thở dài một cái. “Chỉ là tất cả mọi người đã quen chỉ lo việc của mình, không để ý đến chuyện khác, chỉ cần không truy cứu trách nhiệm lên đầu mình thì ai cũng lười để ý”.

Quay đầu nhìn Trâu Nhạc. “Có thuốc không?”

Người bên cạnh đưa cho y một điều thuốc, Sở Hàm châm lửa rồi hít liền hai hơi, khói thuốc lượn lơ trước mắt y, có vẻ rất chán chường.

Đây là lần đầu tiên Trâu Nhạc thấy vẻ mặt này của y.

Không thể nói rõ là cảm giác lười biếng nhiều hơn, hay là trầm tư nhiều hơn. Có lẽ là đang nhớ lại chuyện cũ, đáy mắt mang theo sự đề phòng không dễ phát hiện ra. Chậm rãi hút xong một điều thuốc, thẳng đến khi đầu thuốc đã cháy gần hết, Sở Hàm mới đem dập tắt. “Bất qua may mà anh đã đến, nếu không tôi cũng không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu”.

Y nói xong lại thành tâm cười cười. “Cảm ơn”.

Trâu Nhạc nhú nhú mi. “Cậu đã nói cảm ơn với tôi rất nhiều lần”.

Nhiều đến mức thái quá. “Cậu đối với bất cứ người nào đều giữ khoảng cách như vậy, hay là, chỉ nhằm vào một mình tôi?”

Một chút vòng vo cũng không có, Trâu Nhạc trực tiếp hỏi.

Nam nhân bị hấn truy hỏi ngay mặt sừng sốt một chút. Sở Hàm lúng túng ho khan một tiếng, hai mắt đảo qua đảo lại. “Không phải chĩa mũi dùi vào anh đâu”.

Y chỉ là đã quen bảo trì khoảng cách trong quan hệ với mọi người.

Vì tốt cho mình, cũng là tốt cho đối phương.

Bên ngoài mưa vẫn xối xả trút xuống, đập vào cửa xe thành đủ loại vệt nước. Sở Hàm nhìn về phía trước, nhất thời không biết phải giải thích với Trâu Nhạc thế nào. Thế nhưng, có lẽ là bầu không khí lúc này quá thích hợp để nói chuyện, cho nên Sở Hàm chỉ trầm tư một lát, sau đó chậm rãi kể lại một chuyện mà y cho rằng mình sẽ không bao giờ nhắc lại nữa.

“Kỳ thật cũng không phải chuyện mới mẻ gì.... Lúc tốt nghiệp đại học, cùng bằng hữu thảo luận xem sau này muốn làm thế nào. Lúc ấy đều muốn tự mình ra ngoài tìm việc, tôi với mấy người anh em vốn là dự định tự gây dựng sự nghiệp. Khi đó trong đầu mọi người đều có ý tưởng, rõ ràng là cái gì cũng thiếu, chỉ có lá gan là không thiếu. Không có người chống đỡ, thậm chí kế hoạch thế nào cũng chưa vạch ra tốt, chỉ có một lòng một dạ muốn tiến lên”.

Trâu Nhạc ở bên cạnh an tĩnh ngồi nghe, nhìn sườn mặt của Sở Hàm, biểu tình bất động thanh sắc.

“Kết quả là đương nhiên không có dễ dàng thành công như vậy, đụng phải một đồng nghiệp sắt*, cũng gặp phải rất nhiều vấn đề, dần dần tình cảm anh em cũng không còn được như trước, có đôi khi khắc khải, ý kiến không thống nhất, bắt đầu trốn tránh đổ trách nhiệm cho nhau. Về sau, tôi ở bên ngoài tìm được một nhà đầu tư, vốn nghĩ dù có vấp ngã cũng không sao, bắt đầu lại là được, ai ngờ....” (* ý chỉ những người cản đường, ngáng chân)

Nói đến đây, Sở Hàm cười khổ một cái. “Nhà đầu tư vừa có, ba tháng sau tôi lại bị đuổi”.

Trâu Nhạc cũng không ngoài ý muốn, nhưng vẫn hỏi lại. “Vì sao?”

Sở Hàm nhin không được rút từ bao thuốc trong tay Trâu Nhạc ra một điếu thuốc nữa, châm lửa hít một hơi, khê híp mắt. “Bởi vì ý kiến của tôi và mọi người không đồng nhất, nói là thời gian tới công ty cần phát triển, không thích hợp có quá nhiều người đưa ra quyết sách, lề lối không ổn định”.

Lý do này thật sự là khiến cho người ta muốn cười cũng không cười nổi.

Sở Hàm tự giễu hừ một tiếng, nhắm mắt lại. “Thế nhưng qua nhiều năm, tôi gặp lại nhà đầu tư kia, đối phương nói cho tôi biết, kỳ thực chẳng qua là mấy người anh em kia thấy tôi rất cản trở, muốn cho tôi đi”.

“Cậu tin?”

“Tôi không tin”. Sở Hàm mở mắt, ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ. “Sau đó tôi nhân cơ hội một người trong số đó kết hôn, đến tham dự hôn lễ, muốn hỏi rõ ràng chuyện này”.

Đây là khúc mắc trong lòng Sở Hàm, y vẫn không rõ, tại sao mấy người lúc ở đại học tình như thủ túc, đến cuối cùng lại thành ra như vậy.

Thế nhưng, nếu như biết được hỏi ra mà có đáp án như vậy, y tình nguyện chính mình chưa bao giờ đi mở ra cánh cửa ấy.

“Sau đó, chú rể mới giải thích với tôi, hoá ra từ khi còn ở đại học bọn họ đã thấy tôi không vừa mắt, nghĩ tôi căn bản là tự cho mình quen thân, rõ ràng giao tình chẳng đến đâu, làm việc lại luôn cho mình là đúng, cho nên mới nhân cơ hội muốn dạy dỗ tôi một chút”.

Thời điểm bọn họ còn chung nhóm với nhau, phần lớn đều là Sở Hàm vùng tiền.

Lúc gây dựng sự nghiệp cũng là gia đình y cho y một khoản.

Kết quả vừa mới bắt đầu đã lỗ vốn hết, một chút cũng không dư lại.

Sở Hàm hít sâu một hơi, sau đó mới nhẹ thở ra. “Sau khi ằm ỉ làm rõ mọi chuyện mới hiểu, quy tắc của cái xã hội này là vậy, cho nhau một chút không gian, nhưng thật ra là để quan hệ càng được dài lâu, ai cũng có cuộc sống của mình, không cần thiết phải để tâm quá nhiều”.

Cái gọi là tình cảm trong làm ăn, đều luôn mang theo mạo hiểm.

Có lẽ thành công, có lẽ thất bại.

Mà Sở Hàm đã không còn muốn gánh chịu loại mạo hiểm này nữa.

Y cười cười, nhìn điều thuốc trên tay. “Con người mà, chính là chuyện như vậy...”

23. Chương 23

Sở Hàm nói xong, có điểm tự giấu thu lại tầm mắt, nhún vai nói. “Thật ra chuyện cũng qua lâu rồi, coi như là một bài học, làm gì có ai bước chân ra xã hội mà không phải trả học phí? Sớm hiểu chuyện một chút cũng không phải chuyện không tốt”.

Trâu Nhạc ở bên cạnh không lập tức tiếp lời, như là đang có điều suy nghĩ trầm mặc một hồi. Nhiệt độ trong xe đã đủ ấm, hắn đem hệ thống sưởi tắt đi, lấy ra túi đựng cua đem theo lúc trước.

“Muốn ném thử không?”

Người bên cạnh kinh ngạc như cơn mưa. “Sao anh còn mang cả thứ này đến?”

“Hôm nay vừa nhìn đã biết sẽ bị kẹt lại giữa đường, không phải cả tối cậu còn chưa ăn gì sao, tôi còn thuận tiện đem theo ít bánh mì, cậu chịu khó đi vậy”.

Vừa nói Trâu Nhạc vừa dỡ túi ra, không chỉ mang theo cua, gia vị cũng có đầy đủ luôn.

Đồ vừa bỏ ra, Sở Hàm lập tức cảm giác dạ dày mình đang kêu gào.

Đúng là có chút đói.

Vốn dầm mưa đã tiêu hao thể lực, y đến giờ cũng không thấy quá đói, lúc này lại thấy Trâu Nhạc lấy ra cái này cái kia, lập tức thấy dạ dày trống rỗng.

“Anh đã tính trước như vậy, tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh!” Không khách khí nữa, Sở Hàm liền cầm con cua qua bắt đầu gặm, Trâu Nhạc khuyên y ăn trước bánh mì để lót dạ, bị y xua tay cự tuyệt.

“Cua để lạnh ăn không ngon”.

Có lẽ là thời gian không qua lâu, cua vẫn mang theo chút độ ấm.

Trâu Nhạc nhìn người đang ăn ở bên cạnh, tự mình châm một điếu thuốc, tựa vào cửa sổ xe, một tay khẽ gõ vô lăng.

Tuy rằng loại tình huống trước mắt này khác xa một trời một vực so với bữa tối bình thường của hai người, Trâu Nhạc lại cảm giác quan hệ giữa mình và Sở Hàm đã tiến một bước dài.

Đầu đĩa trong xe không biết phát nhạc từ lúc nào, Trâu Nhạc tiện tay mở, là một khúc đàn piano.

Tiết tấu rõ ràng rất vui, lại mơ hồ tản ra vị đạo của nỗi buồn ly biệt.

Sở Hàm nghe nghe, nhú mi, như nhớ tới điều gì nên ngẩng đầu hỏi Trâu Nhạc. “Lại nói tiếp. anh với người kia....”

Y không nói hết, là bởi vì không biết tên của đối phương.

Đây là lần đầu tiên, y chủ động hỏi chuyện của Trâu Nhạc.

Từ trước tới nay, vô luận là nghề nghiệp của đối phương, tuổi tác, sở thích hay là chuyện gì khác, Sở Hàm chưa từng chủ động hỏi qua.

Cho dù là thỉnh thoảng nói tới một hai câu, sau khi bị chuyển hướng thì y cũng không nhắc lại nữa.

Trâu Nhạc vẫn duy trì tư thế hút thuốc lá, ánh mắt nhìn Sở Hàm mang theo ý nghĩa không phân biệt được, trầm mặc chốc lát mới trả lời. “Triệu Mạnh Kỳ”.

Thấy Sở Hàm nhướn mày, hấn lại bởi thêm một câu. “Tên cậu ta”.

Thở ra một hơi, nhìn khói thuốc trước mắt từ từ tiêu tán, Trâu Nhạc suy tư một chút xem nên kể lại chuyện trước kia như thế nào, nghĩ đến cuối cùng cũng chỉ cười cười. “Kỳ thật cũng đã nói với cậu rồi, tách ra là vì tính cách không hợp”.

“Vậy sao anh lại phát hiện ra, mình thích nam nhân?”

Câu hỏi của Sở Hàm cũng giống như hấn lúc nãy.

Rất trực tiếp.

Ngay cả một chút nói hoa mỹ cũng không có.

“Tôi cũng không nhớ, có lẽ là lúc còn đi học, theo người ta ra ngoài chơi bởi, thử nam nữ một lần rồi biết”. Chuyện này đúng là Trâu Nhạc không nhớ rõ.

Hấn vốn không phải người để ý đến những chuyện này. Cha mẹ làm kinh doanh, cuộc sống gia đình đều là hấn một mình trải qua, đến đúng hạn thì nhận được tiền, bản thân tùy tiện chơi bởi, đó cũng là nguyên nhân hấn không có khái niệm mình phải chịu trách nhiệm với người nào. Chỉ cần mình vui vẻ, còn làm thế nào, chỉ là vấn đề cách thức.

Thế nhưng đối với chuyện này, Sở Hàm hiển nhiên rất khó lý giải.

“Thế nhưng anh chưa từng cân nhắc qua, anh chưa chắc đã phải là....?” Ở trong khái niệm của Sở Hàm, đi lên con đường này đồng nghĩa với việc phải từ bỏ rất nhiều thứ.

Gia đình, con cái, tương lai, thậm chí là cả áp lực từ xã hội.

Trước đây Nhâm Kiệt đã nói với y, cậu ta sẵn sàng tiếp nhận tự nhiên như vậy, là bởi vì đã chắc chắn đối phương chính là một nửa kia trong đời mình.

Lúc trước cậu ta nghỉ việc, Sở Hàm thuận tuý là ôm theo tâm tình ưu tư, về sau ngấm lại, đối với vị bằng hữu này y chỉ còn chúc phúc.

Thế nhưng, Trâu Nhạc lại cho người ta cảm giác không giống thế.

Cho dù là quan hệ không sâu, Sở Hàm cũng biết đối phương là một người tương đối tùy tính, không có mục tiêu rõ ràng, cũng không có yêu cầu đặc biệt, cảm giác như hắn chỉ thích một thân một mình.

Mà người như thế, rất dễ làm ra mấy chuyện xung động nhất thời.

Nghĩ trong lòng như vậy, Sở Hàm quan sát Trâu Nhạc. Người bên cạnh tựa vào cửa sổ để mặc y nhìn, khoe miệng còn mang theo ý cười khiến người ta không hiểu.

“Phải hay không phải, thật ra cũng không quan hệ. Với tôi mà nói, chỉ cần tìm được người cho tôi cảm giác thích hợp, vô luận là nam hay nữ, kết quả đều giống nhau”.

Hắn theo đuổi cho tới nay, bất quá chỉ là một phần tình cảm được chính hắn thừa nhận.

Không phải không có chơi đùa, thế nhưng tất cả đều qua đi, cuối cùng cái mà trong lòng hắn khát vọng, ngược lại lại chính là thứ mà từ nhỏ hắn thiếu sót nhất.

“Vậy, Triệu Mạnh Kỳ đã từng là người mà anh cho rằng, là người thích hợp?” Giọng nói có điểm khó mà tin được, nhớ lại chuyện xảy ra hai ngày trước, Sở Hàm có hơi nghi ngờ khẩu vị của Trâu Nhạc.

Nam nhân bên cạnh cười lớn một cái, lắc lắc đầu. “Nhất thời không tìm được, cũng không thể cứ thế mà chờ đợi đúng không? Nam nhân mà.... Cậu cũng hiểu”.

Nói xong, hắn nhún vai.

Lại nhớ tới cô bạn gái người mẫu của Sở Hàm.

Người bên cạnh đương nhiên là không có lập trường gì mà đi nói Trâu Nhạc, y lúng túng cười một cái, lực chú ý trở lại với món cua.

Qua mấy phút y lại nghĩ tới chuyện gì, bồi thêm một câu. “Bất quá anh thực sự không giống kiểu người sẽ để Triệu Mạnh Kỳ đập đồ trong nhà mình”.

Hai người ở cùng một chỗ, tính tình của đối phương y không muốn tìm hiểu sâu, nhưng cũng có những phán đoán cơ bản.

Trâu Nhạc tuyệt đối không phải loại người thuộc về ôn nhu.

Ngày đó Triệu Mạnh Kỳ ở nhà hấn nổi điên như vậy, cuối cùng lại chỉ bị bảo vệ mang đi, thật đúng là ngoài dự liệu của Sở Hàm.

Trâu Nhạc chỉ cười. “Dù sao cũng từng ở bên nhau, không cần thiết phải tuyệt tình quá”.

Sở Hàm cũng gật đầu, biểu thị tán đồng.

Thế nhưng lời nói ra lại hoàn toàn bất đồng. “Đổi lại là tôi, ngay từ đầu tôi sẽ đem đối phương đuổi ra ngoài”.

Nói xong còn lăm bằm thêm một câu. “Nếu đã không hợp, tôi mong cả mình và đối phương đều có thể bắt đầu lại từ đầu”.

Y chưa bao giờ là người thích dây dưa.

Bởi vì không có ý nghĩa.

Tổn thương cũng được, ly biệt cũng được, đã quyết định rồi thì nên tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc nói ra lời này, khoé miệng Sở Hàm nhếch lên.

Lại làm cho người ta không cảm nhận được ý cười, mà càng giống như là đang nhàn nhạt tự giễu. Y cuối cùng cũng giải quyết xong một con cua, lấy khăn giấy bên cạnh để lau tay, sau đó vặn chai nước uống một ngụm. “Chuyện người tình ta nguyện, không cần thiết phải làm khoa trương làm gì. Hợp thì đến, không hợp thì đi, đây đều là duyên phận cả rồi”.

Trâu Nhạc vừa nghe được câu này, thần sắc dưới đáy mắt khẽ động.

Chỉ là trong nháy mắt, không ai có thể phát hiện.

24. Chương 24

Trận mưa này khiến Trâu Nhạc và Sở Hàm bị kẹt lại bốn tiếng.

Chờ đến lúc thông đường, hai người vẫn còn đang ngủ, lại bị tiếng còi xe inh ỏi ở phía sau làm tỉnh.

May là Trâu Nhạc coi như phản ứng nhanh, đem xe lách trái phải một hồi, lúc này mới lái về nhà.

Về đến nhà, hai người thay phiên nhau đi tắm. Sở Hàm vốn muốn chờ Trâu Nhạc để nói tiếng cảm ơn lần nữa, kết quả đối phương trực tiếp vào thư phòng, lát sau thì nghe thấy âm thanh nói chuyện điện thoại. Sở Hàm chờ nửa tiếng vẫn không thấy dấu hiệu ngừng lại, y cũng dứt khoát trở về phòng mình.

Ngược lại Trâu Nhạc ở thư phòng vẫn bận đến sáng, lúc Sở Hàm đi làm, hắn vẫn ở trong thư phòng chưa ra. Đến khoảng mười một giờ, hắn phải tìm lại một tập văn kiện nên lướt qua phòng khách, thấy trên bàn để bữa sáng mua sẵn thì không khỏi sững sốt một chút.

Đây là sáng nay Sở Hàm đi mua về.

Xung quanh đây chỗ có thể mua được đồ ăn vào lúc còn sáng sớm cũng không gần, Trâu Nhạc bởi vì quá bận rộn, căn bản không chú ý đối phương đã đi đi về về lúc nào.

Di động của hắn đã bị tin nhắn từ công ty làm cho sắp đầy hộp thư.

Nếu hắn còn không xử lý, mấy người trấn thủ ở công ty cả một đêm phỏng chừng sẽ phát điên mất.

Cười cười, hắn cầm bánh quẩy đã nguội cắn một miếng, tuy rằng mùi vị chả ra làm sao, nhưng vẫn làm cho ý cười bên miệng hắn ngày càng sâu.

Bưng bát cháo đi vào thư phòng, hắn đem email gửi đi, sau đó liền gọi điện thoại cho Sở Hàm.

Đối phương nghe máy rất nhanh.

Thanh âm coi như là thoải mái. “Gì thế?”

“Bữa sáng là cậu mua?”

“Ừ, tôi thấy anh vẫn một mực ở trong thư phòng, trong nhà lại không có đồ ăn”.

Con của cũng không thể làm bữa sáng được.

Bởi vì Sở Hàm nói đến một chữ ‘nhà’, Trâu Nhạc dựa vào ghế cười nhẹ một cái, nhắm mắt lại, xoa xoa đôi mắt vì nhìn máy tính quá lâu mà đã trở nên cứng ngắc. “Cảm ơn”.

“Nghe anh nói lời này đúng là có chút không quen”. Sở Hàm cũng cười.

“Cậu ở công ty không sao chứ? Chuyện kho hàng giải quyết rồi?”

“Không giải quyết được, phần lớn hàng hoá đều bị ngâm nước hỏng, bây giờ còn đang truy hỏi trách nhiệm”.

Sáng sớm hôm nay mấy người chủ quản đã bị triệu vào phòng họp, lâu như thế rồi mà vẫn chưa thấy ra.

Trâu Nhạc không khó để đoán ra cục diện, hần gật đầu, cũng không nói thêm lời nào. Ngược lại là Sở Hàm dừng một chút, còn giải thích với hần một câu. “Bất quá tài xế với quản lý kho hôm qua đi cùng với tôi, sau khi quay lại tìm người vẫn chưa thấy trở lại, tôi còn tưởng họ định trốn trách nhiệm, hoá ra là xảy ra chuyện ngoài ý muốn”.

Hai người bởi vì không quen đường, mưa lại lớn, bị đá vụn cùng cây đổ từ trên núi rơi xuống đập trúng, sáng nay mới liên lạc với công ty.

“Cho nên?”

Trâu Nhạc thừa biết Sở Hàm nói với hần lời này là có ý gì, nhưng vẫn cố tình hỏi ngược lại.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hần, đối phương cũng không giải thích tiếp, chỉ hàm hàm hồ hồ haha một tiếng, nói không có việc gì rồi cúp máy trước.

Trâu Nhạc đem di động để lên bàn, vẫn duy trì tư thế nửa dựa vào ghế. Lao lực cả một đêm, tinh thần không có chỗ nào là suy sụp, ngược lại càng thêm tỉnh táo.

Từ khi rời khỏi trường học, hần rất ít khi làm ra những chuyện mất lý trí.

Chuyện tối ngày hôm qua, nếu nói là Trâu Nhạc làm sau khi đã cân nhắc suy nghĩ, chính hần cũng cảm thấy buồn cười.

Thế nhưng, ở trên đường hần còn đang tự trách mình, đến lúc nhìn thấy Sở Hàm không có việc gì, tất cả đều trở thành không đáng kể.

Cho nên, Sở Hàm trốn không thoát được.

Lời y nói lúc ở trên xe, đối với Trâu Nhạc chỉ đơn giản là đã tìm ra vấn đề, tiếp theo chính là quá trình giải quyết vấn đề.

Chỉ sợ là không biết điểm mấu chốt.

Đã biết rồi, thì phần còn lại chính là có dụng tâm hay không!

Sở Hàm đối với việc phân biệt bằng hữu thật ra tương đối phức tạp.

Chính y nói ra chưa chắc đã rõ ràng, nhưng trong lòng nhất định là có thứ bậc.

Có một loại chính là không ghét, có thể nói chuyện hai ba câu, còn lại đều đem giấu ở trong lòng.

Quen sơ, không cần phải suy đoán tâm tư của đối phương, cũng không cần tận lực làm cho đối phương hiểu mình.

Có một loại gần gũi hơn một chút, thì có thể hẹn nhau cùng đi uống hai chén, thời gian phải thích hợp, nói ra thì có vẻ như quen thuộc, nhưng cũng không hiểu rõ nhau, số lần hợp tác tương đối nhiều, kết quả cuối cùng là đôi bên đều có lợi.

Loại cuối cùng chính là giống như đám Nhâm Kiệt.

Đối với chuyện của nhau coi như hiểu rõ, rõ ràng là thời gian không thích hợp nhưng vẫn có thể tìm được cách giải quyết để gặp nhau. Đối phương có chuyện mình sẽ lo nghĩ, đối phương hạnh phúc mình sẽ thành tâm chúc phúc.

Ở giữa ba loại này, Trâu Nhạc loại nào cũng không phải.

Hai người bọn họ từ lúc bắt đầu đã không giống bình thường, đi tới bước này, Sở Hàm cũng không biết nên xếp Trâu Nhạc vào loại bằng hữu nào.

Chuyện quá khứ tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không nói với ai rồi cuộc lại đi nói với hần, mà tính hướng của hần cũng bị y vô ý biết được.

Tựa hồ cả y và Trâu Nhạc đều đã đem một mặt rất ít người biết của mình để lộ ra.

Nhưng mà cho dù là vậy, bọn họ đối với nhau không thể tính là quen thuộc.

Chí ít, sở thích, tính cách, lai lịch, công việc, gia đình, hoàn toàn không biết gì cả.

Từ sau khi xảy ra sự kiện triệu Mạnh Kỳ, Sở Hàm cũng không kéo giãn khoảng cách với Trâu Nhạc. Nguyên nhân chủ yếu là vì y nghĩ, nếu đã biết chuyện đời tư của người ta mà còn giả bộ như không quen thì đúng là có chút nhàm chán. Hơn nữa ngay từ đầu Trâu Nhạc đã giúp y rất nhiều, dù sao cũng không cần phải dùng địa vị chủ nhà và khách trọ để đi xác định lại quan hệ của hai người.

Thế nhưng....

Cứ cho là đã coi nhau như bằng hữu đi.

— Cũng không cần thiết mỗi ngày phải ra ngoài đi ăn đi dạo phố chứ?

Gần đây tần suất Trâu Nhạc tìm y so với trước kia còn nhiều hơn, mỗi ngày đều đặn hai cuộc gọi tới, trước đây đa số đều là hỏi y có về nhà ăn cơm hay không, hiện tại đổi thành không có việc gì cũng gọi nói chuyện phiếm, có chủ đề còn nói tới tận nửa tiếng.

Lại một lần nữa bị Lý Chu Dương vô ý nghe được, đối phương còn hỏi Sở Hàm lần này người y coi trọng là kiểu thế nào.

Quá rõ ràng, cậu ta đã hiểu nhầm thân phận của Trâu Nhạc.

Tình huống này khiến Sở Hàm có điểm xấu hổ, y không muốn cùng người ta giải thích người trong điện thoại là đàn ông, cũng không muốn để đối phương thả cho trí tưởng tượng bay xa.

Mà gay go hơn là, đối với phiền nhiễu của Trâu Nhạc, y lại không có biện pháp cự tuyệt.

Trò chơi này giống như một liều thuốc ngủ.

Nếu định lực yếu thì vĩnh viễn đừng động vào, nếu không sẽ dần dần khuất phục mà phụ thuộc vào nó.

Sở Hàm nhìn chòng chọc di động trên bàn đã rung hơn mười giây.

Cuối cùng vẫn nhận.

Thậm chí giọng nói còn rất nhẹ nhàng thoải mái, một chút ý tứ cự tuyệt cũng chưa từng để lộ ra.

Thế này tuyệt đối không đúng!

Sở Hàm ôm loại ý niệm này xoắn xuýt mấy ngày, cuối cùng đến lúc Trâu Nhạc gọi y trực tiếp hỏi cuối tuần có muốn ra ngoài du ngoạn không thì triệt để bạo phát.

Cầm điện thoại, y thậm chí có chút khấn trương trả lời một câu. “Ý kiến không tồi, bất quá chỉ có hai chúng ta sao, hai thằng đàn ông thì chơi với bởi cái gì chứ? Tôi gọi thêm mấy bằng hữu nữa được không?”

Trâu Nhạc ở bên kia trầm mặc một hồi, lát sau rất bình tĩnh đồng ý. “Được, cậu hẹn đi”.

Trong giọng nói còn mang theo ý cười mơ hồ.

Sở Hàm cảm giác da đầu mình bắt đầu tê dại, cười qua loa hai tiếng rồi trực tiếp cúp máy, gọi tiếp cho Ngải Chủ Lực.

“Tôi nói, mặc kệ là nam hay nữ, mau tìm cho tôi mấy người thích náo nhiệt, tốt nhất là có nữ nhân, hẹn người ta cuối tuần này đi dã ngoại”. Loại chuyện này, tìm Eric là thích hợp nhất.

Không ngạc nhiên chút nào, người bên kia âm trầm cười he he hai tiếng, dứt khoát đáp ứng. “Người yên tâm! Trầm thỏa mãn người!”

25. Chương 25

Sở Hàm tìm Ngải Chủ Lực giúp y tìm mấy người, chủ yếu là bởi vì y nghĩ chỉ có y và Trâu Nhạc hai người ra ngoài chơi thì có điểm quái dị, hơn nữa quả thật cũng có chút nhàm chán.

Vốn nghĩ đối phương tìm đến mấy người, không nói tất cả đều phải quen thuộc, nhưng tốt xấu gì thì cũng nên biết mặt.

Kết quả là Ngải Chủ Lực không thấy xuất hiện, lại kiếm ra được năm cô người mẫu.

Sau đó còn nhắn cho Sở Hàm một tin, đại khái là biểu thị không cần cảm ơn, mời cơm là được rồi.

Sở Hàm tức mình, thiếu chút nữa thì đem điện thoại quăng đi.

“Ông đây cho cậu ăn đòn đã là tốt lắm rồi, mời ăn cơm? Ăn cái lòng nhà cậu!”

Y cùng Trâu Nhạc chờ đến lúc thấy đám nữ nhân kia nhào đến, kinh hãi đến mức tí thì đứng không vững.

Xoay đầu qua, chỉ thấy Trâu Nhạc cười thập phần vi diệu.

“Hoá ra cậu nói bằng hữu, chính là loại này?” Ngữ khí không thiếu giễu cợt, còn mang theo một chút lãnh ý.

Tuy rằng không rõ đối phương tức giận vì cái gì, nhưng bản thân Sở Hàm cũng thấy tình huống này quá lúng túng, làm mình chẳng khác gì biến thái đối khát. Hai người hẹn nhau ra ngoài giải sầu, kết quả lại ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai thế này.

Bất quá, khi đó y còn không nghĩ tới, chuyện thực sự khiến y đau đầu còn ở phía sau.

Ngải Chủ Lực tìm tới mấy cô người mẫu đều là người mới.

Hình như có hai người đã ký hợp đồng, một người muốn chụp hình lên tv hay gì đó, một người thì muốn ra album.

Đại khái là đều bắt nguồn từ chỗ Ngải Chủ Lực.

Cho nên Sở Hàm là do Ngải Chủ Lực yêu cầu mấy cô đó phải tận tình chăm sóc, ra sức là chuyện đương nhiên, nói chuyện được một lát đã liềm mình dán lên người Sở Hàm cọ cọ, ngay cả Trâu Nhạc ở bên cạnh cũng không may mắn tránh khỏi.

Rõ ràng chỉ là dự định đến làng du lịch câu cá thả lỏng tâm tình, kết quả mấy cô người mẫu kia trực tiếp thay bikini từ nhà gỗ đi ra.

Trâu Nhạc từ lúc đến nơi này vẫn không hé miệng nói nửa lời, Sở Hàm mệt mỏi ứng phó, mấy lần xin hấn giúp đỡ, hấn lại toàn làm bộ như không thấy.

Thật vất vả chống đỡ đến lúc ăn trưa, thừa dịp mấy người khác đi rửa tay, Sở Hàm mới tìm được cơ hội đến gần Trâu Nhạc. “Cái kia.... Xin lỗi....”

Biểu tình của y rất xấu hổ.

Cái tên Ngải Chủ Lực kia nhất định là cừu gia của y phái tới chơi y.

Trả đũa ác ý như thế.

Trâu Nhạc liếc Sở Hàm, nhướn mày. “Cậu ấy náy với tôi làm gì?”

“Cái kia.... Tôi không nghĩ mọi chuyện sẽ thành như vậy. Tôi chỉ nói với bằng hữu, tìm thêm vài người cùng nhau, náo nhiệt”. Sở Hàm không am hiểu mấy chuyện giải thích thế này, y làm việc phần lớn đều dựa vào tâm trạng, loại cảm giác áy náy mang tội này xuất hiện rất ít, thế nhưng đối với Trâu Nhạc, y chính là cảm thấy mình không có lý do nói chuyện nữa rồi.

Nam nhân đối diện uống một hớp nước, ôn hoà mở miệng. “Tôi hiểu rõ cậu có ý gì”.

Hiểu rõ y có ý gì?

Sở Hàm vì câu này mà sửng sốt một chút.

Y nghĩ Trâu Nhạc có lẽ là hiểu lắm chuyện gì rồi, nhưng hình như y lại không tìm được lời giải thích thích hợp. Náo loạn thành như vậy không phải ý định ban đầu của y, nhưng cũng không thể nói, đối với lời mời của Trâu Nhạc, trong lòng y nảy sinh cảm giác lúng túng không được tự nhiên.

Sau đó còn muốn nói chuyện gì đó, mấy người mẫu lại đi ra đi vào, trong chốc lát lại bắt đầu hò hét ầm ĩ. Trâu Nhạc không nói chuyện, Sở Hàm lại không tìm được cơ hội thích hợp, chỉ có thể buồn bực liếc mình ăn cơm.

Khó có khi được một đàn mỹ nữ vây quanh, thế nhưng một bữa cơm mà y ăn như đang nhai sáp.

Chờ ăn cơm xong, quản lý sắp xếp hoạt động cho bọn họ nói có thể đi câu cá. Trâu Nhạc đi ngang qua bên người Sở Hàm, thấp giọng nói một câu. “Thật ra nếu cậu không muốn đi, trực tiếp từ chối tôi là được rồi”.

Hắn nói rất bình thản.

Người nghe lại thấy tâm tình phập phồng.

Không hiểu sao Sở Hàm cảm thấy ngực mình như bị xé rách, có điểm hoảng hốt.

Y ngẩng đầu muốn nói, Trâu Nhạc đã đi xa.

Bên cạnh còn có thêm một cô người mẫu nữa tắc cũng không rời.

Gọi là Lily cái gì đó.

Ồn muốn chết!

Lúc câu cá chia làm hai tổ, Sở Hàm không biết Trâu Nhạc đến chỗ nào, mấy cô người mẫu đều vây quanh y, ngoại trừ một người tên Lily.

Trong chốc lát, bên tai chẳng có nửa giây an tĩnh.

“Sở tiên sinh, người bạn kia của anh làm gì vậy? Nhìn rất tuần tú nha!”

Vai bị đẩy một cái, Sở Hàm thiếu chút nữa thì lao xuống hồ, quay đầu nhìn người bên cạnh. “Làm game”.

“Game? Rất lợi hại đó trời ơi!” Mỗi một câu đều kéo dài giọng. Sở Hàm nhú mi, không nói tiếp.

“Hình như Lily đối với anh ta rất có hứng thú!” Một người khác nói chen vào. “Bình thường mắt đều để trên cao, lần này lại chủ động thế”.

Về sau nghe mọi người nói chuyện, Sở Hàm cũng biết được cái cô Lily kia là quán quân cuộc thi.

Lần này nếu không phải nhờ ân tình của Ngải Chủ Lực thì tuyệt đối sẽ không mời được cô ta.

“Eric nói, chỉ cần lần này anh đi chơi vui vẻ, trở về anh ấy sẽ đền đáp”. Một ngón tay câu sau gáy Sở Hàm, sau đó còn ghé sát tai y nỉ non, khiến nửa người y cũng bắt đầu mềm nhũn. “Sở tiên sinh, trở về anh nhất định phải giúp tụi em nói tốt mấy lời đó nha”.

Sở Hàm càng cảm thấy cái tên Ngải Chủ Lực này là cố ý.

Câu cá vốn là trò giết thời gian bồi dưỡng tính tình, Sở Hàm lại cảm thấy đặc biệt khổ sở. Giữa lúc đó y có gọi điện cho Trâu Nhạc, đối phương không nghe máy. May là giữa trưa mặt trời nóng bức, mấy nữ nhân chịu không nổi liền quay về nhà gỗ ngủ một giấc, một mình Sở Hàm ngồi chồm hổm bên hồ, ngáy người nhìn mặt nước đang dao động, nhớ tới câu nói trước đó của Trâu Nhạc, trong ngực không rõ là tư vị gì.

Nếu cho y chọn lại một lần, y thà cùng Trâu Nhạc hai người xấu hổ.

Còn hơn là như bây giờ.

Quả nhiên y không có thiên phú xử lý mấy chuyện này, nhất là đối phương còn là bằng hữu của mình, cuối cùng tất cả đều biến thành rối tinh rối mù.

Lúc trước đi tham gia hôn lễ của bạn học, hỏi lại chuyện năm đó, nhận được câu trả lời là: “Chúng tôi vốn

đĩ không tính đến cậu, cậu lại cứ tự mình nhảy vào, đã như vậy, cậu cũng không thể trách chúng tôi được”.

Cặn kẽ hỏi ra thời đại học y đã làm những gì để mọi chuyện đến mức này.

Lại không có được một đáp án chính xác.

“Loại chuyện này, trong lòng cậu phải rõ nhất!” Y coi người ta là anh em bạn bè mấy năm, cuối cùng lưu lại cho y chỉ có một câu nói như thế.

Có đôi khi quan hệ càng gần, lại càng không biết nên đặt ở vị trí nào mới chắc chắn. Bây giờ nghĩ lại, nếu như trước đây y và Trâu Nhạc vẫn bảo trì quan hệ hàng xóm đơn giản, có lẽ hiện tại hai người sẽ tự tại rất nhiều.

Không thoải mái thở ra một hơi, Sở Hàm lắc đầu tựa vào ghế, suy nghĩ xem lần này Trâu Nhạc sẽ tức giận bao lâu.

Cùng lắm thì, chờ đến lúc về nhà, y lại giải thích với Trâu Nhạc là được.

Nam nhân mà, uống vài chén là giải quyết được hết.

Có bạn bè nào mà không xảy ra xung đột, huống chi đây cũng không tính là chuyện lớn....

Tự mình an ủi một hồi, bây giờ Sở Hàm chỉ mong nhanh nhanh kết thúc hai ngày cuối tuần này, để mọi thứ trở lại như bình thường.

Thế nhưng, chuyện trên đời thường thường chẳng bao giờ được như người ta muốn.

Sở Hàm càng muốn đối phó, càng đối phó lại càng không xong.

Ban ngày lễ mễ trôi qua, đến buổi tối mới thực sự là cao trào của vở kịch.

Một đám người đốt lửa trại uống rượu, Sở Hàm đang uống bắt đầu lạnh cả người.

Cái cô người mẫu tên Lily kia, lúc lỏi kéo Trâu Nhạc đến nhảy nhót bên đồng lửa, tay trực tiếp mò tới giữa đùi Trâu Nhạc.

Sở Hàm thề y không bị ảo giác.

Y tận mắt thấy ngay tại lúc đó, Trâu Nhạc hung hăng trợn mắt nhìn y.

Đệt!

— Y đúng là đã không dự tính tốt!

26. Chương 26

Sở Hàm không phải chưa từng thấy qua nữ nhân lớn mật.

Sự thật thì bình thường y đối với loại chuyện này rất buông thả, chơi cùng người nổi tiếng cũng không thấy có chút áp lực nào. Vốn dĩ chuyện nam nữ cũng không nên là quá trình một bên hưởng thụ một bên thống khổ. Ở trong quan niệm của y, đôi bên cùng sung sướng mới là tốt nhất.

Thế nhưng bây giờ nhìn biểu tình của Trâu Nhạc, cùng với động tác của Lily.

Y nghĩ, cô người mẫu này lá gan đúng là không phải lớn bình thường.

Biểu tình của Trâu Nhạc vốn đã âm trầm lại càng thêm vụn vặt, đối phương lại vẫn bám dính trên người hắn không chịu từ bỏ.

Người vây xem rất nhiều, thậm chí còn ồn ào muốn hai người thể hiện một điệu nhảy đôi nóng bỏng, cổ vũ Trâu Nhạc không cần ‘câu nệ’ như vậy.

Trò chơi này rất phổ biến.

Chỉ là hiện tại không phải lúc.

Sở Hàm bị người bên cạnh đẩy vài cái, ý bảo y đi giúp Trâu Nhạc một chút, y chỉ có một loại xúc động muốn bỏ chạy.

Miễn miễn cưỡng cưỡng đứng lên, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy nam nhân sắc mặt xấu xí phía đối diện đẩy nữ nhân đang cọt cọt lui trên người mình ra, sau đó đi vòng qua mọi người, ngồi xuống bên cạnh y.

Sở Hàm bất đắc dĩ chỉ có thể cười gượng hai tiếng. “Cái này.... Trâu Nhạc không biết nhảy, để tôi thay anh ta uống rượu đi....”

Nói xong, cũng không quản người khác có đồng ý hay không, cầm đầu uống liền ba chén.

Y uống rất thoải mái, những người khác đương nhiên cũng không tiện nói thêm nữa, bắt đầu hi hi ha ha đi xung quanh kính rượu. Trâu Nhạc buồn bực ngồi uống, cho dù là quản lý vẫn luôn chiếu cố bọn họ cả một ngày đến mời rượu, hắn cũng không cho người ta mặt mũi, giữa đầu uống một chén cho có lệ.

Sở Hàm nghĩ tình huống này có hơi không ổn.

Trâu Nhạc ngồi ngay bên cạnh, khiến cho y có một loại áp lực như đứng đồng lửa ngồi đồng than.

Hết lần này tới lần khác có khổ mà không nói nên lời.

Mấy người mẫu bên cạnh chỉ sợ thiên hạ không loạn, luôn miệng Sở tiên sinh thể này Sở tiên sinh thể kia, dán trên người y mời rượu. Mà y thì không thể không uống, dưới tình huống trước sau đều là địch, chẳng mấy chốc Sở Hàm đã chệnh choáng say.

Bàn về tử lượng, y thực sự là không chống đỡ được.

Ánh lửa trước mắt lúc ẩn lúc hiện không chân thật, Sở Hàm mơ hồ nhìn một đồng bóng người chồng chéo lên nhau, bên cạnh ầm ĩ đủ tiếng reo hò, tâm trạng vẫn luôn bị đè nén lúc này mới hơi thả lỏng.

Rượu mạnh tăng dũng khí.

Cho dù hôm nay y uống cũng chẳng phải là rượu mạnh cho lắm, nhưng uống liên tục như vậy vẫn có tác dụng khiến y giảm bớt căng thẳng trong lòng.

Thế là y được đà ôm vai người bên cạnh, nắm bắt không rõ ràng. “Trâu Nhạc! Là huynh đệ thì đừng... đừng tức giận nữa!”

Nói một câu mà mắc hai lần, Sở Hàm chưa đã ghiền, dứt khoát đem cả người đối phương quay về phía mình. “Tôi thật sự không biết cái tên Ngải Chủ Lực khốn kiếp kia lại tìm mấy người này tới, thật đấy, tôi thề là tôi không biết, nhất định là cậu ta cố ý chính tôi, anh phải tin tôi”.

Trâu Nhạc nhìn bộ dáng lắc lư của y, nhíu mày một cái. “Cậu say rồi”.

“Không có!”

Sở Hàm lớn tiếng quát. “Ai nói tôi say, tôi cùng kẻ đó uống tiếp!”

Nhìn y đã biến thành dạng này, Trâu Nhạc chỉ có thể bất đắc dĩ đỡ y đứng lên, nói một câu với quản lý, biểu thị Sở Hàm uống nhiều quá rồi, hẳn đưa người quay về nhà gỗ nghỉ ngơi.

Trâu Nhạc nửa tha nửa kéo Sở Hàm về nhà gỗ, may là Sở Hàm uống không ít nhưng dưới chân coi như vẫn có lực, đi đứng lảo đảo nhưng không vấp té. Hai người tránh được một đoàn người, tới một con đường nhỏ yên tĩnh, lúc này bên tai mới được thanh tịnh một chút.

Thế nhưng Sở Hàm cũng không giữ yên lặng bao lâu.

Trên đường y vẫn chịu không buông tha việc giải thích với Trâu Nhạc.

“.... Anh vẫn không để ý tới tôi.... Có phải.... Có phải là.... Vẫn còn giận?”

Sở Hàm hỏi nhiều lần mà đối phương không trả lời, không khỏi có điểm nóng nảy. “Tôi nói cái tính khí này của anh.... Sao lại.... giống như đàn bà thế hả!” Bằng hữu cãi nhau thì có đáng gì, nói rõ ràng không phải là giải quyết xong rồi sao?

Hơn nữa, nhìn thế nào cũng là Trâu Nhạc được tiện nghi. Vừa này ở chỗ lửa trại, bao nhiêu là ánh mắt ghen tỵ lẫn ao ước đều hướng về phía hắn.

Được nữ nhân xinh đẹp như thế phục vụ, bao nhiêu người cầu còn không được kia kìa.

Cho dù là, hẳn đối với nữ nhân không có hứng thú....

Thế nhưng bị cọ đến cọ đi cũng đâu rơi mất miếng thịt nào?

Sở Hàm nghĩ như thế, ngoài miệng cũng nói ra luôn.

Cái tính tình âm tình bất định của Trâu Nhạc với y mà nói thì như một kiểu tra tấn, tức giận cũng được, khó chịu cũng được, phải nói ra thì người ta mới biết. Nếu không cứ ghen ở trong bụng, sau này không giải thích liền trở mặt, như thế y chịu không nổi.

Đối với mấy lời của y, dọc theo đường đi, Trâu Nhạc chẳng thèm đáp lại một chữ.

Hắn chỉ cứng nhắc lời Sở Hàm đi về hướng nhà gỗ, trên đường thấy Sở Hàm đi chậm, khí lực trên tay hắn tăng thêm mấy phần, thẳng đến khi đối phương bị ép đi nhanh hai bước, hai người mới đến mặt đến nơi.

Kết quả, vừa vào đến nhà, Trâu Nhạc đã quăng người lên sofa, còn hắn thì trầm mặt vào phòng tắm.

Sở Hàm bị ném một cái, cả người choáng váng tí thì nôn hết.

Y khó chịu nằm úp sấp trên ghế hừ hừ nửa ngày, sau đó mới lật người ngồi dậy. trong nhà tối đen như mực, ngoại trừ ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào thì một chút tia sáng cũng không có.

Trâu Nhạc cũng không biết ở trong phòng tắm làm trò gì, qua thật lâu mới ra ngoài.

Trong nhất thời, hai người cứ thế nhìn đối phương.

Ánh sáng không đủ, mọi thứ đều không nhìn được rõ ràng, chỉ có ánh mắt của người trước mặt là có điểm chói mắt.

Sở Hàm ngẹn nửa ngày, nhin không được sờ sờ mũi. “.... Tôi nói, anh đừng giận nữa....”

Y nói rất nhẹ, ngữ khí mang theo ý tứ lấy lòng mơ hồ.

Trâu Nhạc trầm mặc thật lâu, hắn cứ như vậy bình tĩnh nhìn Sở Hàm, như thể muốn đem nam nhân trước mắt triệt để xem thấu, sắc bén không chút nào che giấu, thẳng đến khi Sở Hàm có chút giật mình lùi bước, hắn mới chậm rãi thu hồi đường nhìn, sau đó hiếm thấy mới trả lời một câu. “Tôi ra ngoài một chút, cậu tỉnh rượu đi”.

So sánh với Sở Hàm, giọng nói của hắn tất cả đều là khác chế lãnh đạm.

Cùng với khí tràng hiện tại của hắn rất thích hợp. Lạnh như băng, từ chối tiếp xúc với người khác.

Sở Hàm rất nhanh đã đứng lên, đi về phía trước kéo lại Trâu Nhạc đang chuẩn bị mở cửa.

“Đừng đi!”

Lời còn chưa dứt.

Trâu Nhạc đáng lẽ đã mở cửa chợt xoay người lại, kéo y đặt tại bên cạnh cửa phòng, vừa khéo lại ở ngay góc. Sở Hàm còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy gương mặt Trâu Nhạc đột nhiên phóng đại ngay trước mắt, cả người ép sát lại chỗ y, sau đó mạnh mẽ chân thực hạ xuống môi y một nụ hôn.

Này này?!

Giống như dòng điện đột nhiên bị ngắt mạch.

Cả người Sở Hàm cũng chờ.

27. Chương 27

Nụ hôn của Trâu Nhạc rất giống con người hẳn.

Bá đạo, mang theo khí thế không thể chống đỡ.

Sở Hàm choáng váng nửa ngày mới lấy lại tinh thần, giơ lên một cánh tay đẩy Trâu Nhạc ra. Kết quả lại bị đối phương trực tiếp đè lại bả vai ép lên tường, nụ hôn còn sâu hơn cả lúc này.

Mang theo vài phần tức giận lẫn vài phần nghiêm phạt.

Cảm giác quái dị từ da đầu dần dần lan ra toàn thân Sở Hàm, cái cảm giác ý thức được rõ ràng người đang đè mình ra hôn là đàn ông, chẳng khác gì người không biết bơi lần đầu tiên bị ném xuống nước.

Không những sợ hãi bất an, còn có bài xích.

Sở Hàm ngày càng ra sức giãy giụa, cũng mặc kệ hai người còn đang phân tranh cao thấp trong miệng, y hoàn toàn là dựa vào bản năng đi kháng cự lại loại áp lực bị người khác giam cầm.

Thẳng đến khi y nhấc đầu gối huých một cái vào bụng Trâu Nhạc, người kia mới hừ một tiếng lui ra.

Trong miệng tựa hồ vẫn còn lưu lại vị đạo của đối phương.

Sở Hàm hoàn toàn không biết làm sao, trừng mắt nhìn Trâu Nhạc, bởi vì quá khấn trương mà có chút run rẩy.

Trâu Nhạc ôm bụng đứng đối diện y, khoé môi giương lên một độ cong giễu cợt. “Sở Hàm, cậu căn bản không hề say, cậu giả bộ cái con mẹ gì?”

Cũng không phải là chưa từng gặp qua bộ dạng người uống say.

Lừa ai chứ?

Bị trực tiếp vạch trần, sắc mặt Sở Hàm có điểm xấu xí, y vẫn còn chưa thoát khỏi chấn động vừa rồi, chỉ có thể miễn cưỡng nhíu mày, nửa ngày cũng không biết nói gì.

Nhất thời trong phòng không có ai nói chuyện.

Xuyên thấu qua cửa sổ, còn có thể thấy ánh lửa trại loáng thoáng ở phía xa.

Ánh trăng từ phía sau Trâu Nhạc hắt vào, không có màu trắng bạc như trong tiểu thuyết, chỉ có lạnh lẽo áp lực.

Giống như một cuộc chiến giằng co không có ý nghĩa.

Hai bên đều nín nhịn tâm tình không lên tiếng, mãi cho đến khi bên ngoài có tiếng mèo kêu, mới giống như thức tỉnh ý thức Sở Hàm.

“Trâu Nhạc, anh vừa rồi là có ý gì?”

Cuối cùng, vẫn là Sở Hàm buông tha trước.

Trâu Nhạc hơi cười. “Cậu nghĩ là ý gì?”

Hỏi vấn đề này, chỉ có thể nói hiện tại Sở Hàm quả thật đã có phần hiểu rõ.

Quả nhiên, nam nhân vẫn dán bên tường dừng lại một chút, sau đó giơng cao giọng. “Tôi không phải gay”.

“Tôi biết”. Trâu Nhạc vẫn duy trì tư thế như vậy. “Từ lúc cậu mang mấy người kia tới, tôi đã hiểu rất rõ ràng”.

“Tôi đã nói với anh, mấy người đó không phải do tôi sắp xếp!”

Trọng tâm câu chuyện lại bị dời đến vấn đề này, Sở Hàm theo bản năng đi giải thích.

“Là bằng hữu của tôi tìm đến, mấy người này một người tôi cũng không quen”.

“Cậu cố ý nhờ bằng hữu tìm mấy nữ nhân đến, không phải là vì muốn cảnh cáo tôi, thể hiện cậu là thẳng nam thích nữ nhân chứ không thích nam nhân sao? Sở Hàm, cậu đối với tôi như thế, một bên thì làm ra vẻ không để ý, một bên thì làm ra chuyện không cần thiết như vậy, có thú vị không?”

Cổ hỏa trong lòng Trâu Nhạc đã nghẹn cả một ngày đêm, hiện tại phát tiết, cũng không ai thấy ngoài ý muốn.

Sở Hàm bị câu nói này khiến cho sắc mặt thay đổi một chút, lời đến bên miệng rồi lại không thốt ra được, ở trong lòng sắp xếp từ ngữ giải thích, căng thẳng đến tái nhợt.

Y nhú mày cắn răng. “Tôi căn bản đối với anh không có nghĩ phức tạp như vậy!”

“Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu cố ý tìm mấy người không liên quan tới là có ý gì?”

“Không có ý gì hết!”

Cấu kính vút ra một câu, Sở Hàm hiện tại rất muốn hút thuốc.

Y nhìn bốn phía một vòng, kết quả chẳng tìm được cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ dựa vào cạnh tường. “Tôi chính là nghĩ hai người ra ngoài chơi có hơi nhàm chán, tìm mấy người cùng náo nhiệt thì tốt hơn, hơn nữa, hai đại nam nhân cùng đến làng du lịch, cũng quá kỳ quái”.

“Kỳ quái?”

Trâu Nhạc nhếch cao hai hàng lông mày. “Kỳ quái chỗ nào? Cậu chưa từng cùng bằng hữu nghỉ phép ra ngoài chơi sao?”

Nam nhân đối diện gật đầu. “Chưa từng”.

“Mấy người ở chỗ lửa trại vừa rồi cậu có thấy không?” Trâu Nhạc tiến dần về phía trước. “Trong đó có vài người đều là cùng bằng hữu đến đây giải sầu, cậu nghĩ như vậy là có vấn đề?”

Sở Hàm bởi vì thấy hắn đến gần lại bắt đầu khẩn trương.

Y ngẩng đầu nhìn Trâu Nhạc, nghĩ muốn kéo dài khoảng cách, lại bị Trâu Nhạc sớm nhìn ra ý đồ đưa tay ngăn cản, trực tiếp vây y ở trong góc.

“Cậu thấy kỳ quái, là vì cậu cũng hiểu được hai chúng ta không quá giống bằng hữu, có lẽ, cậu căn bản không coi tôi là bằng hữu, đúng không?”

Trâu Nhạc hỏi xong những lời này, không đợi Sở Hàm trả lời đã trực tiếp kéo đối phương vào trong ngực, giữ lấy cằm y rồi lại hôn xuống.

Lần này ngay cả tay cũng đem ra dùng.

Tiến vào bên trong lớp áo, bàn tay càn rỡ dò xét trên dưới, không nặng không nhẹ vuốt ve khiến lông tơ

tóc gáy cả người Sở Hàm dựng hết cả lên.

Bất quá lần này y không để mặc đối phương muốn làm gì thì làm, y phản ứng rất nhanh dùng cánh tay bóp cổ Trâu Nhạc ép hắn phải lui ra, nóng giận rống lên một câu. “Trâu Nhạc anh đừng có quá phận!”

Y dùng lực rất lớn.

Trâu Nhạc nhin không được ho khan vài tiếng.

Sở Hàm trầm mặt. “Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải đồng tính luyến”.

“Sao cậu biết cậu không phải?”

Thái độ của Trâu Nhạc từ đầu đến cuối không có chút vết tích bị đả kích, cho dù Sở Hàm hết lần này đến lần khác cường điệu mình là trai thẳng, bộ dáng hắn vẫn là một mực ăn chắc, giống như chính hắn còn hiểu rõ Sở Hàm hơn.

Sở Hàm nghĩ trọng tâm câu chuyện hiện tại có điểm buồn cười, cũng có chút quái dị.

“Bản thân tôi có phải hay không chẳng lẽ tôi còn không rõ ràng? Cho tới bây giờ tôi không có cảm giác với nam nhân”.

Trâu Nhạc nghe được câu cuối cùng, gật đầu một cái.

Hắn cười cười nhắc lại. “Không có cảm giác?”

Một bên mang theo ý cười, một bên hắn lại lần nữa áp sát tới trước mặt Sở Hàm, trực tiếp vươn tay mò đến phía dưới của Sở Hàm. Ác ý xoa nắn dục vọng bên trong, kỹ thuật của hắn quá lợi hại. “Đã thế này mà cậu còn không biết xấu hổ nói một câu mình không có cảm giác?”

Bị còn kích thích, hơn nữa vừa mới lần qua lần lại một hồi như vậy, hắn đã sớm nhận ra Sở Hàm có phản ứng.

Cái này, Sở Hàm lại càng khó chịu.

Y giữ lại tay Trâu Nhạc, mắng một câu. “Con mẹ nó đừng động!” Làm gì có nam nhân nào chịu được việc bị nam nhân khác ba lần bốn lượt đối đãi như thế.

Hiện tại Sở Hàm có một loại dục vọng rất muốn động thủ với Trâu Nhạc.

Lần này Trâu Nhạc không mạnh mẽ tiếp tục động tác, mà rất nghe lời buông tay, lui ra phía sau một bước, chỉ là ý cười bên miệng vẫn mang theo giấu cợt, biểu tình nhìn Sở Hàm không cho y có nửa điểm trốn tránh.

Hôm nay hắn muốn đem mọi chuyện nói rõ.

Bằng không với cái đầu óc này của Sở Hàm, muốn vượt rào có lẽ cũng bất lợi.

Sở Hàm nhú nhú mày. “Trâu Nhạc, bản thân tôi thế nào tôi rất rõ ràng. Sống hơn hai mươi năm, đối tượng kết giao đều là nữ nhân. Tôi của trước kia, hiện tại, và cả sau này không thể thích nam nhân!”

“Nói chắc như vậy?” Trâu Nhạc thiêu mi lắc đầu. “Cậu dựa vào cái gì mà quả quyết chính mình sẽ không thích nam nhân? Đối tượng đã cùng kết giao, ý cậu kết giao là cùng mấy nữ nhân kia đi xem phim, dạo phố, đi ăn, sau đó là lên giường? Vậy cậu nói xem, ngoại trừ điều cuối cùng, có chuyện nào là chúng ta chưa từng làm?”

Chuyện cuối cùng, chỉ cần hiện tại Sở Hàm gạt đầu, hắn lập tức sẽ hoàn thành trọn bộ.

Từ nãy đến giờ nói chuyện đều phát triển theo hướng quỷ dị, đến lúc này Sở Hàm mới phản ứng lại.

Y bị đả kích trọn to hai mắt, không dám tin mà nhìn Trâu Nhạc.

Qua rất lâu, y mới có thể tìm lại tiếng nói của mình. “Trâu Nhạc.... Anh....”

Rốt cuộc Trâu Nhạc cũng không cười nữa.

Hắn nghiêng mặt nhìn sang một bên, giọng nói lại đặc biệt rõ ràng.

“Sở Hàm, tôi thích cậu”.

28. Chương 28

Trâu Nhạc nói rất thận trọng, cũng rất bình tĩnh.

Vô hình trung tràn đầy một loại áp lực.

Sở Hàm nghe hiểu từng chữ trong câu này, nhưng lại không có biện pháp lập tức tiêu hoá ý tứ của Trâu Nhạc.

Thẳng đến khi ý thức bắt đầu tỉnh táo, y nhả mỳ. “Trâu Nhạc.... tôi không thể...”

Y nói rất chậm.

Không phải là không biết nói thế nào, mà là bởi vì dưới đáy lòng có một sự xoắn xuýt mơ hồ không rõ ràng.

Trâu Nhạc đứng đối diện y, không toát ra biểu tình gì rõ ràng.

Hoặc giả là vì hắn vẫn không ngẩng đầu, mà cho dù có, Sở Hàm cũng không thể nhìn rõ.

Trong khoảnh khắc, y đã muốn bật đèn.

Đơn thuần chỉ là muốn biết phản ứng của Trâu Nhạc.

Thế nhưng cuối cùng Sở Hàm vẫn không làm gì, còn Trâu Nhạc thì vẫn lẳng lặng đứng đó, nghe một câu kia của y cũng không coi là đáp án. Hắn trầm mặc một hồi rồi mới chậm rãi tiếp lời. “Cậu nói không thể, là không thể cùng nam nhân, hay là không thể cùng tôi?”

Đến nước này, thái độ của hắn rất bình tĩnh.

Sở Hàm vì câu hỏi này mà lông mày càng nhíu chặt hơn, y dẫn đo giấy lát rồi thành thật trả lời. “Đều không thể”.

Ba chữ đơn giản, đoạn tuyệt tất cả khả năng.

Bầu không khí trong phòng vô cùng áp lực.

Trâu Nhạc đút tay trong túi quần, nhìn lướt qua cảnh đêm ngoài cửa sổ, cố ý né tránh ánh mắt của Sở Hàm, khẽ thở dài một cái. “.... Ra là vậy”.

Đêm hôm đó, đây chính là câu nói cuối cùng của Trâu Nhạc với Sở Hàm.

Hắn một mình tùy tiện vào một gian phòng, ngay trước mặt Sở Hàm đóng cửa, khoá lại.

Ý tứ không cần nói cũng biết.

Sở Hàm nghe được âm thanh khoá cửa, cả người dờ dãi ngồi xuống sofa, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Ký ức từ lúc y gặp Trâu Nhạc đến giờ đều hiện về, đối với câu tỏ tình kia, y vẫn không có cách nào thích ứng.

Thế nhưng rất quý dị, y vậy mà cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị.

Có thể là từ lúc biết được tính hướng của Trâu Nhạc, loáng thoáng, y đã có cảm giác.

Vì sao trong lòng mông lung, có lẽ chỉ là bởi không muốn nghiêm túc suy nghĩ rõ ràng, dù sao từ trước tới nay, đối với y mà nói, tình cảm giữa nam nhân và nam nhân, y hoàn toàn không có khái niệm.

Cuộc sống chính là như vậy.

Khi người vô tâm vô phế, chuyện gì cũng là lẽ đương nhiên. Khi người có lòng để ý, chuyện gì cũng biến thành có dụng ý khác.

Một loạt hành vi khác thường của Trâu Nhạc trước kia, tối nay đều đã có lời giải thích hợp lý, chỉ là hiện tại Sở Hàm không có nửa phần thoải mái.

Y cảm thấy rất áp lực.

Cái cảm giác trước ngực bị người đem một tảng đá lớn đè nén.

Thật sự rất khó chịu!

Từ khi y từng bước thích ứng với quy tắc và nhịp điệu của xã hội, y đã hình thành thói quen không quan tâm quá nhiều đến chuyện của người khác, cũng như không cần để người khác quan tâm.

Cho dù là bằng hữu như Nhâm Kiệt hay Lý Chu Dương, y vẫn đem họ đặt ở một giới hạn thích hợp.

Quan tâm, nhưng không bận tâm. Chúc phúc, nhưng không cùng hưởng.

Đây là quy tắc thuộc về người trưởng thành. Sở Hàm đã từng ném trái mùi vị khi phá vỡ quy tắc, y không muốn lại một lần nữa giẫm lên vết xe đổ.

Thế nhưng Trâu Nhạc từ khi mới bắt đầu đã lấy tư thái hoàn toàn bất đồng can dự vào cuộc sống của y.

Bị ép đến gần, về sau lại đồng ý chấp nhận.

Sở Hàm không có cách nào nói ra bản thân mình đối với đoạn quan hệ quý dị này rất thoải mái. Nếu như y có thể, cũng sẽ không hồng nhõng đến mức tìm người đi chung, cũng sẽ không xảy ra những chuyện kia.

Y rất coi trọng tình bằng hữu xuất hiện ngoài ý muốn này.

Dù cho hai người cùng nhau đi xem phim, đi dạo phố, làm những chuyện mà rõ ràng không thích hợp với hai nam nhân, nhưng rồi lại làm đến vô cùng tự nhiên.

Những điều này Sở Hàm rất trân trọng.

Đúng là có tiếc nuối, nhưng cho dù là vậy, y cũng không có cách nào biến thành người mà Trâu Nhạc mong muốn.

Đây có lẽ chính là điều làm cho người ta bất đắc dĩ nhất.

Có nhiều lúc, bản thân biết rất rõ mình làm không được, trong lòng không tình nguyện, cũng nghĩ tới việc lừa mình dối người, nhưng cuối cùng vẫn không có biện pháp. Sở Hàm nhắm mắt, nằm ngửa trên sofa, trong đầu và cả trong lòng đều rất loạn, nửa ngày không nắm bắt được một chút manh mối, cũng không nghĩ ra biện pháp ứng phó.

Y tiêu cực nghĩ, nếu như có thể ngủ một giấc không tỉnh lại thì tốt rồi.

Có lẽ vừa mở mắt, phát hiện ra kỳ thật mọi chuyện chưa từng phát sinh, Trâu Nhạc vẫn là người hàng xóm ba lần bốn lượt giúp đỡ y.

Hai người cứ theo lẽ thường mà trải qua từng ngày, đợi nhà của y sửa sang hoàn tất.

Dù cho y có chuyển về nhà mình rồi, cả hai vẫn có thể hẹn nhau ra ngoài đi chơi, tự nhiên nói chuyện phiếm, lời đối phương ra phát tiết tâm tình.

Nghĩ ngợi một hồi, Sở Hàm nhịn không được cắn răng chữi. “Mẹ nó!”

Cho tới bây giờ, y chưa lúc nào thấy mình uất ức như vậy.

Lúc này, y cần nhất chính là tìm một người hung hăng đánh một trận.

Suốt cả đêm, Sở Hàm đều ở bên ngoài.

Sau khi quay lại chỗ đốt lửa trại xem xét, vì để tránh gặp phải mấy cô người mẫu khiến tâm trạng trở nên tệ hơn, Sở Hàm đến trung tâm phục vụ khách hàng của làng du lịch, lấy một gian phòng, miễn cưỡng nằm qua đêm.

Kỳ thực là không ngủ được.

Sáng sớm, Sở Hàm trả phòng, đi dọc theo bên hồ nước. Nhìn thời gian không sai biệt lắm, y mới trở về nhà gọi mọi người đi ăn.

Lúc y đẩy cửa đi vào, Trâu Nhạc đang thu dọn đồ đạc.

Mấy người mẫu ở bên cạnh vòng tới vòng lui, ồn ào nói mấy câu chuyện tẻ nhạt.

Thấy Sở Hàm liền sán lại gần. “Tôi qua anh đi đâu vậy? Tụi em tìm rất lâu cũng không thấy anh”.

Phòng Trâu Nhạc khoá trái, Sở Hàm lại không thấy tung tích, có người chọt Sở Hàm oán trách. “Doạ chết tụi em!”

Sở Hàm chỉ có thể cười khổ, không biết trả lời thế nào.

Trâu Nhạc đã thu dọn xong, xách túi đồ lên nhìn y. “Cậu muốn ăn sáng ở đây xong mới đi, hay là chờ về nhà rồi ăn?”

Giọng hắn nói rất bình thường, tựa như đem chuyện tối ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Sở Hàm ngoài ý muốn nhướn mày, sau lại kinh hỉ cười một cái, trề độn mở miệng. “Về nhà ăn đi! Tôi không thích đồ ăn ở đây”.

“Ừ”.

Gật đầu, Trâu Nhạc cũng không để ý tới nữ nhân bên cạnh, trực tiếp xách hành lý của hắn và Sở Hàm ra xe.

Cất đồ vào cốp xe xong, hắn quay đầu ra hiệu bảo Sở Hàm lên xe. mấy nữ người mẫu kia muốn đi theo lại bị cản lại. “Tôi nhờ quản lý sắp xếp xe cho các cô, các cô ở đây chờ một lát, sẽ có người tới đón”.

Nói xong cũng không thêm để ý phản ứng của mấy người kia, Trâu Nhạc khởi động xe, đánh tay lái, chưa tới một giây đã đem xe rời đi.

Cả một đường, hai người không ai nói chuyện. Đoạn đường này không tính là xa, Trâu Nhạc lái xe được nửa đường thì hút thuốc nâng cao tinh thần, Sở Hàm cũng châm một điếu. Giao thông buổi sáng coi như không tệ, lúc đi mất hơn một giờ, lúc về chỉ bốn mươi phút là tới nơi.

Về đến nhà thu dọn lại một chút, Trâu Nhạc buồn bực không lên tiếng ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Sở Hàm đem đồ của hai người ra sắp xếp lại, quần áo bẩn thì bỏ vào máy giặt.

Trâu Nhạc bưng đồ ăn ra, vừa vặn cùng y mặt đối mặt.

Nhìn người bên cạnh mở túi du lịch, Trâu Nhạc hơi khựng lại, sau đó đem đồ ăn để lên bàn, chính mình cũng ngồi xuống.

Trâu Nhạc không ngẩng đầu.

Giọng nói rất bình tĩnh. “Sở Hàm, ăn xong bữa cơm này, cậu dọn về nhà đi”.

Kết quả này không ai cảm thấy là điều bất ngờ.

Thế nhưng Sở Hàm vẫn theo bản năng hỏi lại một câu. “Tại sao?”

Vừa dứt lời y liền hối hận.

Mỗi lần ở vào lúc xấu hổ nhất, hành động của y vĩnh viễn đều phản ứng nhanh hơn so với não bộ, đây có lẽ là một loại phản xạ có điều kiện, lại luôn luôn xuất hiện vào thời điểm then chốt chết người.

Cho nên, y chỉ có thể bị động nhìn Trâu Nhạc ngẩng đầu nhìn mình, dùng ngữ khí như trong dự liệu cùng với ý cười trả lời.

“Sở Hàm, tôi thích cậu....”

29. Chương 29

Một câu nói giống nhau, hai lần nghe được lại là hai cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Sở Hàm sững sốt nửa ngày không nhúc nhích, vốn định nói Trâu Nhạc thực sự không thích hợp với vẻ mặt và giọng nói hiện tại, nhưng lời đến bên miệng trái lại biến thành cười khổ.

Bởi vì tình huống hiện tại, y căn bản không cách nào nói ra được.

Trầm mặc đến cuối cùng, y chỉ có thể đem đồ trong tay thả xuống, cầm lấy điện thoại và ví tiền của mình đi qua bên người Trâu Nhạc.

Sau đó mở cửa, đóng cửa.

Một mình đứng ở ngoài hành lang, Sở Hàm có điểm phần nộ.

Trên đời cái hồ hại người nhất chính là một câu ta thích người này!

Sở Hàm oán hận nguyên rửa kẻ nào đã phát minh ra câu nói này, sau đó cứ đứng ở hành lang nửa ngày trời chẳng biết đi đâu.

Lúc này, y không muốn tìm Nhâm Kiệt, cũng không muốn tìm những người khác.

Nói thật, y có chút mệt mỏi.

Không phải về thể xác, mà là tinh thần có chút uể oải. Vốn nghĩ với biểu hiện sáng sớm nay của Trâu Nhạc, y còn tưởng rằng hai người có thể đem chuyện tối qua coi như chưa từng xảy ra. Kết quả là, y lạc quan đến mù quáng rồi.

Tư vị phức tạp quanh quẩn trong lòng mãi không tiêu tan khiến y rất khó chịu, do dự một hồi, cuối cùng y vẫn quay về nhà mình, trong phòng khách loạn thất bát tao, tiến triển sửa chữa rất chậm, mà y tựa hồ cũng chưa từng có ý đi thúc giục.

Bây giờ ngẫm lại, đây đúng là chẳng phải phong cách của y.

Sở Hàm là kiểu người không thể ôm nỗi chuyện gì trong lòng, nếu như có chuyện mà không có biện pháp giải quyết ngay lập tức, cứ để ở trong lòng, y sẽ đứng ngồi không yên.

Nhâm Kiệt đã từng nói, y có loại phản ứng này là vì tâm lý chịu đựng quá kém.

Thế nhưng lần này, phòng ở bị cháy đến rồi tung rồi mù, y vậy mà cũng chấp nhận để nguyên.

Chìa khoá ném sang một bên, y đi một vòng quanh phòng khách, tiện tay nhặt lên mấy thứ đồ vụn vặt, mặt tường vẫn là một màu đen như mực. Tầm mắt quét bốn phía, cuối cùng dừng lại ở bên ngoài cửa sổ, Sở Hàm không khỏi sững sờ.

Từ chỗ y đứng, có thể nhìn thấy thư phòng nhà Trâu Nhạc rõ mồn một.

Trước đây, y đã từng đứng ở phía đối diện mà nhìn về nhà mình.

Nhớ tới lúc đó Trâu Nhạc có thể nói ra câu kia, ắt hẳn là hẳn đã nhìn thấy bộ dáng khi ở nhà của y. Trong đầu Sở Hàm không tự chủ được nghĩ lại xem mình có từng ở phòng khách làm ra chuyện gì mất mặt không, sau đó kết luận là thực sự rất nhiều, nhất thời không nhớ nổi.

“Mẹ nó, đây rốt cuộc coi là chuyện gì a....”

Lắc đầu thở dài, Sở Hàm phiền muộn tựa vào hành lang cạnh cửa, vẻ mặt đều là xoắn xuýt khó có thể tiêu tan.

Sở Hàm từ nhà Trâu Nhạc đi ra, cái gì cũng không mang theo.

Buồn cười nhất chính là, trên chùm chìa khoá của y vẫn còn mang theo chìa khoá nhà Trâu Nhạc.

Lúc rời đi tâm tình có điểm loạn, chờ đến lúc nhớ ra thì lại không tiện gõ cửa lần nữa.

Có những chuyện không phải là có nhất thiết phải nói ra hay không, mà là muốn nói cũng không nói được.

Thế nhưng máy tính xách tay của y vẫn còn ở trong nhà Trâu Nhạc.

Cần nhắc một hồi, Sở Hàm chỉ có thể mời đội công nhân đến sửa lại nhà, còn y thì canh chừng nhà Trâu Nhạc, muốn thừa dịp hẳn ra ngoài thì sẽ qua bên đó lấy đồ về, thuận tiện trả lại chìa khoá nhà.

Ngẫm lại hai ngày trước thiên hạ vẫn còn thái bình, vậy mà bây giờ tất cả đều đã thay đổi.

Bình thường Trâu Nhạc làm việc và nghỉ ngơi, Sở Hàm cảm thấy vẫn khá có quy luật.

Ban ngày ra ngoài không nhiều lắm, buổi chiều nhất định phải đi siêu thị mua đồ, gần tối sẽ đến phòng tập thể thao tập luyện, ăn tối xong nếu không có chuyện gì thì sẽ tùy tiện đi dạo phố một chút.

Chí ít, trong khoảng thời gian y và Trâu Nhạc ở chung, hẳn vẫn duy trì chế độ làm việc và nghỉ ngơi phi thường có quy luật này.

Thế nhưng, thường thường sẽ có những trường hợp như thế này.

Khi bạn cho là bạn hiểu rất rõ, thì lại có một đồng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Sở Hàm đợi từ sáng đến tối, Trâu Nhạc ở bên kia một chút động tĩnh cũng không có.

Từ phòng khách nhìn sang, thư phòng đã một ngày đêm không có ai.

Giống như Trâu Nhạc căn bản không có ở nhà.

Nhưng Sở Hàm rất chắc chắn, từ lúc y rời đi, người sát vách cũng không có đi đâu.

Trâu Nhạc không có động tĩnh, có lẽ chỉ là không muốn động.

Sở Hàm lại không tự chủ được nhớ đến biểu tình của Trâu Nhạc khi y rời đi.

Tâm tình bắt đầu phiền muộn, Sở Hàm mở tủ lạnh, muốn uống chút bia để xoa dịu nỗi lòng, kết quả bên trong trống trơn, cái gì cũng không có.

Lúc này mới phản ứng lại, căn phòng này y đã không ở một thời gian.

Nghiêm túc mà nói, y ở bên nhà Trâu Nhạc cũng chưa được bao lâu, sao đến lúc quay về nhà mình lại khiến y có cảm giác xa lạ như đang ở nhà nghỉ, làm gì cũng bất tiện, muốn tìm đồ cũng không tìm được.

“Đạch!” Bực bội mắng một câu, Sở Hàm ngã vào sofa, chờ người ra nhìn trần nhà.

Quan hệ giữa người và người, sao cứ nhất định phải biến thành phức tạp như vậy....

Nếu như cho y một cơ hội nữa, có lẽ vào đêm hôm đó, y sẽ chọn cùng Trâu Nhạc hăng hăng nói chuyện, chứ không phải là để mọi chuyện biến thành dạng không thể vấn hồi như bây giờ.

Hay là, chờ qua vài ngày nữa, để thái độ Trâu Nhạc tốt hơn, y lại tìm cơ hội nói chuyện thử xem.

Sở Hàm tựa vào sofa nghĩ rất nhiều rất nhiều khả năng, tự biên tự diễn một đồng cuộc trò chuyện.

Nhưng là hồng bét, tìm đủ mọi cách, cuối cùng đều biến thành gương mặt của Trâu Nhạc.

Biểu tình bất đồng, thái độ bất đồng.

Mỗi khi hồi tưởng lại tình cảnh Trâu Nhạc đứng khuất sáng trước mặt y đêm hôm đó, y đã cảm thấy trước ngực bị một trận áp lực đè nén.

Cuối cùng, Sở Hàm thực sự không chịu được nữa đứng lên, tầm mắt theo bản năng còn nhìn thoáng qua thư phòng phía đối diện, tin chắc người bên kia sẽ không đi đâu, y mới bất đắc dĩ thở dài, quyết định xuống siêu thị dưới lầu mua mấy lon bia.

Cứ tiếp tục thế này, y sẽ biến thành suy nhược thần kinh mất.

Y thậm chí đã quên lần trước bản thân mình rầu rĩ là vì chuyện gì.

Lúc ra cửa, Sở Hàm vẫn theo thói quen nhìn sang nhà sát vách, trong lòng y có điểm mong muốn cánh cửa kia sẽ đột nhiên mở ra, lại vừa sợ sẽ xảy ra tình huống đó.

Kỳ thực y rất muốn cùng Trâu Nhạc nói chuyện, nhưng nếu quả thực có chuyện ấy, có lẽ y ngay cả một chữ cũng không nói được.

Y cảm thấy, chuyện này chưa nói đến vấn đề y có thua thiệt hay không, thế nhưng rất kỳ quái, đối với Trâu Nhạc, trong lòng y luôn tuôn ra một loại cảm giác mang tội mãnh liệt.

Sở Hàm vẫn cố chấp nhất là tình cảm nên thuận theo tự nhiên, lần đầu tiên phải ném trái cảm giác ‘có lỗi với người ấy’.

Mà căng nhất chính là, y kết giao nữ nhân loại hình nào cũng có, chia tay đã không biết bao nhiêu lần, đủ mọi trường hợp, thế nhưng lần đầu tiên y phiền muộn vì loại chuyện này, cư nhiên lại là vì một nam nhân....

Nói không chừng, thực chất bên trong y căn bản không phải thẳng.

Trong đầu loé lên ý niệm này rồi biến mất, Sở Hàm cảm thấy mình đã bắt đầu xuất hiện triệu chứng tâm thần phân liệt suy nghĩ lung tung rồi.

Giống như bị ma đuổi theo phía sau, Sở Hàm hoảng hốt xông vào thang máy, liều mạng nhấn nút đóng cửa.

Lúc này, siêu thị đã không còn lại bao nhiêu người.

Chỉ có lèo tào vài người sống ở các khu khác nhau, Sở Hàm quen đường quen lối chọn mấy thứ mình cần đem đi tính tiền, trên đường đi qua khu vực hoa quả tươi, y dừng sọt.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Trâu Nhạc phụ trách làm cơm, thức ăn đều là do hắn mua về.

Đứng trước quầy hàng, chân chừ một lát, cuối cùng Sở Hàm vẫn mua chút đồ, y rất muốn thử xem chính mình nấu cơm thì sẽ có cảm giác gì.

Lúc tính tiền, Sở Hàm nhìn trái nhìn phải, sau đó dừng lại trên giá để đồ bảo hiểm.

Lần đầu tiên y dừng phải Trâu Nhạc chính là ở chỗ này.

Trong nháy mắt, Sở Hàm thật sự đã sửng sốt.

Tựa hồ bắt đầu từ ngày đó, tất cả vấn đề của y đều xoay quanh một cái tên.

Trâu Nhạc.

Giống như một lời nguyện, trốn đi rồi, cuối cùng vẫn bị kéo trở về.

Không thấy biểu tình vắn vẹo cười khổ của mình lúc này, Sở Hàm chỉ là theo bản năng lẩm bẩm một câu.
“Đệt! Sao lại có cảm giác mình sắp xong đời rồi thế này...”

30. Chương 30

Lúc đứng ở dưới lầu, Sở Hàm theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.

Bất ngờ phát hiện ra trong nhà Trâu Nhạc không mở đèn.

Chẳng lẽ lại trùng hợp như thế, y vừa xuống dưới lầu người này liền ra ngoài?

Đem theo hoài nghi trở về nhà, Sở Hàm do dự một chút, cuối cùng lúc đi ra thang máy, y vẫn rẽ về hướng nhà Trâu Nhạc.

Cho dù Trâu Nhạc có ở nhà, y đến lấy lại đồ của mình cũng không có gì sai.

Thế nhưng mở cửa rồi, bên trong quả nhiên không có ai.

Cả nhà tối đen như mực, một chút ánh sáng cũng không có.

Sở Hàm mở đèn, nhìn phòng khách vẫn nguyên vẹn như lúc trước. Túi đồ trong tay để tạm lên mặt tủ, Sở Hàm quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, đi tới khách phòng thu dọn đồ đạc của mình.

Lúc y mở cửa ra, thật bất ngờ.

Trên bàn sách có để một ly café.

Vẫn chưa uống hết, chiếc ghế cũng bị dời đi, tựa hồ đã có người ngồi ở đây rất lâu.

Rất rõ ràng, người kia chính là Trâu Nhạc.

Hoá ra hẳn không đến thư phòng là do vẫn ngồi ở khách phòng này. Thậm chí rất có thể, từ lúc y rời đi, hẳn vẫn luôn ở đây.

Cảm giác khó chịu trong ngực ngày càng mãnh liệt, Sở Hàm nhú nhú mày, nửa ngày cũng không biết mình muốn làm gì.

Y không hiểu được tình cảm của Trâu Nhạc.

Cũng không hiểu được vì sao nam nhân đối với nam nhân có thể nảy sinh ra loại xung động kỳ quái như vậy.

Thế nhưng, không thể phủ nhận, trong cuộc sống của y, đây vẫn là lần đầu tiên được nếm thử cảm giác có người thích mình, hơn nữa không vì chuyện gì khác, chỉ đơn thuần là thích chính y.

Sở Hàm vịn tay vào ghế, suy nghĩ bắt đầu bay đi xa, cuối cùng, y như bị ma xui quỷ khiến ngồi xuống, ngón tay vô thức vuốt ve ly café, kinh ngạc sửng sờ.

Y cứ nhiên lại ngồi ngu người trong căn phòng này lâu đến thế.

Chật vật đứng lên, Sở Hàm đối với trạng thái này của mình cảm thấy rất buồn bực.

Y đem đồ đạc của mình tổng hết vào một cái túi, chuẩn bị ôm về nhà mình. Dù sao cũng ở ngay bên cạnh, thời gian dọn đồ từ đầu đến cuối chỉ mất năm phút.

Khách phòng giống như vừa bị đánh cướp, cái gì cũng không còn sót lại.

Cảm giác rất quái lạ.

Sở Hàm nhìn lướt qua căn phòng một lần nữa, sau đó đóng cửa lại, chìa khoá nhà thì để lại trên bàn trà.

Cuối cùng đem cửa nhà Trâu Nhạc đóng lại, tiếng vọng trong hành lang đặc biệt rõ ràng.

Chấn động tai người.

Sở Hàm hoảng hốt trở về nhà mình, nhìn túi hành lý đặt ở trước cửa, thầm nghĩ cuộc sống của mình thật sự đã bị biến thành loạn thất bát tao.

Càng nghĩ càng phiền, Sở Hàm cầm lon bia vừa mua ở dưới lầu, mở TV, ngồi uống hết hộp này đến hộp khác.

TV đang chiếu cái gì, y cũng không rõ.

Số bia vốn định cất trong tủ lạnh uống dần, bất tri bất giác đã bị y uống hết hơn phân nửa. Chờ đến lúc đã có điểm choáng váng, y mới thấy cả người dễ chịu một chút.

Thật không có tiền đồ....

Sở Hàm cứ như vậy làm tổ trên sofa uống bia phát tiết.

Đã rất lâu y không làm ra chuyện hèn nhất như thế, hình như từ lúc biết Trâu Nhạc, y thường xuyên uống say.

Từ lúc nào mà còn bắt đầu tràn ngập quanh thân y?

Sở Hàm một bên tự giễu một bên tiếp tục mở bia, nhìn số bia trong túi ngày càng ít, không hiểu sao y lại có loại cảm giác thành tựu.

Uống đến bây giờ, y vẫn rất thanh tỉnh.

Nếu đổi lại là bình thường, lúc này hẳn là y đã say rồi. Nhưng cố tình lại là hôm nay y muốn say, vậy mà mãi vẫn không thấy dấu hiệu gì.

Ngoại trừ có hơi nóng đầu, thì ý thức vẫn hoàn toàn thanh tỉnh.

Chuyện phát sinh cùng Trâu Nhạc hai ngày nay đều tràn ngập trong đầu y, muốn xoá cũng không xoá được.

Trong TV đang phát mấy chương trình quảng cáo nhằm chán, Sở Hàm nhìn lướt qua, hừ một tiếng nằm ngửa ra sofa, ném lon bia trống không trong tay đi xa.

Vang lên một tiếng khiến y cảm thấy rất khoái chí!

Thảo nào có nhiều người lúc khó chịu thì đều thích đem đồ đạc đập phá.

Hoá ra khi sự yên lặng bị phá vỡ, giống như mang theo một loại hủy diệt hắc hê. Người ác tính chính là lộ ra rõ nhất vào thời điểm này.

Sở Hàm một bên nghĩ ngợi, một bên đem lon bia rỗng trên bàn trà ném đi bằng sạch.

Không nhớ rõ ném đến lon thứ mấy, di động bỗng nhiên đổ chuông.

Doạ y giật mình.

Giống như sấm sét nửa đêm cắt ngang phía chân trời, sắc bén cuồng loạn.

Sở Hàm luống cuống nghe điện thoại, bởi vì uống rượu nên đầu lưỡi không được linh động, vừa mới mở miệng đã ợ lên một hơi rượu.

Đầu dây bên kia rất ồn ào.

Giống như đang tụ tập ở chỗ nào đó, tiếng người tiếng nhạc rất lớn, ồn ào nhưc óc khiến Sở Hàm nhú mi.

Y cao giọng hỏi. “Alo, tìm ai?!”

Vừa nói, một bên đưa di động ra xa xem số điện thoại.

Vậy mà là Trâu Nhạc.

Men say mông lung biến mất hơn phân nửa, y ngồi thẳng dậy. “Alo? Trâu Nhạc?”

Một lát sau, đầu dây bên kia truyền ra giọng nói của một nam nhân, rất xa lạ, rõ ràng không phải là chủ nhân của điện thoại.

“Xin chào, xin hỏi ngài là thể nào với chủ nhân điện thoại?”

Thanh âm ôn nhuận lễ độ, có vị đạo hào hoa phòng nhĩ, cảm giác cùng Trâu Nhạc kém xa.

Sở Hàm nhú mi. “Anh là ai?”

“À, xin chào, tôi là nhân viên của quán bar M&T, vị tiên sinh này uống say ở chỗ chúng tôi, gọi thế nào cũng không tỉnh. Hôm nay quán chúng tôi có hoạt động đặc biệt, rất đông người, tôi sợ vị tiên sinh này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới gọi cho số điện thoại liên lạc cuối cùng trong nhật ký trò chuyện. Xin hỏi ngài là bằng hữu của vị tiên sinh này sao?”

“Đúng vậy!”

Sở Hàm trả lời rất nhanh.

“Vậy thì tốt quá!” Đầu dây bên kia rõ ràng thở ra một hơi. “Vậy ngài mau tới đây đi. Quán chúng tôi ở ngay phía tây cầu Hoà Hải, cách không đến một trăm mét, có bảng chữ bằng đèn neon. Nếu ngài tìm không được thì cứ gọi lại vào số này, điện thoại tạm thời tôi sẽ giữ”.

“Được”.

Đơn giản đáp lại một câu, Sở Hàm cúp máy, tùy tiện cầm chìa khoá và ví tiền rồi vội vã xuống lầu.

Y uống rượu, không thể lái xe, chỉ có thể gọi taxi. Nói địa điểm, tài xế không biết, chỉ có thể đưa người đến gần nơi đó tìm thử. Sở Hàm đang gấp nên lười đổi xe, đến gần cầu Hoà Hải lượn đi lượn lại hai vòng.

Quán bar kia thật ra không lớn lắm.

Tìm đến vòng thứ hai mới thấy.

Y bảo tài xế khoan hãy đi, y vào trong tìm người.

Bên trong đúng là có không ít người.

Phòng chừng đã uống rất nhiều, một đám người vừa hô hào vừa nhảy nhót cuồng loạn. Sở Hàm chật vật chen qua đám đông, lúc đi ngang qua sân nhảy còn bị người nhéo mông một cái.

Bất quá lúc này y không rảnh để đi quan tâm.

Thật vất vả chen được đến khu vực quầy bar, vừa liếc mắt đã thấy Trâu Nhạc đang ghé vào cạnh bàn.

Ánh đèn chột tắt chột loé khiến người ta rất khó chịu.

Sở Hàm xích lại gần kêu Trâu Nhạc một tiếng, đối phương không có phản ứng.

Nhân viên quầy bar thấy y thì liền đi tới, dùng âm lượng như đang cãi nhau mà nói với y. “Ngài là bằng hữu của vị tiên sinh này sao?”

Sở Hàm chỉ có thể dùng âm lượng tương đương trả lời lại. “Đúng vậy!”

“Vậy ngài mau đưa anh ta đi đi, hôm nay anh ta uống nhiều lắm, tôi thấy tình hình không ổn lắm”.

Điểm ấy không cần đối phương nói, Sở Hàm cũng thấy rất rõ ràng.

Bởi vì vừa tới gần Trâu Nhạc đã thấy mùi rượu nồng nặc, khiến y thiếu chút nữa thì không chịu nổi.

Đưa tiền bo cho nhân viên, Sở Hàm ghé vào trên quầy bar, đem người vẫn không hề nhúc nhích nhấc lên vai, cố sức tha Trâu Nhạc ra bên ngoài.

Xét về vóc dáng, đối phương cao hơn y không là bao.

Chỉ là tố chất thân thể thì không cùng một đẳng cấp, nam nhân đã say đến mất lý trí, sức nặng có điểm kinh người.

Sở Hàm thật sự là nửa tha nửa kéo mới đem được Trâu Nhạc ra ngoài cửa.

Trên đường cái, xe cộ tấp nập qua lại.

Thanh âm huyền ảo hình như kéo người đang say quay về với hiện thực, Sở Hàm hít sâu một hơi, đang chuẩn bị dùng sức lôi người đến chỗ taxi, lại chợt nghe thấy nam nhân vẫn cúi thấp đầu tựa trên bả vai y thì thầm mấy tiếng.

Bởi vì dựa vào nhau rất gần, có muốn nghe không rõ cũng không được.

“Sở Hàm....”

Trâu Nhạc đang kêu tên y.

31. Chương 31

Tài xế taxi thấy Sở Hàm mang theo một nam nhân say bí tỉ đi ra, vốn không muốn chở.

Sở Hàm không nói hai lời liền móc ra mấy tờ tiền giá trị lớn, để bên cạnh chỗ tài xế. “Không cần trả lại”.

Quả nhiên có tiền làm chuyện gì cũng dễ.

Nhìn tiền mặt vạn người mê, tài xế gắng gượng nhấn chân ga.

Thế nhưng vẫn không quên dặn Sở Hàm phải chiếu cố người cho tốt, nghìn vạn lần không thể nôn ở trong xe.

Sau đó một đường chạy như bay quay về tiểu khu.

Trâu Nhạc ngoại trừ vẫn cầu nhàu mấy lời không rõ, thì cũng chỉ lẩn qua lẩn lại một chút.

Mùi rượu trên người hắn rất nặng, nhưng vẫn chưa say đến trình độ như người chết. Chỉ ít, lúc ở dưới lầu, Sở Hàm muốn đưa hắn lên nhà, hắn vẫn còn có chút thần trí.

Trâu Nhạc trừng hai mắt mờ mịt quét một vòng, đến lúc dừng lại trên người Sở Hàm, đáy mắt mang theo thần sắc rất phức tạp.

Sở Hàm ngẩng đầu nhìn một cái, bị tầm mắt của hắn làm cho cả người tê dại, sững sốt một chút rồi mới đỡ lấy vai đối phương, từng bước đi về phía thang máy.

Tầng một không có bảo vệ.

Có lẽ là nghĩ đã muộn, sẽ không có người nào vào.

Thật ra như thế lại giảm bớt không ít chuyện, Sở Hàm cũng không muốn bị người vây xem tình trạng của y lúc này, cắn răng nhấn nút thang máy, xốc lại nam nhân đang dần trượt xuống, gắng sức chống đỡ.

Trâu Nhạc dựa đầu vào vai y.

Hô hấp thở ra đảo quanh cổ Sở Hàm, có chút ngứa.

Sở Hàm thấy cảm giác này rất kém, thế nhưng y lại không thể ném Trâu Nhạc ở chỗ này, chỉ có thể miễn cưỡng nén nhịn, muốn dịch ra xa một chút, Trâu Nhạc lại sống chết cũng không chịu động.

Một tay hấn vòng qua cổ y, khoác lên trước ngực.

Không biết là vô tình hay cố ý, lại đụng tới chỗ khiến y rất không tự nhiên.

Mẹ nó!

Thầm mắng một câu, Sở Hàm chờ thang máy đến phát sầu, cái thang máy này sao càng ngày càng chậm vậy.

“Sở Hàm....”

Trâu Nhạc vẫn lải nhải không ngừng, không có ai đáp trả khiến hấn rất khó chịu, hấn dùng đỉnh đầu cọ cọ cằm Sở Hàm. “Sở Hàm!”

Giọng nói mang theo ý bất mãn.

Sở Hàm bị hấn cọ đến sắp phát điên, cuối cùng thang máy cũng tới, cửa mở, y cấp bách kéo người vào trong.

“Đi vào mau lên!”

Ngộ nhỡ bảo vệ tới, thấy tình huống hai người họ lúc này còn không biết sẽ nghĩ thế nào.

Vốn dĩ hai nam nhân uống say chẳng phải chuyện lạ gì, thế nhưng cái tay Trâu Nhạc vẫn cố ý ở trước ngực y cọ tới cọ lui, áo sơ mi của y bó sát người, nhìn đặc biệt rõ ràng.

Cho dù không ai chú ý, y vẫn cảm thấy không thể chịu đựng nổi.

Trâu Nhạc bị y thô bạo đẩy vào trong thang máy, khó chịu xoay người, nửa tựa lên thanh vịn, xụi lơ nhìn Sở Hàm. “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Hấn ngoẹo đầu, nói không rõ.

Sở Hàm thấy bộ dáng này của Trâu Nhạc liền không nhịn được mà nghĩ tới bản thân mình, trước ngực đỏ mồ hôi lạnh phát thề sẽ không bao giờ uống say nữa.

Trâu Nhạc hỏi xong, thấy y không trả lời liền trực tiếp dùng chân đá y. “Tôi hỏi cậu đó!” Hấn nhăn mày. “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Tính nhẩn nại của Sở Hàm đã sắp bị đốt hết, y quay đầu lại nhìn Trâu Nhạc. “Tôi bảo anh đi vào nhanh lên!”

Lời như vậy thì còn có ý gì khác?

Vị này quả nhiên là say đến choáng váng rồi.

Kết quả y vừa mới nói xong, Trâu Nhạc đột nhiên lao tới, trực tiếp đem y đè lên vách thang máy, phát ra thanh âm rất lớn.

Thậm chí thang máy cũng lung lay một chút.

Sở Hàm bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch.

“Tôi đệt! Anh điên à?”

Nam nhân đang đè y không thêm để ý, một bên đè xuống bả vai y, một bên thò tay xuống phía dưới dò xét, cười híp mắt. “Cậu muốn đến thế cơ à? Mời tôi nhanh lên?”

Sở Hàm sửng sốt ba giây mới phản ứng được đối phương đang nói đến cái gì.

Ngớ ra mất mấy giây, y rất muốn chửi người.

Đem cái tay đang mò mẫm nửa người dưới của mình giữ lại, Sở Hàm hận muốn đánh người. “Con mẹ nó anh đang hoành một chút cho tôi!”

Sao lần nào cũng dùng chiêu này.

Có phải Trâu Nhạc chỉ cần dính vào chút cồn là liền bám lấy người khác ve vãn?

Thế nhưng Sở Hàm càng giữ, Trâu Nhạc lại càng mò hăng say.

Hai người ở trong thang máy không gian vốn đã hữu hạn, Sở Hàm có điểm hơi sợ, cũng không dám thực sự động thủ với Trâu Nhạc đã say đến mất lý trí, lẩn qua lẩn lại cái thang máy này rơi xuống cũng không biết chừng.

Căn rằng nhẩn nại đến tầng hai người ở, cửa mở ra, quần Sở Hàm thiếu chút nữa đã bị Trâu Nhạc lột ra.

“Tổ sư nhà anh! Anh đói khát đến như vậy?”

Cầm thú à?

Phần hận đá Trâu Nhạc ra khỏi thang máy, Sở Hàm chặt vật kéo quần, đẩy Trâu Nhạc về nhà hắn, sau đó mới phát hiện chính mình không có chìa khoá.

Y chỉ có thể trừng mắt nhìn Trâu Nhạc đang tựa vào tường. “Đến nhà, tự mở cửa!”

Tâm trạng xoắn xuýt cả một đêm của y đã bị phá hư không còn lại chút gì.

Sở Hàm cho rằng mình hộ tống Trâu Nhạc đến tận đây coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Dù sao cũng đã đến tận cửa nhà, cũng không có khả năng chết đông cứng được.

Trong tay còn cầm thất lưng, Sở đại thiếu gia quay đầu muốn đi.

Thế nhưng không đi được.

Y bị Trâu Nhạc kéo lại.

Kéo tay y.

Y quay đầu lại, Trâu Nhạc vẫn dựa vào tường nhìn y cười.

Nút áo sơ mi bên trên không biết là vốn đã không có hay là vì hai người vừa lẫn lộn mà rơi mất rồi, tóm lại là không thấy tung tích đâu, tóc phất phơ trước trán, dùng tư thế hơi nghiêng người dựa vào tường ngửa mặt nhìn y, nói không thèm nói, cái tay đang kéo y lại chẳng hề buông lỏng.

Sở Hàm rất đau đầu.

“Trâu Nhạc, anh đến nhà rồi!”

Y lặp lại.

Kết quả nói mà như không, Trâu Nhạc không nói gì chỉ nhìn y cười, mà theo như y thấy, là càng cười càng ôn nhu, cuối cùng ngay cả mắt cũng híp hết lại.

Bất luận là một người bình thường nào, nếu bị Trâu Nhạc nhìn với vẻ mặt như bây giờ, giá trị máu sẽ giảm

đi phân nửa.

Sở Hàm không tính là người bình thường, thể nhưng máu cũng mất đi một phần ba.

Cả người y có chút mềm nhũn, gương mặt bất đắc dĩ. “Anh rốt cuộc muốn thể nào?”

Giày vò đến mức này rồi, Trâu Nhạc nháo còn chưa đủ sao?

Thể nhưng đối phương không trả lời y.

Chỉ nhìn y cười, kéo tay y lắc qua lắc lại rất khẽ, cũng không đưa ra yêu cầu gì.

Sở Hàm cảm giác trong đầu mình như có một sợi dây bị cắt đứt, giống như một loại phản ứng dây chuyền, khi y cam chịu từ bỏ kháng cự, tất cả nguyên tắc mấu chốt cũng không còn sót lại gì.

Chính bản thân y cũng không rõ rốt cuộc trong lòng mình là thể nào, chỉ biết y lại một lần nữa đỡ Trâu Nhạc đứng lên, đi về một hướng khác.

Lúc mở cửa, bàn tay thậm chí còn có chút run rẩy.

Trâu Nhạc áp trên người Sở Hàm, hơi thở mang theo ý cười quấy rầy bên tai y.

Hai tay hắn ôm chặt bên eo y, đợi đến lúc cửa mở ra, cả người liền dính sát lấy Sở Hàm đẩy y vào trong nhà, ép đối phương đến bên cạnh học tử, mạnh mẽ hôn tới.

32. Chương 32

Sở Hàm cảm giác eo của mình tí nữa thì bị va gãy.

Sắc mặt y trắng bệch bị Trâu Nhạc đè ở cạnh tủ cuồng hôn, chân không chạm đất, tư thế chặt vật đến cực điểm.

Trâu Nhạc hôn rất điên cuồng.

Dường như đã không thể gọi đây là hôn được nữa.

Càng giống như là muốn đem Sở Hàm cắn xé nuốt sống, lực đạo biến đổi không ngừng quả thực rất xứng với danh hiệu chà đạp.

Sở Hàm bị y làm cho khó chịu kêu lên, một tay đẩy người ra, giãy giụa tránh khỏi cạnh tủ.

Eo của y thật sự rất đau.

Chật vật đỡ thất lưng, Sở Hàm nghiêng răng nghiêng lợi trừng Trâu Nhạc. “Anh rượu vào điên đã đủ chưa?”

Trâu Nhạc bị y đẩy lùi ra hai bước, đợi y nói xong chợt nhích lại gần, một tay giữ bên eo y. “Va đau?”

Giọng nói và biểu tình đều rất ôn nhu.

Thanh âm của hắn vốn đã rất êm tai, Sở Hàm nghe xong liền run lên một cái, cánh tay giơ lên duy trì khoảng cách giữa hai người.

Trâu Nhạc bị y đẩy lui, thế nhưng tay vẫn không buông ra. Hai người nửa người trên cách xa, nửa người dưới lại dựa sát vào nhau. Trâu Nhạc đi lùi từng bước, Sở Hàm bất đắc dĩ bị kéo theo, vài lần suýt thì ngã xuống đất..

Lôi lôi kéo kéo đến cạnh ghế sofa, Trâu Nhạc mạnh mẽ đem Sở Hàm kéo lại gần.

Sở Hàm đã lường trước được cục diện này, thế nhưng vô lực phản kháng.

Tư thế bây giờ của y thật sự rất không tự nhiên, căn bản có tránh cũng không thoát.

Trong nụ cười của Trâu Nhạc mang theo ác ý không chút nào che giấu, hắn dùng răng cắn cắn cổ áo Sở Hàm, nhìn đường cong dưới bụng dần dần lộ ra, cho đến khi hơn nửa bụng đã bại lộ hoàn toàn trước mắt.

Sở Hàm muốn kéo áo xuống, bị Trâu Nhạc đè lại.

“Đều đến nước này rồi, đừng động nữa”.

Hắn nói những lời này rất rõ ràng.

Hoàn toàn không có sự mơ hồ hỗn loạn của người say rượu.

Thế là Sở Hàm đột nhiên hiểu ra. “Con mẹ nó anh không say!”

Trâu Nhạc cọ trước ngực hắn, đầu lưỡi quần lấy một bên nhô lên, ác liệt cắn một cái, hàm hồ trả lời. “Tôi chưa từng nói là mình say”.

Căn bản không thêm phủ nhận, hắn trực tiếp thừa nhận.

Sở Hàm hư hư thực thực cảm thấy trên đầu như có tiếng sấm, đem lý trí của y nổ sạch. Y bị Trâu Nhạc giữ lại tay, liền trực tiếp nhấc đầu gối muốn huých Trâu Nhạc. Cái gọi là tức sùi bọt mép, có lẽ chính là để hình dung tâm tình của y bây giờ.

Mẹ nó, tên này căn bản là luôn đem y đùa giỡn trong lòng bàn tay!

Nghĩ đến đủ loại hành động từ lúc trên đường về của Trâu Nhạc, khí lực giãy giụa của Sở Hàm ngày càng lớn.

Thế nhưng Trâu Nhạc vẫn vững vàng đè ép y.

Cho dù bị y đá vào bụng, kêu rên thành tiếng nhưng lực đạo trên tay lại chưa từng buông lỏng.

Thậm chí càng ngày càng dùng sức.

Hai người phân cao thấp một hồi, đều đau đến đổ mồ hôi lạnh. Trâu Nhạc thật vất vả mới chờ được Sở Hàm yếu thế, nhân cơ hội hỏi ra một câu. “Sở Hàm! Sao cậu lại đến quán bar!”

Hắn nói những lời này như thể đang gào lên.

Sở Hàm ngừng lại một chút, trừng mắt nhìn Trâu Nhạc. “Phí lời! Còn không phải con mẹ nó có người nói anh say bất tỉnh nhân sự, muốn tôi đến đón người?”

Trâu Nhạc nở nụ cười. “Cậu biết rõ tôi đối với cậu có loại tâm tư này, ở làng du lịch cậu đã được ném thử một lần, lần này cậu còn dám tới?”

Hắn cười rất ung dung, rất kiêu ngạo, cũng rất, xấu xa.

Giữ chặt lấy tay Sở Hàm, Trâu Nhạc cúi đầu hôn y, trước khi đối phương kịp phản kháng thì đã thông minh lùi ra. “Cậu nếu tới, thì nhất định cũng biết tôi sẽ làm thế này với cậu. Sở Hàm, lúc này ở ngoài cửa, cậu rõ ràng có thể buông tay mặc kệ tôi”.

Hắn đã cho y cơ hội.

Thậm chí không chỉ một lần.

Sở Hàm bị nói đến sắc mặt biến đen, y cắn răng, đem từng chữ gằn ra. “Không sai! Tôi con mẹ nó đầu óc bị nhúng nước, đáng lẽ phải đem anh trực tiếp quăng ở ngoài cửa. Bây giờ anh cút ra ngoài cho tôi, coi như hôm nay tôi chưa từng xuất hiện!”

Y vừa nói vừa đẩy người. “Trâu Nhạc anh nghe thấy không? Tôi thừa nhận tôi sai rồi, nếu anh không muốn sau này ngay cả bằng hữu cũng không làm được thì buông tay cho tôi!”

Trong giọng nói mang theo mười phần hoả khí, hiện tại Sở Hàm thực sự rất tức giận.

Thế nhưng Trâu Nhạc vẫn tiếp tục cười. “Bằng hữu? Chúng ta sớm đã không thể làm bằng hữu, huống chi, tôi vốn cũng không có ý định làm bằng hữu với cậu”.

Quần Sở Hàm đã bị Trâu Nhạc kéo xuống một nửa, hắn hoàn toàn không có chút áp lực nào trực tiếp với tay đi vào, cảm thấy thân thể Sở Hàm cứng đờ, hắn nhíu mày. “Sở Hàm, ngày hôm nay tôi căn bản không hề say, nhân viên quầy bar gọi cho cậu là do tôi nhờ. Nếu như cậu không đến, tôi sẽ coi như mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời này chỉ là ngoài ý muốn, ngày mai tôi sẽ dọn khỏi tiểu khu này, về sau không bao giờ xuất hiện nữa. Thế nhưng, cậu lại đến...”

Nói đến đoạn sau, giọng của hắn trở nên ôn nhu không ít. Hắn khẽ vuốt môi Sở Hàm. “Cậu không biết, tôi rất sợ nếu cậu không đến...”

“Sợ?”

Sở Hàm cười lạnh. “Anh căn bản đã đoán trước là tôi sẽ đến”.

Bản thân y thế này thật sự rất xứng với câu tự chui đầu vào lưới, Trâu Nhạc chính là thợ săn, thậm chí lưới còn chưa giăng, y đã tự mình nhảy vào.

Đối với lời của y, Trâu Nhạc không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ là cúi đầu cọ cọ ngực y. “Nếu cậu thật sự không muốn, có thể cự tuyệt tôi”.

Nói xong, hắn liếm nhẹ trước ngực Sở Hàm một cái.

Đối phương khó chịu một tiếng, hai tay bị đè đến tê dại đã không còn lực kháng cự. “Mẹ nó, tôi vừa gào nửa ngày bảo anh buông tay ra, anh điếc à?”

Một bên đè y như thế, một bên nói nếu không muốn thì cự tuyệt, loại chuyện này cũng quá khó khăn!

Kết quả, phản ứng của Trâu Nhạc là vươn tay cầm lấy phía dưới của y, dùng sức bóp một cái.

Nghe được Sở Hàm theo bản năng rên rỉ một tiếng, nhân thần Trâu Nhạc trầm xuống, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bộ dáng hơi nghiêng đầu cau mày của nam nhân dưới thân.

“Không phải tôi không muốn buông cậu ra, là cậu dùng vẻ mặt này nói buông ra, sẽ chỉ làm tôi nghĩ, kỳ thực cậu một chút cũng không muốn tôi dừng lại...” Trâu Nhạc nói xong, cúi xuống cắn ngực Sở Hàm, lực đạo trên tay khi nặng khi nhẹ kìm giữ thân thể đối phương.

Giống như một cuộc chiến bức bách dục vọng.

Sở Hàm một bên cố sức chống cự lại khiêu khích của Trâu Nhạc, một bên cảm giác tinh lực của mình đang dần dần bị đánh tan.

Bởi vì trong trận đấu này, y tuyệt đối đã là người ở thế yếu, vô luận là về thân thể hay tình cảm, đối với Trâu Nhạc hoàn toàn là giọng điệu nguy hiểm không thể phản bác.

Cảm giác được quần đã bị kéo xuống, Sở Hàm theo bản năng nhắm mắt lại.

Vốn là giằng co cầm cự, dần dần dưới những vuốt ve ngày càng nặng thì đã mất đi ý nghĩa ban đầu.

Trâu Nhạc không ngừng hôn y.

Mỗi một lần đều ghé vào bên tai y nhẹ nhàng lặp lại. “Sở Hàm, tôi thích cậu...”

Thậm chí đến khi hấn tiến vào thân thể y cũng không dừng lại.

Giống như lúc trước Sở Hàm đã từng nghĩ.

Câu nói này tựa như một lời nguyên.

Có lẽ sau này sẽ giống như một cơn ác mộng, khiến cho y vĩnh viễn không thể quên được buổi tối ngày hôm ấy.

Trâu Nhạc một thân mùi rượu, lại mang theo cặp mắt vô cùng thanh tỉnh vững vàng khoá chặt lấy y, một bên từ từ chiếm lấy thân thể y, một bên không ngừng thì thầm.

“... Sở Hàm, tôi thích cậu...”

33. Chương 33

Sáng ngày hôm sau, Trâu Nhạc tỉnh lại, nhìn Sở Hàm bên cạnh, cười cười móc ra một điều thuốc.

Cho nên Sở Hàm vừa mở mắt đã thấy Trâu Nhạc cười đến thập phần thiếu đánh, miệng cắn điều thuốc híp mắt nhìn ngoài cửa sổ, một bên mặt được ánh nắng chiếu vào, rất vi diệu.

Vừa động một cái, Sở Hàm nhin không được nghiêng răng mắg.

“Đệt!”

Cảm giác này giống hệt như lần y không biết sống chết chạy đến phòng thể hình cùng Lý Chu Dương PK.

Cả người đau muốn chết.

Trâu Nhạc nghe được động tĩnh của y, quay đầu lại nhìn, toét miệng cười. “Sao vậy, rất đau?”

“Phí lời!” Sở Hàm trợn trắng mắt. “Anh để tôi thử một lần thì biết!”

Sở Hàm ngọ nguậy nửa ngày, phát hiện mình thật sự không bò dậy nổi, cho nên dứt khoát nằm thẳng cẳng nghiêng đầu giả chết. Vừa mở mắt đã thấy một nam nhân ngồi bên cạnh mình hút thuốc, hình ảnh này quá mức khoa học viễn tưởng, cứ thế khiến Sở Hàm sinh ra bản năng bài xích đối mặt.

Nhìn ra tâm tư của y, Trâu Nhạc hơi cười một chút, miệng vẫn cắn điều thuốc, đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

Hắn mặc rất chậm.

Trong phòng mơ hồ vẫn còn mang theo vài phần hương vị tình ái, Sở Hàm cảm giác bên cạnh có động tĩnh, nhắc lên mí mắt, vừa vịn thấy được bóng lưng Trâu Nhạc đang chậm rãi mặc quần áo.

Người bình thường mặc quần áo đều là mặc quần trước.

Thế nhưng cố tình Trâu Nhạc lại mặc áo trước, giường của Sở Hàm rất thấp, cho nên vừa mở mắt ra, nhìn thấy tất cả đều là chỗ không nên nhìn.

Y còn chưa kịp nói gì, Trâu Nhạc đã mặc xong áo, thậm chí ngay cả cúc cũng không thềm cài lại bò trở lại

trên giường.

Sở Hàm sửng sốt. “Anh làm gì thế?”

Trâu Nhạc cười cười. “Ngủ a, chứ cậu nói là làm gì?”

“Mới này không phải đang mặc quần áo sao?”

“Đúng vậy”. Trâu Nhạc nói xong, rất thản nhiên nằm xuống, nghiêng đầu. “Tôi không có thói quen ngủ lơ thể”.

“Đệt!”

Sở Hàm cảm thấy với người như Trâu Nhạc, mấy lời hạ tiện không thể nào diễn tả hết được.

Y thật sự không thể tìm được lời nào thích hợp để diễn tả tâm tình bây giờ.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, nghiêng đầu sang phía khác, lười để ý đến người bên cạnh.

Trâu Nhạc hút xong điếu thuốc mới nhìn bóng lưng Sở Hàm cười một cái, vươn tay kéo người ôm vào trong lòng mình. “Vẫn còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi”.

Cánh tay đặt trên lưng y.

Đương nhiên là không có quần áo ngăn cách.

Trâu Nhạc đang mặc áo sơ mi, xúc cảm có vẻ đặc biệt rõ ràng, Sở Hàm cảm thấy sau lưng mình cứ bị cọ tới cọ lui, khiến y buồn không chịu được, cuối cùng dứt khoát xoay người cởi áo của Trâu Nhạc ra. “Làm cũng làm rồi, còn giả mù sa mưa mặc quần áo làm gì, bình thường thấy anh đi WC cũng không mặc quần áo, cái gì mà không quen ngủ lơ thể, lừa quỷ à!”

Trâu Nhạc để mặc y cởi áo của mình, lười biếng gối đầu lên cánh tay. “Sao vậy, vẫn còn giận?”

Giọng của hắn mang theo âm khàn khàn của người mới ngủ dậy.

Đêm qua hai người đều có điểm mất lý trí, đến cuối cùng kết thúc như thế nào, ấn tượng cũng không quá rõ ràng.

Sở Hàm làm đến một nửa, căn bản đã ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Ngoại trừ cảm thấy Trâu Nhạc càng làm càng hăng, thì đối với những thứ khác đều đã chết lặng. Cuối cùng lúc được Trâu Nhạc ôm vào lòng đi nằm, ý nghĩ duy nhất của y là rốt cuộc cũng được ngủ.

Nói cho cùng, đối với việc hai người biến thành loại quan hệ này.

Sở Hàm vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp thu.

Y nhìn Trâu Nhạc, nhú mày một cái. “Hai ta sau này, vẫn là ít gặp nhau đi”.

Nghe y nói những lời này, đối phương không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Trâu Nhạc cầm lấy bao thuốc ở tủ đầu giường lấy ra một điếu, còn chưa kịp làm gì đã bị Sở Hàm cướp mất. Hắn thuận tay châm thuốc cho đối phương, còn mình cũng lấy ra một điếu khác. “Đã thành như vậy rồi, còn không chịu đổi mặt với hiện thực?”

“Hiện thực cái gì?”

Sở Hàm hỏi ngược lại một câu, giọng nói rất thanh tĩnh. “Tôi đã nói rồi, tôi không phải gay”.

“Đều cùng nam nhân làm rồi, còn khẳng khẳng mình không phải gay?” Trâu Nhạc nhếch miệng cười, đối với tư duy của Sở Hàm hắn rất hiếu kỳ, có nhiều chuyện người này cố chấp đến khó có thể hiểu nổi.

“Từ trước tới giờ tôi không thích nam nhân”.

“Cậu cũng không thích nữ nhân”.

Trực tiếp giúp y đưa ra kết luận, thái độ Trâu Nhạc không nhanh không chậm. “Sở Hàm, cậu chưa từng thích ai, vậy thì tại sao không thử một chút xem? Có thể cậu căn bản không thích hợp với nữ nhân”.

“Cũng sẽ không thích hợp với nam nhân”.

Tức giận nói tiếp một câu, Sở Hàm đối với tình huống thân thể mình bây giờ cảm thấy rất đau.

Y cau mày rít một hơi thuốc. “Tôi căn bản không có khả năng trở thành đồng tính”.

Trọng tâm câu chuyện như lâm vào bế tắc, Trâu Nhạc vừa hút thuốc vừa nhìn góc phòng không biết đang

suy nghĩ chuyện gì. Sở Hàm thấy hần không lên tiếng thì cũng không nói thêm nữa, hai người tự dựa vào gối hút thuốc, nghĩ không ra tâm sự của đối phương.

Mãi đến khi một điếu thuốc được hút xong, Trâu Nhạc mới cười cười. “Trên đời này vốn không có chuyện gì là không thể”.

Hần nhìn Sở Hàm. “Hiện tại dưới tình huống này, không có chuyện cậu nói không phải thì sẽ là không phải. Tối hôm qua cậu đã không dùng dao chém tôi, tôi cũng không phải nhảy lầu, như vậy đã chứng tỏ hai ta cũng có khả năng. Cậu cũng đừng lấy trứng chọi đá nữa, thử trước một chút rồi nói tiếp”.

Cùng Sở Hàm nói chuyện, ép buộc là vô dụng.

Sở Hàm nghe luận điệu này cảm thấy rất quỷ dị, y như muốn mày. “Loại chuyện này thì thử thế nào? Hơn nữa, nhất thiết phải thử sao?”

“Cậu rõ ràng là không hoàn toàn cự tuyệt tôi, cậu phải chịu trách nhiệm, đã có trách nhiệm, cậu phải phụ trách”.

“Vậy anh muốn thử bao lâu? Lỡ anh muốn mười năm hai mươi năm, chẳng lẽ tôi cứ thế lãng phí thời gian trên người anh?”

Cho tới giờ y còn chưa từng nghe qua loại chuyện này có thể thử.

Nói thế nào thì chuyện đêm qua cũng là y chịu thiệt đúng không? Y đã không ngại, Trâu Nhạc lại còn kêu y chịu trách nhiệm là tình huống gì?

Trâu Nhạc gầy gầy tàn thuốc. “Không cần đến mười hai mươi năm, nếu như cậu thử qua rồi, đến cuối cùng vẫn lựa chọn nữ nhân, tôi sẽ để cậu đi, thế nào?”

Sở Hàm cảm thấy suy luận kiểu này quá là không hợp lý.

Ít nhất thì, người bình thường sẽ không thể đáp ứng một yêu cầu quỷ dị như vậy được.

Thế nhưng, có lẽ y vốn cũng chẳng phải người bình thường gì.

Đối diện với Trâu Nhạc, y vĩnh viễn không phải là người ở thế chủ động.

Cho nên, phân vân chừng năm phút đồng hồ, Sở Hàm cuối cùng vẫn gật đầu. “Được, anh muốn thử, vậy thì thử đi”.

Nói xong, y lại nghĩ đến một vấn đề khác.

“Nhưng mà, nếu như thử xong thấy không thích hợp, quan hệ hai ta vẫn coi như là bằng hữu, hay là tình nhân chia tay?”

Đã quen đặt vị trí rõ ràng cho mỗi mối quan hệ, cho nên cái giới hạn mơ hồ này khiến Sở Hàm rất đau đầu.

Trâu Nhạc hơi cười. “Đến lúc đó rồi nói”.

— Rốt cuộc phải gọi tên như thế nào, hiện tại chưa thể biết được.

34. Chương 34

Cái chuyện thử mà Trâu Nhạc nói, kỳ thực Sở Hàm không có một chút khái niệm nào cả.

Vốn dĩ y chưa từng cùng nam nhân nói qua chuyện ái. Trâu Nhạc muốn làm gì, y chỉ có đưa ra hai đáp án là đồng ý hoặc không đồng ý. Đồ đạc mới được y dọn về cuối cùng bị Trâu Nhạc xách trở lại.

Dù sao cơm vẫn là Trâu Nhạc nấu, thức ăn vẫn là hắc mua, ngoại trừ mỗi tối đi dạo nhiều hơn, thì về cơ bản cuộc sống của không khác lúc trước là bao.

Mà Trâu Nhạc cho y quyền lựa chọn, đương nhiên là không bao gồm chuyện giường chiếu.

“Anh thế nào mà mỗi ngày đều phải làm đủ cả? Trước đây tôi cùng với nữ nhân cũng không có khoa trương như vậy”. Lại bị đè xuống sofa, Sở Hàm cố gắng không chịu nổi uống phở chống cự sức tiến công của Trâu Nhạc, bàn tay hắc chạy loạn không ngừng trên người y, mỗi lần trước khi bị y bắt được đã chuyển sang sờ mó chỗ khác, đẩy lên ngọn lửa càng ngày càng nóng.

Trâu Nhạc thành thạo đối phó với phản kháng của Sở Hàm, liếm môi một cái. “Vấn đề này tương đối tổn thương tự tôn của cậu, cậu đừng nên hỏi thì hơn”.

“Tôi đệt...”

Một câu còn chưa mắng xong đã bị Trâu Nhạc dùng miệng chặn lại.

“Nhìn nhả nhận lịch sự thế này, đừng có mở miệng ngậm miệng đều là mấy lời thô tục đó”.

Trâu Nhạc hôn xong ngẩng đầu. “Nhất là cậu cứ luôn đói khát như thế, sẽ làm tôi càng thêm không khống chế được”.

Bàn tay bắt đầu đi xuống, trước khi Sở Hàm kịp kháng nghị, hắn đã quen cửa quen dò vào.

Người dưới thân vốn còn đang mắng chửi lại biến thành tiếng hừ nhẹ dần dần thích ứng.

Đối với phản ứng thân thể, Sở Hàm kỳ thật rất trung thực.

Cùng với cái tính lòng dạ ngay thẳng của y không sai biệt lắm, thích thú hưng phấn đều viết hết lên mặt.

Muốn nắm chắc tâm tình của y cũng không có.

Trâu Nhạc đối với việc khiêu khích Sở Hàm làm không biết mệt, kỳ thật bản thân hắn cũng không hiểu lắm.

Bằng hữu của hắn đã từng hỏi, đến cùng là hắn cố chấp ở mặt nào?

Thế nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng ngẫm không ra nguyên do.

Lúc mới đầu chính là hứng thú thôi.

Nghĩ người này rất thú vị, mỗi ngày đều chỉ mặc độc một chiếc quần lót lượn qua lượn lại ở nơi hắn có thể thấy được, sau đó lại nhìn y ăn mặc một thân tây trang đi làm, thời gian làm việc và nghỉ ngơi coi như có quy luật, thế nhưng vẫn luôn cùng người khác duy trì khoảng cách.

Lần đó ở trong siêu thị mở lời, thật sự là vì hắn nhịn không được.

Lúc ấy vẻ mặt quần bách chạy trốn chết của Sở Hàm rất ngoài ý muốn khiến hắn cảm nhận được sự sung sướng trước nay chưa từng có.

Thời buổi này, gặp được người phản ứng trực tiếp rõ ràng như vậy đã không còn dễ.

Bị xã hội mài giũa khiến cho càng ngày càng có nhiều người giỏi che giấu chính mình.

Che giấu tâm tình, che giấu suy nghĩ, cũng che giấu cả dự vọng.

Mọi người dường như là theo bản năng không muốn để người khác biết quá nhiều.

Bản thân Trâu Nhạc cũng vậy.

Thế nhưng Sở Hàm tựa hồ hoàn toàn không có thiên phú về phương diện này.

Ba lần bốn lượt tiếp xúc, Sở Hàm trì độn trong tình cảm quả thật đã vượt quá mức tưởng tượng của Trâu Nhạc.

Biết Sở Hàm là thẳng nam, Trâu Nhạc cũng không phải chưa từng cân nhắc qua.

Ở trong giới này, không động tới thẳng nam cơ hồ đã là quy tắc được tất cả mọi người ngầm thừa nhận.

Người chưa từng trải qua sẽ không hiểu được chuyện tình cảm giữa nam nhân và nam nhân, không ôn nhu, cũng không hài hoà như vậy. Đó là bí mật mang theo tính công kích truy đuổi lẫn nhau, hai người ở chung một chỗ nhưng lại hoàn toàn bất đồng với cảm giác âm dương hài hoà, cái cần càng nhiều chính là thoả hiệp và nhượng bộ, cũng cần kiên trì và tín nhiệm nhiều hơn.

Hắn cùng với người trước chia tay, đa số cũng đều là vì hắn không tìm được cảm giác mà mình mong muốn.

Ý lại hoặc được ý lại, đó đều không phải là thứ mà hắn thật sự cần.

Thế nhưng cho dù trong lòng rõ ràng, Trâu Nhạc vẫn không có cách nào dứt ra được.

Nói thật ra, có lẽ từ lúc đối phương nói ra câu cảm ơn chân thành kia, hắn đã bắt đầu rồi. Sự chú ý ban đầu chỉ là ngoài ý muốn, sau này hắn mới ngày càng nảy sinh dự vọng sâu hơn.

Thái độ của Sở Hàm thoát nhìn cầu thả tùy tiện, nhưng lại luôn phòng bị với người khác.

Duy trì khoảng cách với mọi người, cũng không vượt quá giới hạn bước chân vào cuộc sống của ai.

Rõ ràng thoát nhìn như không để tâm, thế nhưng vô luận là đối với bản nội quy ở trọ của Trâu Nhạc viết ra có buồn cười bao nhiêu, Sở Hàm đều rất chú ý cẩn thận không vượt quá bốn phạm của mình, cũng không để người ta dung nhập vào cuộc sống của y.

Kỳ thật Sở Hàm sống rất nghiêm túc.

Chỉ là thoát nhìn quá mức thờ ơ.

Mà cái thái độ liều mình kháng cự của y, đối với Trâu Nhạc mà nói không nghi ngờ gì chính là một sự khiêu khích không hề nhỏ.

Bất tri bất giác cũng dần trở nên nghiêm túc.

Chuẩn bị bữa sáng, cố định gọi điện, đi xem phim, đi dạo phố, Trâu Nhạc sẽ không nói mỗi một chuyện đều là hấn cố ý tỉ mỉ an bài, nhưng ít nhất, cũng là có mục đích nhất định.

Hấn hy vọng có một ngày sẽ danh chính ngôn thuận bước vào thế giới của Sở Hàm.

Không phải do hấn chủ động yêu cầu.

Mà là đối phương cam tâm tình nguyện, nguyện ý mở lòng với hấn.

Người cùng ngành từng tặng hấn một danh hiệu.

Giáo hồ.

Mọi việc đều tính toán quá mức chuẩn xác, một điểm thua thiệt cũng không có, chỉ cần hấn nhìn trúng mục tiêu thì sẽ bất động thanh sắc nhưng lại mạnh mẽ nhanh chóng cướp được về tay.

Ngành sản xuất chế tạo trò chơi này chính là một bàn cờ có thể thay đổi trong nháy mắt.

Làm sao để ở thị trường này được chia một miếng bánh ngọt, thủ đoạn trong đó Trâu Nhạc đều quá mức thành thạo. Dù sao muốn thành công, chỉ dựa vào hiền lành tốt bụng là tuyệt đối vô dụng.

Cho nên đối với tình cảm, Trâu Nhạc cũng duy trì thái độ này.

Muốn, thì liền nắm chắc trong tay.

Hấn tin tưởng Sở Hàm sẽ không gặp được ai tốt hơn hấn.

Nói hấn tính kế cũng được, bảo hấn bẻ cong thẳng nam cũng được, nếu hấn đã có ý niệm đem Sở Hàm kéo vào tương lai của mình, vô luận là thế nào, hấn cũng phải đem hết bản lĩnh tài năng ra thì mới cam tâm.

Hấn không bẻ cong Sở Hàm, chưa chắc y đã hạnh phúc hơn.

Thế nhưng ít nhất hấn biết, nếu như hấn và Sở Hàm phát triển tiếp, hấn sẽ không để cho Sở Hàm phải hối hận.

Trâu Nhạc không có áp lực tâm lý.

Mỗi ngày tâm tình hần đều thoải mái làm ông chồng tốt chuyên nấu cơm, tối đến ở trên giường thì làm tổng công bá chủ, mỗi ngày trôi qua đều rất ung dung tự tại, hần vô cùng hài lòng.

Sở Hàm đối với chuyện giữa hai người cũng có lúc bài xích, có phản kháng.

Cuối cùng đều bị Trâu Nhạc không bạo lực trấn áp.

Nam nhân chung quy cũng đều là động vật ham sắc dục.

Trâu Nhạc muốn Sở Hàm nhanh chóng thích ứng.

Bởi vì bản thân hần đã trầm luân trong đó....

Quá mức mê muội khiến Sở Hàm mỗi lần đều là ý thức mơ hồ hờn nhẹ.

Trâu Nhạc thích thưởng thức y bị hần đối các loại tư thế, vô lực phản kháng để mặc hần muốn làm gì thì làm.

Thậm chí mỗi lần Sở Hàm không cam lòng mắng chửi thô tục cũng khiến cho hần có một loại cảm giác vui vẻ.

Sự vui thích này cũng không nên chỉ đến từ một phía.

Hần muốn để cho Sở Hàm luyện tiếu hần.

Giống như hần, muốn nắm giữ lấy đối phương không thể buông tay.

Ở thời đại này, không có cổ tích, cũng không có ảo tưởng phi thực tế, tất cả mọi sự cạnh tranh đều tàn nhẫn giống như chém giết trên chiến trường.

Chỉ có thể dừng lại bên cạnh người đồng hành cả đời của mình.

Ở ngoài, bảo vệ lãnh địa và sự tôn nghiêm của mình.

Ở trong, có thể dựa lưng vào nhau để nghỉ ngơi, không cần kiêng kỵ vui mừng vì thành công, cũng có thể vì thất bại mà phát tiết.

Thứ tình cảm mà Trâu Nhạc mong muốn, chính là như vậy.

Cho dù bây giờ Sở Hàm hoàn toàn không làm được.

Nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có ngày, y làm được.

35. Chương 35

Nếu để Sở Hàm nói ấn tượng đầu tiên về Trâu Nhạc.

Thì điều thứ nhất chính là đẹp, thứ hai là thích ăn đòn.

Thế nhưng nếu sau này hỏi lại y, ấn tượng lúc ban đầu về Trâu Nhạc như thế nào, vậy thì hẳn là làm người coi như cũng không tệ, chỉ là có điểm quy mao (chỉ người quá nghiêm túc, quá nhàm chán....khiến người khác phát điên).

Nếu tiếp tục hỏi vì sao lại thay đổi thành như vậy, y sẽ nói qua một thời gian dài tiếp xúc, y với đối phương đã có mức độ hiểu biết nhất định, hơn nữa cái mức độ này có thể coi là bằng hữu đáng tin cậy.

Rồi phát triển đến tận bây giờ.

Y sẽ nói tiếp Trâu Nhạc là kẻ tính toán chi li túng dụng vô độ, là tình nhân có ý chiếm hữu cực mạnh.

Bảo y dùng hai chữ tình nhân này là cực kỳ miễn cưỡng.

Thế nhưng để nói về mối quan hệ sớm tối có nhau không ngừng cày cấy này thì không còn từ nào thích hợp để miêu tả hơn.

Tạm thời cứ gọi như thế đi.

Sau khi quan hệ của hai người thay đổi, đương nhiên hình thức ở chung cũng không giống nhau. Với Sở Hàm mà nói thì chính là thái độ của Trâu Nhạc so với trước kia khác biệt rất lớn.

Trước đây, mỗi sáng sớm hẳn sẽ yên lặng làm bữa sáng. Bây giờ biến thành mỗi sáng nhất định phải lôi Sở Hàm từ trên giường dậy, kéo người đến phòng tắm nhìn y vệ sinh cá nhân xong, sau đó lại lôi tới bàn ăn nhìn y ăn xong bữa sáng.

Lúc trước luôn cảm thấy Trâu Nhạc dù có ở nhà nhưng lúc nào cũng trốn trong thư phòng không nói gì, suốt ngày không biết hẳn làm gì cho nên không có cảm giác hẳn đang tồn tại.

Hiện giờ nếu không có việc gì thì Trâu Nhạc sẽ lượn lờ quanh người Sở Hàm, lượn chán thì đi qua muốn động tay động chân, trừ phi Sở Hàm lớn tiếng kháng nghị đồng thời tỏ ý công việc còn chưa giải quyết xong, nếu không đa số thời gian hai người họ sẽ lẩn lộn ở phòng tắm hoặc ở sofa hoặc trực tiếp lên giường tiến hành vận động trước khi ngủ.

Tiết mục hẹn hò ở rạp chiếu phim được Trâu Nhạc giữ lại.

Hắn thật sự là cái tên cuồng xem phim điện ảnh.

Xem phim xong sẽ đi dạo phố.

Nội dung cũng không có gì thay đổi, chỉ có một khác biệt nhỏ xíu là cánh tay đặt trên lưng y sẽ dần dần trượt xuống dưới.

Dạy mãi không sửa.

Sở Hàm kháng nghị nhiều lần Trâu Nhạc cũng coi như không nghe thấy.

Lúc mới đầu, Sở Hàm thực sự không thể thích ứng nổi.

Cảm giác cuộc sống bị xáo trộn này rất không thoải mái, y vẫn muốn nói chuyện với Trâu Nhạc, nhưng khổ nỗi mãi vẫn không tìm được cơ hội thích hợp.

Phần lớn khi hai người ở chung một chỗ, thời gian y có thể mở miệng nói chuyện không nhiều lắm, nhất là dính đến vấn đề phản kháng quy tắc ở chung, đều rất dễ bị Trâu Nhạc bác bỏ kháng án.

Sở Hàm ngồi trong phòng làm việc, nhớ lại mấy chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này, sắc mặt càng lúc càng thâm trầm.

Đang nghĩ ngợi, vừa lúc Lý Chu Dương gõ cửa.

Y vừa ngẩng đầu, đối phương đã thò đầu vào. “Ngải Chủ Lực gọi cho tôi nói tối nay có biểu diễn nghệ thuật, rất đẹp, hỏi cậu có hứng thú không?”

“Ngải Chủ Lực?”

Đã một thời gian không nghe thấy cái tên này, Sở Hàm nhướn mày.

Lập tức cảm thấy rằng có điểm ngứa, y híp mắt. “Là cậu ta bảo cậu chuyển lời cho tôi?”

“Đúng vậy”. Biểu tình Lý Chu Dương có chút khó hiểu. “Tôi còn đang thắc mắc cậu ta rõ ràng có số điện thoại của cậu, sao còn muốn tôi chuyển lời làm gì”.

Bởi vì có tật giật mình!

Trong lòng rất rõ ràng đối phương là đang muốn tạ tội chuyện lừa gạt lần trước, Sở Hàm cười lạnh. “Đi, tôi đi”.

Nếu không phải vì lần trước Ngải Chủ Lực ác ý muốn chinh y, y với Trâu Nhạc vẫn sẽ duy trì quan hệ bằng hữu bình thường.

Chứ không phải tiến hoá đến bước này.

Cuộc sống bây giờ hỗn loạn thành ra như vậy, đều là nhờ phúc của Ngải Chủ Lực.

Cho nên, món nợ này không đòi lại, y sẽ không phải họ Sở!

Đồng ý đến xem buổi diễn, trước khi tan làm Sở Hàm gọi điện cho Trâu Nhạc, nói với hắn mình phải làm thêm giờ, buổi tối không về ăn cơm.

Trâu Nhạc cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn y nhớ ăn tối rồi cúp máy.

Sở Hàm chỉnh trang lại một chút, còn đặc biệt vuốt lại kiểu tóc, sau đó lái xe đến hội trường biểu diễn, Ngải Chủ Lực đích thân đến đón y.

Thấy dáng vẻ của y, đối phương không khỏi bất ngờ. “Uầy, khó có khi thấy cậu chỉnh tề gọn gàng như này...”

Tuy rằng ngoại hình của Sở Hàm coi như cũng không tệ, thế nhưng về cơ bản y cũng không phải kiểu người quá chú ý đến vẻ ngoài của bản thân, không giống như Nhâm Kiệt hay Ngải Chủ Lực, y cảm thấy chỉ cần thoải mái là được.

Sở Hàm đỗ xe xong, đi đến trước mặt Ngải Chủ Lực không nói một lời, trực tiếp tung ra một quyền đâm thẳng vào bụng đối phương. “Một quyền này là cảm ơn sự ‘hỗ trợ’ lần trước của cậu!”

Ngải Chủ Lực bị y làm cho trở tay không kịp, ôm bụng nhăn mặt nửa ngày, sau đó mới chật vật đứng lên. “Đệt! Cậu đánh thật à!”

“Đánh cậu một cái là nể nang giao tình nhiều năm lắm rồi”. Trùng mắt nhìn đối phương, Sở Hàm nhếch nhếch khóe miệng. Ngải Chủ Lực tự biết mình đuối lý cũng không đi tranh cãi lại, dẫn Sở Hàm lên lầu, an

bài tại phòng VIP. “Không phải chỉ đùa một chút sao, ai ngờ cậu lại ra tay với huynh đệ tàn nhẫn như thế. Uống công tôi còn đặc biệt sắp xếp chỗ ngồi tốt cho cậu”.

Điểm này Sở Hàm không có gì để phàn nàn, tầm nhìn quả thật rất tốt.

Ngay đối diện sân khấu.

Sở Hàm hừ một tiếng không nói gì, nhìn trong phòng được chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, cuối cùng mới trì hoãn tới vấn đề quan trọng. “Hôm nay là ai diễn vậy?”

Lúc trước y chỉ nhớ nghĩ phải cho Ngải Chủ Lực ăn đòn, căn bản chưa hỏi tới trọng điểm.

Ngải Chủ Lực mắt tròn trắng, nhìn y lắc lắc đầu, biểu tình rất bất đắc dĩ. “Là một ban nhạc đang nổi gần đây, hát chính không tồi, một vé cũng khó kiếm, tôi đặc biệt giữ vé cho mấy cậu, kết quả tiểu tử Lý Chu Dương lại chạy theo Thạch Khai Minh, Nhâm Kiệt thì tìm không thấy người”.

“Chỉ có mình tôi?”

Thế sao trong phòng lại chuẩn bị phần ăn cho hai người.

“Không phải còn có bằng hữu của cậu sao?” Biểu tình Ngải Chủ Lực cũng có chút khó hiểu.

“Bằng hữu của tôi? Ai cơ?”

“Thì cái người ở chung với cậu ấy, hình như gọi là Trâu Nhạc?”

“Cái gì?!” Ngải Chủ Lực nhìn Sở Hàm tròn mắt, không khỏi nhíu mi giải thích. “Tôi gọi cho cậu, kết quả di động của cậu tự động chuyển kết nối tới số Trâu Nhạc, nhắc tới chuyện này, tôi mới thuận tiện hỏi xem anh ta có hứng thú không”.

“Di động của tôi tự động chuyển?”

Sở Hàm lờ di động ra nghiên cứu một chút, phát giác ra chính mình cũng không biết rõ về chức năng chuyển cuộc gọi, lẩn qua lẩn lại nửa ngày cũng không hiểu lắm, cuối cùng chỉ có thể đem điện thoại nhét vào túi.

Thảo nào lại là Lý Chu Dương báo cho y biết.

Y cũng không biết di động của mình bị chuyển cuộc gọi.

Thấy sắc mặt y không tốt, Ngải Chủ Lực tò mò hỏi. “Xảy ra chuyện gì? Có biến gì hả?”

“Không có gì”.

Tức giận trả lời một câu, Sở Hàm thở dài một hơi ngồi vào sofa. “Tôi đợi Trâu Nhạc là được, cậu đi làm việc đi”.

“Vậy được rồi, tôi còn có chút việc, cậu tự lo đi nhớ”. Dặn dò xong, Ngải Chủ Lực một bên gọi điện thoại một bên nhanh chóng rời đi.

Còn lại một mình Sở Hàm ở trong phòng đứng ngồi không yên chờ Trâu Nhạc.

Y một bên thì không hiểu nổi vì sao điện thoại của mình lại bị cài đặt sang chế độ chuyển cuộc gọi, một bên thì không nhận được suy đoán thái độ của Trâu Nhạc khi hắn nghe nói y phải tăng ca.

Y cứ cảm thấy đối phương yên lặng không vạch trần y, chắc chắn là hắn đang có âm mưu gì đấy.

Mấy ngày nay y đã chịu giáo huấn nhiều lắm rồi.

Thật sự không dám lơ là nữa.

Thế nhưng ngoài dự liệu của Sở Hàm, Trâu Nhạc không đến.

Cả một tối, điện thoại cũng không gọi.

Từ bất an đến nghi hoặc, đợi đến lúc buổi biểu diễn kết thúc, Sở Hàm đã có chút phiền não.

Gọi di động cho Trâu Nhạc thì không kết nối được, điện thoại trong nhà cũng không có ai nghe.

Rất không hợp với tính cách của Trâu Nhạc....

Người kia ngoại trừ tính cách trời sinh có chỗ thiếu hụt, về cơ bản, những chuyện hắn đã đáp ứng thì rất ít khi không làm.

Nếu như hắn đã đồng ý với Ngải Chủ Lực, không có lý nào lại không tới.

Chẳng lẽ....

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?!

36. Chương 36

Loại tâm trạng lo lắng này một khi đã có thì sẽ giống như vô pháp ức chế mà tràn lan.

Sở Hàm cũng biết mấy chuyện rủi ro gì đấy xác suất xảy ra không phải là lớn, nhưng trong lòng y vẫn cảm thấy sốt ruột. Cuối cùng thực sự đứng ngồi không yên, Sở Hàm ngay cả chào hỏi Ngải Chủ Lực một câu cũng không có đã trực tiếp rời đi trước.

Trên đường đi vẫn không ngừng gọi về nhà.

Về đến nhà, vừa mới mở cửa y liền dương cao giọng gọi tên Trâu Nhạc.

Thế nhưng trong nhà vắng lặng, Trâu Nhạc không ở nhà.

Mở đèn rồi gọi di động cho Trâu Nhạc, điện thoại vừa thông lại chợt nghe được tiếng chuông quen thuộc ở trong thư phòng. Sở Hàm nhú mồm đến thư phòng nhìn thử, phát hiện Trâu Nhạc để điện thoại ở nhà.

“Mẹ nó, chuyện gì thế này?”

Lần đầu tiên gặp phải tình huống không tìm được người, Sở Hàm cứ đứng ở cửa thư phòng ngây người nửa ngày. Đến giờ y mới phát hiện ra, sự hiểu biết của y đối với Trâu Nhạc ít đến thương cảm.

Ngoại trừ một dãy số di động, một số điện thoại trong nhà, còn lại y hoàn toàn không biết Trâu Nhạc làm việc ở đâu, bình thường hay tới những chỗ nào.

Y cùng với hắn ở bên nhau, đa số chỉ giới hạn trong căn nhà này.

Thoạt nhìn thì thân thiết.

Nhưng lại chẳng thể coi là hiểu rõ về nhau.

Y nhớ lại mấy lần trước cùng Trâu Nhạc nói đến chuyện tư, đối phương đều mặc danh kỳ diệu nổi nóng.

Y không hỏi, là bởi vì cảm thấy không cần.

Quan hệ giữa hai người còn chưa tiến triển đến mức phải hiểu rõ về nhau như thế, biết hay không biết đều sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường.

Thở dài một cái, Sở Hàm móc điều thuốc ra hút, ngồi chưa ấm chỗ đã lại sốt ruột đứng lên. Y nhìn di động trong phòng, nhìn không được mà nhú mày.

Kết quả, y còn chưa hút xong một điều thuốc thì đã nghe được tiếng cửa mở.

Y nhìn về phía, Trâu Nhạc cũng vừa lúc đem cánh cửa đóng lại.

Quay đầu thấy y, nhướn nhướn mày.

Bất quá hắn cũng chưa nói gì, chỉ đem túi đồ vừa mua về cất vào tủ lạnh.

Ngược lại, Sở Hàm không nén được tức giận. “Anh đi đâu mà điện thoại cũng không mang theo?”

Thái độ của Trâu Nhạc rất tự nhiên, hắn cất đồ xong, xoay người liếc Sở Hàm một cái. “Tôi xuống lầu mua bánh mì với bia, cần gì phải mang điện thoại?”

“Tôi gọi cho anh suốt hai tiếng đồng hồ, đi mua cái bánh mì cũng mất hai tiếng?”

Cái thái độ hung hăng này trước giờ Sở Hàm chưa từng có.

Trong tay y cầm theo điều thuốc, tâm trạng vẫn chưa hồi phục lại, nhìn thái độ của Trâu Nhạc càng khiến y thêm cáu.

Trâu Nhạc cười một cái. “Sao cậu phải gọi cho tôi suốt hai tiếng?”

Hắn cười xong liền đến bên cạnh Sở Hàm, đối với biểu hiện tức giận của người trước mắt này hoàn toàn không thèm để tâm. “Nhớ tôi?”

Loại phản ứng này, rõ ràng chính là muốn nói cho Sở Hàm.

Hắn cố ý.

Không nghe điện thoại là cố ý, ngay từ đầu không vạch trần y nói láo cũng là cố ý.

Sở Hàm nhú mi. “Trâu Nhạc, anh rốt cuộc muốn gì?”

Có chuyện gì không thể nói rõ ràng sao, cứ vòng tới vòng lui là có ý gì?

Y thật sự không hiểu nổi người này, mỗi lần đều phải lừa gạt vài vòng rồi mới lộ ra mục đích chân chính.

Vòng vo khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Trâu Nhạc bình tĩnh buông tay. “Tôi chẳng làm gì cả, căn bản không rõ ý cậu là thế nào”.

“Đừng giả ngu!”

Túm lấy cổ áo Trâu Nhạc, nhấn nạt của Sở Hàm đã đến cực hạn. “Anh biết hôm nay tôi không phải tăng ca, có chuyện thì anh nói rõ ràng, đừng làm mấy trò oai môn tà đạo. Ngải Chủ Lực gọi đi xem ca nhạc, tôi chính là đến góp vui, anh đã đáp ứng Ngải Chủ Lực là sẽ đi, hơn hai tiếng không thấy mặt cũng không nghe điện thoại là có ý gì?”

Nói xong những lời này, Sở Hàm lại cảm giác tựa hồ mục đích chủ yếu của mình là giải thích chứ không phải chất vấn.

Trâu Nhạc để mặc y kéo áo mình, chỉ nhướn nhướn mày. “Tôi chưa từng đồng ý với người bạn kia của cậu là tôi muốn đi, cậu ta hỏi tôi có hứng thú hay không, tôi chỉ đáp trả một chữ có mà thôi”.

Là đối phương tự cho mình thông minh, cho là hấn muốn đi.

Hấn nói xong lại cười cười. “Còn việc cậu lừa tôi công ty cậu tăng ca, cậu đã không muốn nói, tôi đây sẽ không hỏi nhiều”.

Hai người tốt xấu gì cũng đã ở chung nhiều ngày, có thể khiến y phí thời gian ở bên ngoài, nguyên nhân cũng chỉ có hai loại.

Nếu không phải vì công việc, thì chính là có trò vui.

Đó tuyệt đối không phải là chuyện mà Trâu Nhạc thích, trong lòng hấn rất rõ ràng. Nhưng hấn hết lần này tới lần khác không hỏi, chính là vì hấn muốn Sở Hàm tự mình nói.

Đối với chuyện của hấn, nếu Sở Hàm không hỏi, hấn tuyệt đối sẽ không nói thêm một chữ.

Hai người nếu như muốn chân chính bắt đầu, chỉ dựa vào một mình hấn bức bách là vô dụng. Sở Hàm muốn kéo dài thời gian, hấn sẽ không cho y được như ý. Trong trò chơi này, hấn hy vọng Sở Hàm sẽ có tinh thần tự giác tập trung, nếu như chỉ là cầm con chuột tùy tiện điều khiển một chút, vĩnh viễn không chịu nhập vai, vậy chẳng phải tất cả những chuyện hấn làm trước giờ đều thành toi công.

Từ lúc tiếp xúc ban đầu đến giờ, Sở Hàm chưa hiểu rõ về hắn.

Cho nên, hiện tại hắn là đang từng bước làm cho đối phương rõ ràng, rốt cuộc Trâu Nhạc hắn là người như thế nào.

Đem áo của mình từ trong tay Sở Hàm kéo ra, biểu tình Trâu Nhạc lộ ra điểm nghiêm túc. “Sở Hàm, tôi tin tưởng những lời cậu nói với tôi, dù tôi biết rõ đó không phải là sự thật, nhưng chỉ cần cậu nguyện ý nói, tôi sẽ chấp nhận. Đây chính là thái độ của tôi đối với cậu”.

“Còn nếu như cậu muốn biết, chuyện gì tôi cũng có thể nói với cậu, thế nhưng tôi là muốn cậu tự hỏi”.

Trâu Nhạc nói xong nở nụ cười một chút, hắn cầm lấy điếu thuốc trên bàn, châm lửa, lặng lẽ đợi Sở Hàm mở miệng.

Đối phương bất động, hắn cũng không gấp gáp.

Thời gian cứ như thế lặng yên không tiếng động trôi qua, ánh đèn trong phòng khách chiếu xuống gò má hai người, thỉnh thoảng có làn khói phả ra, chậm rãi khuếch tán trong không khí.

Cuối cùng, Sở Hàm vò vò mái tóc đã hỗn độn, không cam lòng cắn răng ngồi xuống sofa. “Tôi muốn uống bia!”

Trâu Nhạc xoay người đi lấy cho y.

Mở sẵn lon bia để trước mặt Sở Hàm, người kia nhận lấy liền trực tiếp uống một ngụm lớn.

Sau đó y dùng tay lau khoé miệng, nhìn Trâu Nhạc. “Anh là người ở đâu?”

Đối phương mang theo ý cười rất sâu.

Hắn làm bộ ho khan một tiếng, sau đó mới nhã nhặn ngồi xuống, không phải ở bên cạnh Sở Hàm mà là ngồi tại một chiếc ghế khác, hai chân vắt chéo, không nhanh không chậm trả lời. “Bản địa”.

“Cha mẹ đều ở đây?”

“Ừ, đều ở đây”.

“Có anh chị em gì không?”

“.... Không có”.

Đây đúng là màn đối thoại quá quỷ dị.

Sở Hàm mang theo câu kinh ép hỏi thông tin về Trâu Nhạc, từ gia đình, nơi ở đến học vấn, tình sử, thấy Trâu Nhạc trả lời lúc trước chỉ qua lại với ba người, Sở Hàm rõ ràng không tin.

Người hỏi lúc đầu còn có chút khó chịu, về sau lại thực sự chuyên tâm đi tìm hiểu.

Người trả lời từ đầu đến cuối đều rất phối hợp, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý khó gặp.

Mãi cho đến khi đem mười tám đời tổ tông nhà Trâu Nhạc ra hỏi xong, Sở Hàm rốt cuộc nhịn không được nôn ra một câu. “Nghe anh nói như thế, từ nhỏ đến lớn hoàn cảnh sinh trưởng đều rất bình thường, không chịu kích thích gì cũng chưa từng gặp qua biến thái, sao tính cách lại vặn vẹo như vậy?”

Trâu Nhạc nhấp một hớp bia. “Trời sinh”.

“Tôi cũng đoán là thế!”

Tức giận nói tiếp một câu, Sở Hàm thở dài một hơi tựa vào sofa, ánh mắt vô thức đảo qua phía Trâu Nhạc, hơi nheo lại. “Thật ra, anh rốt cuộc thích tôi ở chỗ nào?”

Người đối diện giả vờ trầm tư một hồi, sau đó nhúu mày trả lời y. “Cái mặt nhìn cũng được”.

“Chỉ vì thế?”

“Ừ”.

Trâu Nhạc gật đầu xong mới bồi thêm một câu. “Còn có, khoá quần”.

Sở Hàm lại hối hận vì mình mồm miệng bép xép toàn đi hỏi những chuyện không nên hỏi.

37. Chương 37

Sáng ngày hôm sau, Sở Hàm mới nhớ ra tối hôm trước có một chuyện rất quan trọng y đã quên không hỏi, thừa dịp Trâu Nhạc còn chưa dậy, trực tiếp kéo hẳn. “Di động của tôi sao lại bị chuyển cuộc gọi? Ngải Chủ Lực gọi cho tôi sao lại chuyển đến số của anh?”

Trâu Nhạc nghiêng đầu nhìn y một cái. “Điện thoại của cậu lần trước bị ngâm nước hỏng, chính cậu đòi mở chức năng này, quên rồi?”

Sở Hàm đối với sản phẩm điện tử thật sự là không có thiên phú, cuối cùng chỉ có thể tới nhờ cậu Trâu Nhạc.

“Tôi bảo anh làm?”

“Không phải sao?”

Trâu Nhạc coi như chuyện đương nhiên nhưn mây. “Cậu sợ lần sau lại xảy ra chuyện này, nhờ có chuyện gì ngoài ý muốn lại không biết, cho nên mới để tôi cài đặt lại một chút”.

“Chuyện lúc nào nhờ?”

Sở Hàm ngay cả một chút ấn tượng cũng không có.

Y vừa hỏi xong, Trâu Nhạc liền cười một cái rất quỷ dị. Điều này làm cho Sở Hàm có một dự cảm không tốt, quả nhiên, sau nửa khắc, Trâu Nhạc nhìn y chậm rãi mở miệng. “Sau khi hai ta ở bàn uống nước làm xong”.

Nháy mắt, Sở Hàm có một loại xúc động muốn đánh người.

Bất quá Sở Hàm vẫn còn vấn đề chưa hiểu.

Chuyển cuộc gọi không phải là lúc máy bận mới bị chuyển đi sao, thế nào mà đúng dịp Ngải Chủ Lực gọi y lại không nhận được?

Lại còn có mỗi một số bị chuyển?

Thế nhưng đề tài này sau đó đã bị Trâu Nhạc dùng bữa sáng dời đi.

Một thời gian sau đó, Sở Hàm cũng không nhớ tới nữa.

Vẫn là thật lâu về sau, khi Lý Chu Dương hiếu kỳ hỏi về chức năng này, Trâu Nhạc rất bình tĩnh nói cho cậu ta biết. “Cậu trực tiếp kéo số của người kia vào sổ đen, sau đó thiết lập sổ đen thành chuyển cuộc gọi là được”.

Từ ngày Sở Hàm uống say được đưa về nhà, Trâu Nhạc đối với vị bằng hữu họ Ngải này vẫn muốn tìm cơ hội đáp trả một chút.

Lai nhi bất vãng phi lễ dã. (ý nói đã nhận thiện ý của người khác thì phải biết báo đáp cho hợp lễ tiết).

Tổ tiên lưu lại những truyền thống mỹ đức này, thật sự là không nên hoang phí!

Đối với Sở Hàm mà nói, tình huống của y đúng là hoạ vô đơn chí, tốt không thành đôi. Ở phương diện sinh hoạt cá nhân thì bị Trâu Nhạc làm cho rối tung rối mù, trong công việc thì cũng chẳng có chỗ nào thoải mái.

Đã một thời gian trong công ty liên tiếp đưa xuống quy định và chế độ mới, không ít người oán than trời đất, đồng thời cũng có người đồn thổi, nói là cấp trên sắp có động tĩnh lớn.

Đương nhiên, chuyện này không có lửa thì làm sao có khói.

Nhất là khi lãnh đạo trực tiếp cũng bắt đầu kín đáo nhắc nhở y nên lót đường sẵn cho tương lai sau này, Sở Hàm mới cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện.

Nguồn tin của y có được cũng không ít.

Có lẽ là bình thường y đem lại cho người ta cảm giác tương đối dễ tiếp xúc, cho nên rất nhiều người đều nguyện ý nói một ít tin tức cho Sở Hàm nghe, nhất là mấy tiểu cô nương tuổi không lớn lắm.

Một đám người xúm lại ở phòng uống nước, Sở Hàm bị kéo tới hỏi thăm.

“Sở tài vụ, anh có nghe được mấy tin đồn gần đây không, tiết lộ một chút đi!”

Sở Hàm bị kéo tay áo, nhướn mày cười. “Mấy lời tôi nghe được đều là do các cô bên này đóng góp, không có gì mới hết”.

Lời này nói ra, mấy nữ trợ lý xung quanh đều bật cười, trong đó có một người bưng tách café cười híp mắt nhìn y một cái. “Em lại nghe được một chuyện có liên quan đến Sở tài vụ đấy, bất quá cái này không thể tùy tiện nói ra được, anh định cảm ơn em thế nào?”

Đây là thư ký bên cạnh giám đốc.

Bình thường không có việc gì thì thích làm nũng đùa giỡn với Sở Hàm một chút, tâm tư thế nào người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

Sở Hàm nở nụ cười. “Em muốn anh cảm ơn thế nào?”

Bên cạnh lập tức có người chen vào. “Lấy thân báo đáp!”

Nhất thời tiếng cười nổi lên bốn phía, Sở Hàm không cự tuyệt cũng không đáp ứng, chỉ cười rất phong độ. “Đại ân không lời nào nói hết được, sau này mời em ăn cơm”.

Y nói xong, đối phương không khỏi cong khoé miệng.

Đề tài sau đấy đơn giản chỉ là chuyện giảm béo, chuyện bát quái của người nổi tiếng, rồi đủ thứ tin đồn trong công ty.

Sở Hàm pha xong một tách café chuẩn bị rời đi, nữ thư ký vừa rồi đến bên cạnh y, nhỏ giọng lưu lại một câu.

“Phó tổng rất có thể sẽ lên nắm quyền, phỏng chừng muốn đem phòng tài vụ khai đao”.

Đây là điều hiển nhiên.

Vương triều đổi chủ, thần tử cũng sẽ thay đổi theo, ở phương diện này phòng tài vụ nhất định sẽ là mục tiêu đứng mũi chịu sào. Bởi vì cho dù là ai, đều sẽ muốn đem người của mình thay thế vào vị trí này.

Sở Hàm vì cái quy luật này của xã hội mà không khỏi thổn thức thở dài một cái.

Tuy nói cơ hội không phải chỗ nào cũng có, nhưng trời cũng không tuyệt đường sống của ai, nếu quả thật đến lúc không thể không đi, Sở Hàm cũng sẽ chọn chỗ tốt mà dừng lại.

Chỉ là phải giải thích với người nhà thế nào sẽ tương đối phiền phức.

Chuyện này y đã nói qua với Trâu Nhạc.

Từ hôm hai người cùng nói chuyện, thái độ của Sở Hàm với Trâu Nhạc đã có chút không giống với trước đây.

Tuy rằng chưa nói tới là ỷ lại, nhưng có nhiều chuyện y sẽ rất tự nhiên mà nói với đối phương, cũng rất tự nhiên mà đưa ra yêu cầu.

Giống như tấm màn chắn bị phá vỡ, khi đã bước chân ra ngoài sẽ phát hiện, kỳ thật có những chuyện cũng không quá khó khăn như trong suy nghĩ.

Tỷ như nhà mình đã sửa xong rồi, nhưng Sở Hàm vẫn ở lại nhà Trâu Nhạc.

Lại tỷ như đối với cơm tối, y trước đây đều là tùy tùy tiện tiện ăn gì cũng được, hiện tại dần dần biến thành kén chọn thức ăn, thậm chí còn đến giai đoạn mở miệng phê bình.

Lần thứ nhất y nói ra: “Sườn xào hôm nay ăn không ngon” đã thành công khiến Trâu Nhạc sưng sốt một hồi rồi bật cười.

Hơn nữa còn cười rất lớn tiếng.

Nửa ngày mới dừng lại, Trâu Nhạc híp mắt nhìn Sở Hàm. “Tôi còn tưởng vị giác của cậu có vấn đề”.

Cũng là từ lần đó Sở Hàm mới biết, lúc nấu cơm thỉnh thoảng Trâu Nhạc lại cố ý bỏ nhiều muối hoặc là mấy loại gia vị khác.

“Tôi chính là muốn đợi xem rốt cuộc đến lúc nào cậu mới chịu mở miệng”.

Cũng chính vì thỉnh thoảng bị mấy chuyện như thế kích thích mới khiến Sở Hàm khắc sâu nhận thức rằng, khách khí với loại người như Trâu Nhạc đúng là hoàn toàn vô nghĩa.

Người nọ thích lấy việc đào bới mặt trái của y làm thú vui, giống như tấm võng dần dần bị thắt chặt, không ngừng thu nhỏ rồi lại thu nhỏ miệng lại, cho đến khi không khí xung quanh y dần biến mất, hết thấy đường lui của y đều đã bị chặn lại, khiến y không còn lựa chọn nào khác.

Cho nên, lúc y cùng đám Nhâm Kiệt Tôn Xuyên cá cược, y gọi điện cho Trâu Nhạc bảo hắn đi đưa quần điện thoại (??), mới có thể khiến cho Nhâm Kiệt mấy người kia bất ngờ như thế. (chỗ này tớ ko rõ lắm, để từ từ tìm hiểu @@)

Đó cũng là lần đầu tiên Trâu Nhạc gặp mấy người bạn của Sở Hàm.

Sau này hỏi về ấn tượng đầu tiên với đối phương.

Nhâm Kiệt nói: “Sở Hàm tuyệt đối đã chọc phải người không nên chọc”.

Mà câu trả lời của Trâu Nhạc thì là: “Quên mất rồi!”

38. Chương 38

Bằng hữu của Trâu Nhạc đã từng hỏi hắn, chọn tới chọn lui, sao cuối cùng lại quyết định chọn một thằng nam?

Lúc đó đang ở trong quán rượu, Trâu Nhạc cầm ly rượu khẽ lắc vài cái, cười cười. “Không có nguyên nhân gì cả, chỉ là vừa lúc người xuất hiện là y thôi”.

Lời này những người khác nghe không hiểu.

Nhưng với Trâu Nhạc mà nói, Sở Hàm chính là người đã xuất hiện ở thời điểm thích hợp nhất.

Chưa hẳn là tốt nhất, thế nhưng nếu hẳn đã nhận định là người này, như vậy không xuất ra toàn lực, hẳn sẽ không dễ dàng buông tay.

Sở Hàm từng hỏi hẳn rốt cuộc thích y ở chỗ nào, kỳ thật chính hẳn cũng không thể nói rõ.

Giống như một con báo chạy trên thảo nguyên, bất chợt liếc mắt giữa đám linh dương liền nhìn trúng con mồi mình muốn.

Không thể nói rõ vì sao nhất định phải là con đó.

Nói chung, Trâu Nhạc là kiểu người một khi đã xác định rõ mục tiêu thì sẽ nhắm thẳng mà tới chứ tuyệt đối không quay đầu lại, bất luận là về sự nghiệp, cuộc sống hay tình cảm, hẳn đều như vậy.

Thế nhưng Sở Hàm lại không phải. So với Trâu Nhạc, Sở Hàm đều chọn thuận theo tự nhiên.

Y cho rằng, rất nhiều chuyện nếu như cưỡng cầu thì chỉ là vô dụng.

Bởi vì người có thể lựa chọn không chỉ có mình mình, một khi đã dính dáng đến người khác, cuối cùng bản thân nhất định sẽ ở vị trí buộc phải lựa chọn.

Trâu Nhạc cường thế có lẽ chính là nguyên nhân chủ yếu thúc đẩy quan hệ của bọn họ biến hoá đến bước này.

Sở Hàm tiếp nhận bất ngờ này, nhưng y cũng có thể khiến bất ngờ này trở thành một sự cố ngoài ý muốn.

Nhất là khi chuyện này còn liên quan đến người khác.

Ví dụ như, người nhà của y.

Sở Hàm đang ở công ty thì nhận được điện thoại của mẹ, có chút ngoài ý muốn.

Trong trí nhớ của y, đây là lần đầu tiên khi đang làm việc mà nhận được điện thoại của người nhà.

May mà giọng nói bên kia coi như cũng thoải mái.

Theo lẽ thường thì lại cầu nhàu y vì sao lâu như vậy không gọi điện về nhà.

“Mẹ, con trai mẹ dạo này bận bịu nhiều việc lắm!”

Sở Hàm tựa vào ghế, tầm nhìn chuyển ra ngoài cửa sổ, hôm nay trời nhiều mây, có khi buổi tối sẽ đổ mưa.

“Bạn! Mày thì có lúc nào rảnh rồi? Mẹ nhìn mày suốt ngày bận đến bận đi, cần nhàn cũng không có kết quả. Mau nói xem, hiện giờ đã có đối tượng thích hợp chưa?”

Quả nhiên vẫn là mấy lời cũ rich nhai đi nhai lại.

Sở Hàm có chút bất đắc dĩ thở dài. “Mẹ, sao mẹ nói cứ như con trai mẹ đã già lắm vậy? Con cũng không gấp, mẹ vội cái gì chứ?”

“Phí lời! Còn chờ mày gấp? Mày mà biết gấp thì mẹ còn phải lo cho mày hả? Mẹ đã có cháu để bế lâu rồi!”

Theo lý mà nói, đứa con này của bà lớn lên mắt ra mắt, mũi ra mũi, bà nhìn một đám nhỏ cùng nhau lớn lên, mấy đứa không bằng Sở Hàm đều đã cưới vợ sinh con hết rồi, thế mà thằng con nhà mình vẫn cứ mãi bộ dạng ấy, hồ đà hồ đà.

“Sao cũng được, lần này mày nhất định phải cho mẹ một câu trả lời. Mẹ không kén chọn gì hết, chỉ cần hoàn cảnh gia đình đơn giản, tính tình tốt là được. Một mình mày ở bên ngoài không có ai chiều cổ, còn hơn nửa năm không thèm báo tin về nhà, mẹ lo. Nếu không muốn hai ông bà già này chuyển tới ở cùng, thì mau chóng tìm một người cho mình, để mẹ với ba mày bớt lo”.

Sở Hàm nhướn mày. “Chuyện này cũng không phải mình con muốn là được, phải có người thích hợp chứ, chẳng lẽ lại ra đường tùy tiện kéo một người?”

Y bằng lòng nhưng người khác thì đâu có chấp nhận.

“Nếu mày thật có thể tùy tiện kéo về một người mẹ cũng nhận!” Đầu dây bên kia giương cao giọng, rõ ràng là đã có chút tức giận. Sở Hàm sợ nếu nói tiếp sẽ xảy ra chuyện, cho nên chỉ có thể mềm mỏng ứng phó hai ba câu, tỏ thái độ nhất định sẽ nhanh chóng giải quyết, sẽ đi gấp bằng hữu nhiều một chút, để bọn họ giới thiệu đối tượng cho mình. Bất quá có lẽ vì thái độ chưa đủ nghiêm túc, mẫu thân đại nhân vẫn ào ào trách mắng nửa ngày.

Thăng đến khi trợ lý đến nói đã tới giờ họp, đầu dây bên kia mới tâm không cam tình không nguyện cúp máy.

Thở dài một hơi, Sở Hàm lắc đầu cười khổ. “Nói không có đối tượng coi như cũng tốt, chứ trực tiếp mang Trâu Nhạc về còn không phải tức chết ba mẹ...”

Bất quá, Sở Hàm cũng không đem chuyện mẹ y nói giữ trong đầu.

Dù sao vẫn thường thường bị nói như thế, nhưng cuộc sống vẫn trôi qua như bình thường đấy thôi.

Thế nhưng, hiển nhiên là lần này y đã đoán sai trình độ lo lắng của người nhà mình, khi y còn cho rằng cuộc điện thoại của mẫu thân đại nhân chỉ là theo lệ thường, thì thực chất đấy lại là thông điệp cuối cùng mà hai vị phụ mẫu dành cho y.

Ba ngày sau, không hề báo trước, khi y đang ở rạp chiếu phim cùng Trâu Nhạc thì nhận được điện thoại của mẹ.

“Mẹ đang ở trước cửa nhà mày, người đâu?”

Lúc đó Trâu Nhạc thấy Sở Hàm sắc mặt quỷ dị ngay người nhìn di động, nhin không được chọt y một cái. “Có chuyện gì?”

Sở Hàm liếc hẩn một cái. “Mẹ tôi tới”.

Nói xong còn bồi thêm một câu. “Đang ở ngay trước cửa nhà tôi”.

Kết quả, Sở Hàm lại đoán sai rồi.

Không phải mẹ y, mà là cả ba mẹ y đều tới.

Vừa ra khỏi thang máy đã thấy hai vị đại nhân đứng chờ trước cửa nhà, y tí nữa thì sững sốt.

Trâu Nhạc ở phía sau, Sở Hàm chắn cửa thang máy nên hẩn cũng không đi ra được. Một lát sau mới thấy Sở Hàm bắt đắc dĩ đi về phía trước. “Hai người đến thật ạ?”

“Không phải kêu bạn sao? Anh đã không rảnh về nhà thì hai ông bà già đây chỉ có thể đến tìm thôi!” Lời này là ba Sở Hàm nói, biểu tình rất nghiêm túc, dường như còn mang theo lửa giận bất mãn.

Sở Hàm không dám lên tiếng, ngoan ngoãn lấy chìa khoá mở cửa. Trâu Nhạc từ phía sau y đi lên, thấy ba

mẹ Sở Hàm thì hơi gật đầu, nghe Sở Hàm giới thiệu. “Ba mẹ, đây là bằng hữu của con, Trâu Nhạc, cũng là hàng xóm”.

Lời y nói có chút lạ.

Là đem bằng hữu đặt trước, hàng xóm đặt sau.

Trâu Nhạc hơi cười, kêu một tiếng thúc thúc a di, lần đầu gặp mặt, sau đó cũng không biết nên nói gì, chỉ đơn giản cười một tiếng, coi như là đã gặp mặt chào hỏi.

Tối hôm đó, Sở Hàm đương nhiên là ở tại nhà mình.

Trâu Nhạc không chủ động liên lạc với y, mà y cũng không nhắn tin hay gọi điện gì cho hắn.

Chỉ đến khi Trâu Nhạc ở thư phòng làm việc, mới nhìn thấy Sở Hàm cùng cha mẹ ngồi ở phòng khách nói chuyện.

Bầu không khí tương đối nghiêm túc, phần lớn thời gian Sở Hàm đều trầm mặc, lặng im nghe cha mẹ nói, chỉ đến vấn đề khiến y thực sự bất đắc dĩ thì mới mở miệng chen vào.

Loại không khí này, cho dù không nghe thấy gì nhưng Trâu Nhạc cũng có thể đoán được nội dung.

Lấy một điều thuốc ra châm, trên máy tính chớp động nhắc nhở có email mới, sự chú ý của hắn lại vẫn đặt ở gian phòng khách phía đối diện.

Trong ánh mắt, tất cả đều là dáng vẻ Sở Hàm ngồi ở sofa không nói tiếng nào.

Ánh đèn mờ chiếu xuống gò má y.

Mang theo cảm giác không vui nặng nề.

39. Chương 39

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Sở Hàm đều bận đến rồi tung rồi mù.

Nói thế nào thì cha mẹ y cũng hiếm có khi đến chơi một chuyến, ban ngày khi y đi làm, hai vị sẽ ra ngoài đi dạo, đến tối thì phải bồi ăn bồi uống bồi ngủ, giữa lúc đó có nhận được hai cuộc điện thoại, lại phải

nghe lén lút hết như kẻ trộm.

Lại cũng trùng hợp, lúc y đang cùng cha mẹ ăn cơm tối thì nữ thư ký lần trước nói chuyện cùng y gọi điện thoại tới.

Âm thanh qua điện thoại nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tuy không nghe rõ nội dung, nhưng chắc chắn vẫn nhận ra được là giọng nam hay nữ. Sở Hàm nghe điện thoại, thấy mắt mẹ mình sáng lên thì rất bất đắc dĩ.

“Lần trước anh nói mời em ăn cơm, còn tính không?”

“Tính, đương nhiên là tính chứ!”

Sở Hàm nở nụ cười, chỉ là có chút cứng ngắt.

“Có lẽ hai ngày nữa em sẽ rời khỏi công ty, khi nào thì anh có thời gian?”

Sở Hàm nhướn mày. “Vậy thì ngày mai đi, để anh sắp xếp”.

“Được, vậy em chờ điện thoại của anh”.

Cũng không nói nhiều nữa, thư ký cười một cái rồi cúp máy.

Sở Hàm vừa quay đầu đã thấy gương mặt đầy vẻ nghi vấn của mẹ mình, chỉ có thể thở dài. “Là thư ký ở công ty”.

“Thư ký của con?”

“Không phải, thư ký phòng giám đốc”.

“À. Bộ đáng đẹp không?”

“Cũng không tệ lắm”.

Có thể làm việc ở phòng giám đốc, đương nhiên bề ngoài khí chất cũng không đến nỗi nào.

Đối với đáp án của Sở Hàm, phụ huynh tỏ vẻ rất hài lòng.

“Người ta có ý với con?”

“Chắc thế ạ....”

Tình huống này, nói không phải cũng chẳng có ai tin.

Thấy y thừa nhận, trên mặt mẹ y lập tức cười như hoa nở. “Mẹ đã nói mà, giá thị trường của con trai mẹ sao lại kém được chứ, nhất định là vì bình thường con không nghiêm túc, bỏ lỡ nhiều cơ hội. Lần này thì tốt rồi, mau đi ăn bánh ngọt đi”.

“Người mẹ còn chưa gặp, sao biết là sẽ tốt chứ?”

Đối với lời y nói, cha mẹ y một người thì mắng y vô lương tâm, một người thì đập ngay đôi đũa đang ăn xuống mặt bàn.

“Chuyện của anh thì phải do anh làm chủ, nhưng mẹ anh nói cũng không sai, chỉ tại anh chuyện gì cũng qua loa cho xong, chứ nếu không thì làm gì đến nỗi như bây giờ!” Cha Sở Hàm là người tương đối nghiêm cẩn cứng nhắc, bình thường không nói nhiều, lần này tới chỗ Sở Hàm căn bản là vì bị mẹ Sở Hàm kéo theo.

Lo lắng đặt ở trong lòng, ông không phải kiểu người có gì thì đều sẽ nói ra miệng, thế nhưng lần này rõ ràng là ông cũng đã có chút bất mãn với cuộc sống cá nhân của con trai.

Sở Hàm lúc này đương nhiên không có cách nào nói tiếp, chỉ có thể vùi đầu ăn cơm, đối với dận dò của cha mẹ thỉnh thoảng mới gạt đầu tỏ thái độ, còn lại đều không đáp trả.

Chuyện hẹn thư ký đi ăn, Sở Hàm không gạt Trâu Nhạc.

Y đã sớm gọi điện thoại nói cho hẳn biết.

Ngoài dự liệu của y, đối với việc này đối phương không tỏ thái độ gì, mà chỉ hỏi một câu rất không liên quan. “Lần trước cậu nói muốn đi nghe nhạc hội, bắt đầu đặt vé được rồi, cậu đặt hay tôi đặt?”

Đây là chuyện rất lâu về trước.

Sở Hàm chỉ vô ý nói ra, không ngờ Trâu Nhạc lại nhớ kỹ.

Y do dự một lát. “Tôi đặt đi, hiện giờ thời gian của tôi cũng khó nói trước”.

“Ừ, vậy quyết thế”.

Trâu Nhạc chuẩn bị cúp máy, Sở Hàm vội vàng hô một câu. “Trâu Nhạc!”

“Ừ?”

“Trong khoảng thời gian ba mẹ tôi ở đây, có lẽ tôi sẽ không qua được”.

“Tôi biết”.

“Cái đó...” Sở Hàm cảm thấy mình cần phải nói gì đó với Trâu Nhạc. từ khi cha mẹ y đột ngột xuất hiện, y cũng không chủ động liên lạc với Trâu Nhạc. Cho dù hai người không nói thẳng ra, nhưng trong lòng đều rất rõ ràng hiện tại đang là cục diện gì. Sở Hàm không muốn cứ như vậy mà cúp máy, nhưng bây giờ đối với Trâu Nhạc, y lại không biết phải mở miệng thế nào.

Trâu Nhạc tựa hồ đang có việc, không cho y thời gian để chần chừ. “Nếu không có việc gì thì chờ gặp mặt rồi nói tiếp, tôi phải đến công ty một chuyến”.

“À, được, anh đi đi”.

Cuộc đối thoại đơn giản kết thúc, Sở Hàm cúp máy xong, một mình ngây người nhìn hoa quả trên bàn trà.

Y biết, kỳ thực Trâu Nhạc rất rõ ràng việc y và nữ thư ký kia cùng đi ăn là có hàm ý gì.

Thoạt nhìn đây giống như một đề bài đặt trước mặt buộc y phải lựa chọn.

Hoặc là nói rõ ràng với cha mẹ, hoặc là làm theo ý của họ, tìm một nữ nhân rồi kết hôn sinh con, cứ thế trải qua cả đời.

Trước kia y cũng có dự định như vậy.

Ở tuổi nào thì làm cái gì, có thể muộn hơn kế hoạch một chút hoặc có thể thay đổi trình tự, nhưng chung quy, những chuyện đó đều sẽ làm.

Thẳng cho đến khi gặp Trâu Nhạc.

Mọi thứ đều trở nên rối loạn.

Mới đầu, y cảm thấy loại lựa chọn này không hề khó. Có lẽ nên nói là, từ khi cùng Trâu Nhạc bắt đầu, trong lòng y đã rõ ràng rồi sẽ đến lúc kết thúc.

Chờ đến khi hết thấy đã bày ra trước mắt, mới biết được cảm giác này rất khó chịu.

Cùng Trâu Nhạc một chỗ, y không thể nói là mình sống không vui. Dù sao từ khi y hiểu chuyện đến giờ còn chưa từng xuất hiện một người như vậy, có thể cho y buông thả với cuộc sống ở chung cùng đối phương, thậm chí thay đổi rất nhiều suy nghĩ của y.

Không nói tới nam nhân, cho dù là nữ nhân cũng chưa từng có ai như thế.

Sở Hàm không có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống tình cảm, mặc dù đối tượng gặp gỡ không ít, nhưng yêu đương từng trải thì cực kỳ nghèo nàn.

Y cho rằng mọi người đều rõ ràng ở bên nhau là vì cái gì.

Hợp thì đến, không hợp thì có thể không chút áp lực nào cùng đối phương say goodbye, về sau mỗi người tự đi đường riêng của mình.

Trâu Nhạc không giống với những người khác.

Tuy Sở Hàm không thể nói chắc chắn là mình hiểu Trâu Nhạc thực sự muốn cái gì, thế nhưng ở chung lâu như thế, y tin rằng đối phương không phải đang dùng trạng thái ‘thử nghiệm’ để duy trì mối quan hệ của bọn họ.

Bọn họ như bây giờ, xem như là tình nhân đi....

Mặc dù chưa từng nói ra chữ yêu.

Chưa từng đưa ra hứa hẹn.

Tuy rằng chỉ là cùng ở chung, cùng làm tình, thế nhưng Sở Hàm cũng hiểu rõ, sợi dây mà y cùng Trâu Nhạc nắm giữ, ném ra rồi đã không thể thu về được nữa.

Vấn đề bây giờ là, giữa Trâu Nhạc và cuộc sống bình thường, y rốt cuộc sẽ chọn bên nào.

Chọn về trước, nói thật y không có đủ lòng tin.

Chọn về sau, y cũng hiểu rõ chính mình không cam lòng.

“Giờ mới biết, hoá ra mình là một tên cặn bã....” Tự lẩm bẩm một mình, Sở Hàm xuyên qua phòng khách nhìn đến thư phòng nhà Trâu Nhạc, không có người, nhưng lại có thể cảm giác được sự tồn tại của đối

phương.

Kỳ thật, hiện tại y rất muốn biết Trâu Nhạc đang nghĩ gì.

Cho tới nay, tựa hồ giữa hai người đều là Trâu Nhạc ra quyết định, y chỉ là người phối hợp chứ không phải đi chọn.

Lần này Trâu Nhạc lại cái gì cũng không nói.

Tựa như lần trước vì đi xem buổi diễn của Ngải Chủ Lực mà y tìm đại một cái cơ lừa hấn.

Trong lòng hấn rõ ràng, chỉ là hấn không nói ra.

40. Chương 40

Ôm theo loại tâm tình rất vi diệu, Sở Hàm an bài bữa tối với thư kỳ cực kỳ hoàn mỹ.

Ăn diện một chút, tìm một nhà hàng phi thường lãng mạn, dự tính chỗ ngắm cảnh, tất cả phối hợp với đồ ăn, đều được y lưu tâm bố trí.

Có thể nói, đây chính là buổi hẹn mà y dụng tâm nhất từ trước đến nay.

Cẩn thận giống như đem đối phương trở thành đối tượng cầu hôn.

Đến phút gần cuối, y còn nhận được điện thoại của mẹ. “Mẹ cảnh cáo mày, lần này còn làm hỏng chuyện thì từ sau để mẹ tự tìm, đến lúc đó thì đừng có kén chọn!”

Đây là câu đe dọa rất có sức mạnh.

Bởi vì Sở Hàm rất rõ ràng gu thẩm mỹ của mẫu thân đại nhân nhà mình.

Thế nhưng, ngày hôm nay y dụng tâm như thế không phải vì cha mẹ y, mà là vì chính bản thân y.

Sở Hàm lái xe đi đón đối phương, lúc người đi ra, y không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Nữ nhân xinh đẹp, dù là lúc nào cũng có thể khiến người khác sáng mắt.

Không liên quan đến yêu hay không, chỉ là con người đối với những thứ đẹp mắt thì luôn muốn đuổi theo.

Sở Hàm rất lịch sự mở cửa xe mời đối phương lên, dọc đường đi, hai người nói không ít chuyện, không nhắc đến công việc, chỉ tán gẫu về sở thích và hứng thú thường ngày.

Sở Hàm mong muốn tối hôm nay sẽ trở thành buổi hẹn hoàn mỹ nhất.

Chỉ ít là trong những lần y hẹn hò cùng nữ nhân.

“Cảnh sắc nơi này rất tốt”. Nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nữ thư ký nở nụ cười, dưới ánh nến lại có vẻ đặc biệt ôn nhu.

Sở Hàm gật đầu. “Anh rất thích cảnh sắc nơi này”.

“Bởi vì ở trên cao à?”

“Bởi vì đơn giản”.

Nhìn ra bên ngoài, ngoại trừ bầu trời đêm và lẻ tẻ vài toà nhà cao tầng, thì dường như không còn thứ gì lọt vào mắt.

“Anh thích thứ đơn giản?”

“Ừ”. Sở Hàm cười cười. “Bởi vì bản thân anh không hiểu mấy thứ phức tạp”.

“Anh làm ở phòng tài vụ, nếu không nói ra thì thực sự không biết anh lại là người như vậy”.

“Thật ra, con số so với con người thì đơn giản hơn nhiều”.

Y tình nguyện đối phó với đồng bảng biểu, còn hơn là phải cùng người khác đấu đá.

Đối với những lời này, nữ thư ký rất thông minh cười cười không trả lời. Bữa tối này mọi thứ đều được phối hợp rất tốt, chẳng mấy chốc đã đến chín giờ, Sở Hàm phát giác người đối diện đã gần hai mươi phút không hề động tới đồ ăn, lúc này mới gọi phục vụ tính tiền.

Không lấy xe ngay, Sở Hàm chủ động đề nghị đi dạo một lát. Thế là dọc theo dãy đèn ven đường, hai người sóng vai cùng đi, bóng dáng cả hai kéo dài dưới mặt đất, thế nhưng không hề có lấy một giao điểm chung.

Vừa mới nhập thu, gió đêm có chút lạnh.

Sở Hàm đi một hồi, liền cởi áo khoác phủ thêm cho đối phương.

“Anh thật sự là người không tệ”.

Nữ thư ký quay đầu nhìn Sở Hàm. “Ở công ty anh đối với người nào cũng giống nhau, tùy tùy tiện tiện đùa giỡn, nhưng thật ra lại là người rất nghiêm túc”.

Sở Hàm không nói gì, chỉ hơi cười một chút.

Giọng nói bên cạnh rất ôn nhu, mang theo sự tán thưởng không hề che giấu. “Thoạt nhìn thì cứ hi hi ha ha, thực chất lại rất tự tin, cũng rất để ý đến cảm thụ của người khác”.

Sở Hàm cuối cùng cũng nhìn đối phương một cái. “Em nghĩ anh rất để ý đến cảm thụ của người khác?”

“Ừ, rất chú ý”.

Nữ thư ký nói xong câu đó, Sở Hàm nở nụ cười.

Có chút vi diệu.

Nhìn về phía cuối đường sâu hun hút, Sở Hàm miễn cưỡng gờ tay. “Thật ra trước kia anh không hề quan tâm đến cảm giác của người khác”.

Y vừa nói, vừa nghiêng đầu cười. “Trước kia anh từng nghĩ, chuyện của người khác không hề liên quan đến anh, mà chuyện của anh cũng chẳng dính dáng gì tới bọn họ”.

Con người mà, đều phải nỗ lực sống vì mình.

Ông trời cho mình bao nhiêu, mình phải cố gắng bấy nhiêu. Cho nên đối với mọi việc, y đều thích tự thân mình làm, không ỷ lại vào ai, cũng không mong chờ vào bất cứ ai.

Nói khó nghe thì là có chút lạnh lùng....

Ngoại trừ mấy bằng hữu như Nhâm Kiệt, Lý Chu Dương, y đối với bất kỳ người nào khác đều không có nửa phần ý niệm quan tâm.

Đồng nghiệp bên cạnh, nếu không phải vì cần trong công việc thì phỏng chừng y cũng sẽ không nhớ được tên.

Nghe ra được cảm xúc trong lời y nói, nữ thư ký hơi ngập ngừng. “Sau này vì cái gì lại thay đổi?”

“Bởi vì một người bạn”.

Sở Hàm hít sâu một hơi. “Người đó thay đổi rất nhiều thói quen và quan điểm của anh”.

Nếu như y cẩn thận quan sát, sẽ thấy người bên cạnh vì những lời vừa rồi mà hơi do dự, một lát sau mới thử dò xét mở miệng. “Là nữ nhân?”

Thẳng đến khi Sở Hàm lắc đầu. “Là nam nhân”, bầu không khí khẩn trương mới tản đi. Sở Hàm đang chìm đắm trong hồi ức nên không nhận ra bất kỳ biến hoá nào.

Nữ thư ký ở bên cạnh nở nụ cười động nhân, dừng bước, lẳng lặng nhìn Sở Hàm. “Có chút lạnh, anh đưa em về đi”.

Đến khi Sở Hàm quay đầu lại, mới kín đáo nói tiếp. “Sau đó, đến nhà em ngồi chơi một lát...”

Dưới ánh đèn, biểu tình nhìn ra rất rõ ràng.

Có đôi khi, đèn đường cũng là thứ mang lại cảm giác lãng mạn, đặc biệt là ở trên phố như lúc này.

Sở Hàm nhìn người trước mắt, vô luận là về khí chất, điều kiện hay vẻ ngoài đều cực kỳ phù hợp với thưởng thức của y, trên mặt đối phương mang theo ý cười, lời mời khéo léo, thậm chí còn lộ ra một ít chờ mong.

Y theo bản năng cúi người, chậm rãi tiến lại gần.

Không ai nghĩ đây là chuyện ngoài ý muốn, chẳng qua là cảm thấy, nếu có thì cũng không nên ở nơi này.

Nữ thư ký nhắm mắt lại.

Ngâm đồng ý chờ đợi.

Thế nhưng, Sở Hàm vừa cúi người, chỉ còn cách đối phương rất gần rất gần, thì đột nhiên dừng lại mọi động tác.

Cơ hội ngay trong gang tấc.

Y lại vứt bỏ dễ như trở bàn tay.

Khoảng cách gần như vậy, đường cong gương mặt đều nhìn rõ từng nét.

Sở Hàm chắc chắn mình không có chứng vọng tưởng, cũng không bị tâm thần phân liệt, nhưng ở vào tình cảnh này, trước mắt y đều hiện lên gương mặt của Trâu Nhạc.

Cả đoạn đường này, y đã chuyên tâm như thế, tận tâm tận lực an bài tất cả, lại chỉ vì thời khắc này mà thất bại.

Y có chút tự giễu cười cười.

Xấu hổ vén lại mái tóc cho nữ thư ký, y mang theo áy náy nhìn đối phương mở mắt ra, có cả vài phản nghị hoặc.

“Anh đưa em về, cũng muộn rồi”.

Trong nháy mắt, tựa hồ nữ thư ký cũng đã hiểu ra.

Đối phương hơi sững sốt, sau đó vẫn nở nụ cười hoàn mỹ. “Ừ, đi thôi”.

Lái xe đến dưới lầu, lời mời lúc trước cũng không hề được nhắc lại.

Nữ thư ký đem áo khoác trả cho Sở Hàm, lịch sự nói lời cảm ơn.

Sở Hàm chỉ có thể cười cười, dẫn đối phương về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, Sở Hàm trầm mặc châm một điếu thuốc, cánh tay gác trên cửa sổ xe.

Có người đã từng nói, y đối với chuyện tình cảm chưa từng thực sự chú tâm, không nói đến nam nhân, ngay cả với nữ nhân y cũng không thể xác định rõ là yêu hay thích.

Cho nên, không nghiêm túc một lần, y không cam lòng.

Dù cho quyết định này có chút hấp tấp, cũng có chút lừa mình dối người, thế nhưng.... Ít nhất.... Y đã từng thử.

Nếu như đây thật sự là một đề bài lựa chọn, tốt xấu gì thì y cũng đã cẩn thận suy nghĩ rồi mới đưa ra đáp án.

Còn hiện tại.

— Y chỉ muốn tìm Trâu Nhạc nói chuyện.

41. Chương 41

Mở cửa sổ lái xe, gió đêm thổi rất mạnh.

Sở Hàm cảm giác trong phổi mình tựa như đang bị gió lạnh tàn phá. Lúc gần về đến nhà, y đột nhiên đạp phanh dừng lại, đỗ xe ở ven đường.

Sau đó y lấy điện thoại ra, gọi một cuộc gọi quốc tế đường dài.

Nhâm Kiệt và Tôn Xuyên ra nước ngoài du lịch, hiện tại y cũng không biết hai người kia đang ở múi giờ nào.

Thế nhưng ngay lúc này, y rất muốn hỏi một câu.

Cho dù đây có là sự giã giũa cuối cùng, nhưng nếu như không hỏi, y sẽ chưa từ bỏ ý định.

Nhâm Kiệt là lựa chọn đầu tiên xuất hiện trong đầu y.

Chuông đổ vài lần thì có người nghe máy, thanh âm của Nhâm Kiệt vẫn ôn hoà trước sau như một, tựa như vĩnh viễn cũng không sôi ruột không nóng nảy.

“Sở Hàm?”

Sở Hàm ở bên này cầm điện thoại, hai mắt đờ ra nhìn về phía trước.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng y mới hỏi ra. “A Kiệt, có phải thích gay, thì thực sự chỉ có thể biến thành gay?”

Nhâm Kiệt ở bên kia sững sốt hồi lâu.

Mãi cho đến khi Sở Hàm sắp chờ không được, đối phương mới cố nén cười đáp trả lại y một câu. “Tôi thấy trọng điểm của câu này là cậu thích một nam nhân, chứ không phải là gay đúng không?”

Cuộc điện thoại này khiến cho Sở Hàm một thời gian dài sau đó cảm thấy rất hối hận.

Bởi vì Tôn Xuyên thường xuyên dùng chuyện này để chê cười y, mà rõ ràng lúc ấy tâm tình y đang phức tạp như thế, lại bị Nhâm Kiệt cố ý xuyên tạc thành sa sút tinh thần.

Đã hiểu rõ lúc này có dựa vào ai cũng vô dụng, Sở Hàm lười nghĩ nhiều, đạp chân ga lái xe về nhà, y vừa ra khỏi thang máy liền trực tiếp dùng chìa khoá mở cửa nhà Trâu Nhạc.

Trâu Nhạc đang ngồi ở sofa xem tv.

Thấy Sở Hàm đột nhiên xuất hiện còn sưng sốt một chút. “Cậu đi nhầm?”

Nhà y ở bên cạnh cơ mà?

Sở Hàm tiện tay đóng cửa lại, ném áo khoác sang một bên. “Tôi tới tìm anh”.

Trâu Nhạc nhíu mày. “Ồ?”

Hắn tắt TV đi, lẳng lặng nhìn Sở Hàm. “Tìm tôi làm gì?”

“Vừa nãy tôi đi hẹn hò”.

“Tôi biết”.

Đề tài này thực sự là khiến cho lòng người không thể vui vẻ nổi, Trâu Nhạc cũng không che giấu tâm tình của mình, hắn nhìn Sở Hàm. “Cho nên?”

“Sắp xếp rất hoàn mỹ, đối phương cũng là loại hình mà tôi thích, rất hiểu chuyện, không nói nhiều, thông minh”.

Sở Hàm kể lể ra một đống, Trâu Nhạc chỉ ngồi nghe.

Một chút hứng thú trả lời hắn cũng không có.

“Ăn cơm tối xong, hai chúng tôi đi tản bộ, là đoạn đường mà hai ta thường hay đi, từ đầu đường đi thẳng

đến khách sạn Đông Môn”.

Trâu Nhạc vẫn không nói chuyện.

“Sau đó tôi đưa cô ấy về nhà, thuận tiện đến nhà cô ấy ngồi một lát”.

“Thế nhưng cậu không đến”.

Lần này, Trâu Nhạc nhin không được trả lời một câu.

Vào lúc này, nếu như Sở Hàm thực sự đi, thì tuyệt đối không có khả năng trở về.

Sở Hàm tiến lên hai bước, vừa vặn đứng cách Trâu Nhạc một bước. “Ừ, tôi không đi, thế nhưng tôi cúi đầu muốn hôn cô ấy, cô ấy nhắm mắt lại”.

Lời còn chưa dứt, Trâu Nhạc đã đem y kéo đến sofa.

Một tay giữ chặt gáy y rồi ép xuống một nụ hôn, rất mãnh liệt, giống như đang đem lửa giận đè nén đã lâu phát tiết ra.

Sở Hàm cũng đáp lại rất kịch liệt.

Đây vẫn là lần đầu tiên y thật sự cùng Trâu Nhạc hôn môi, đem tất cả kỹ thuật ra cùng đối phương phân tranh cao thấp, mỗi một chỗ đều cường ngạnh thô bạo tiếp xúc với đối phương, cơ hồ không phân biệt được là đang muốn ép đối phương ra khỏi phạm vi của mình, hay là muốn giam giữ đối phương, vĩnh viễn cũng không bao giờ rời đi nữa.

Một lần hôn khiến cho hai người đều hao tổn sức lực, mãi đến khi hô hấp đã có chút khó khăn, Sở Hàm mới khó chịu đẩy Trâu Nhạc ra. “Mẹ nó, anh không thể nghe tôi nói hết à!”

“Nghe hết?”

Trâu Nhạc nóng giận nở nụ cười. “Nghe cậu kể cậu đi tìm nữ nhân như thế nào? Cậu nghĩ tôi là tình thánh à?”

Vừa nói, một bên liền trực tiếp cởi quần Sở Hàm.

Ngay cả tiền hí hân cũng lười làm.

Những lời vừa mới nói là Sở Hàm cố ý kích thích Trâu Nhạc.

Vẫn luôn bị đối phương đem ăn sạch, không tận mắt thấy bộ dáng hấn khi mất khống chế, y không cam lòng.

Thế nhưng, dù là y vốn đã ôm dự định khiến đối phương phát hoả, nhưng cũng không nghĩ tới sự tình lại phát triển thành thế này.

Mất thấy quần đã bị Trâu Nhạc kéo xuống, lửa giận trong lòng Sở Hàm cũng vì thế mà nóng lên. “Tôi tìm nữ nhân thì sao? Tôi lớn đến từng này đều là cùng nữ nhân làm, tôi không quên được, cũng không thể thích ứng ngày nào cũng bị anh lôi ra đề, nếu không anh nằm xuống để tôi thoả mãn một chút, biết đâu khi tôi quen rồi liền có thể tiếp nhận nam nhân”.

Rống xong một tràng, Sở Hàm cũng động thủ với Trâu Nhạc, bắt quá từ trước tới giờ so về thể lực, y chưa bao giờ ở thế thượng phong. Trâu Nhạc giữ một bên mắt cá chân của Sở Hàm, trực tiếp kéo y từ sofa xuống.

Sau đó đem người giam trên thảm.

Mặc dù tức giận, nhưng Trâu Nhạc cũng không liều mạng đi thẳng vào, hấn vẫn chờ đến khi Sở Hàm có thể, mới dùng sức đi vào.

“Ặc!”

Sở Hàm bởi vì sự kích thích quá dã man mà khẽ rên một tiếng.

Trâu Nhạc chon đầu bên cổ y, y có thể cảm nhận được môi đối phương dính sát bên tai mình, mỗi tiếng ồ ồ thở dốc đều nghe được rất rõ ràng. Mỗi một lần mãnh liệt va chạm, hấn lại cắn răng nói ra từng chữ.

“Muốn quên nữ nhân nhưng không dễ? Không cần tôi nằm xuống, tôi vẫn có biện pháp khiến cậu triệt để quên hết nữ nhân!”

Động tác kịch liệt mang theo sự hấp tấp nôn nóng khó gập ở Trâu Nhạc.

Mấy ngày vừa qua, hấn cái gì cũng không làm, là bởi vì trong lòng hấn hiểu rõ đây là nấc thang mà Sở Hàm nhất định phải bước qua. Nếu như lúc này hấn cho y thêm bất kỳ áp lực gì, sẽ chỉ làm người này cư xử giống như với mấy người bạn thời đại học, triệt để rút lui.

Thế nhưng, hấn cũng không phải thực sự bình tĩnh.

Cho dù vững tin trong lòng Sở Hàm có chỗ cho mình, nhưng Trâu Nhạc cũng không phải hoàn toàn yên tâm.

Dù sao, hắn chưa từng động đến thẳng nam..

Loại thay đổi này với Sở Hàm mà nói là tốt hay không tốt, Trâu Nhạc không có quyền lên tiếng.

Hắn chỉ có thể tự phán đoán.

Cường ngạnh đè Sở Hàm xuống, lực đạo trên tay Trâu Nhạc có chút mất khống chế. “Sở Hàm, nếu như cậu nói với tôi cậu chọn nữ nhân, có lẽ tôi sẽ châm lửa đốt nhà lần nữa”.

“Đệt!” Sở Hàm mắng một câu. “Anh điên....”

Lời phía sau bị nghẹn trở về.

Trâu Nhạc cắn lỗ tai Sở Hàm, ác ý nhẹ nhàng kéo một cái. “Đốt nhà tôi, đến ở nhà cậu!”

Sau đó hai người cũng không nhớ rõ mình đã nói những gì.

Có oán giận, có trách mắng, lẫn qua lẫn lại giày vò nhau.

Trâu Nhạc kéo Sở Hàm từ phòng khách đến phòng tắm rồi trở về phòng ngủ, đến cuối cùng, tình huống cụ thể thế nào đã chẳng ai còn nhớ.

Chỉ là cảm thấy, đây đúng là một lần tình ái trước nay chưa từng có.

Rõ ràng trong khoảng thời gian ở bên nhau, hai người đã làm rất nhiều, lại chưa có lần nào khắc sâu ấn tượng như lần này.

Cảm giác như đối phương ở rất gần.

Lại giống như có thể nhìn thấu đáy lòng của người đối diện.

Vững vàng nắm lấy, giữ lại toàn bộ mọi thứ thuộc về người kia.

Trốn không thể trốn.

Tránh cũng không thể tránh.

42. Chương 42

Sáng ngày hôm sau, Sở Hàm thật sự không muốn động.

Cả người đều rất đau, so với lần đầu tiên còn nghiêm trọng hơn.

Trâu Nhạc đã tỉnh, đang hút thuốc, tựa ở bên cạnh y, đường nhìn rơi vào khoảng không, có điểm xuất thần.

“Này....” Sở Hàm vừa phát ra một tiếng đã thấy giọng mình rất khàn.

Y cố sức nuốt nước bọt cho thanh cổ họng, sau đó mới kéo Trâu Nhạc một cái, hỏi. “Đang nghĩ gì đấy?”

“Nghĩ đến cha mẹ cậu”.

Trâu Nhạc rít một hơi thuốc. “Tôi nghĩ ba ngày, xem nên nói với bọn họ thế nào”.

Từ lúc cha mẹ Sở Hàm xuất hiện, hắn vẫn luôn nghĩ phải giải quyết chuyện này ra sao.

Hắn đã hạ quyết tâm, dù cho Sở Hàm đối với hắn chỉ có một chút ít không muốn buông tay, hắn đều sẽ không vứt bỏ đoạn quan hệ này. Nếu như là vì áp lực từ phía cha mẹ Sở Hàm, vậy thì hắn chỉ có thể nghĩ cách giải quyết phần áp lực ấy.

Sở Hàm có chút ngoài ý muốn, y nhích người một cái, kết quả đau đến toát mồ hôi lạnh.

“Vậy anh nghĩ ra phải nói thế nào chưa?”

“Vẫn chưa”.

Trâu Nhạc trả lời rất thẳng thắn.

“Tôi còn tưởng anh nghĩ được biện pháp nào tốt”.

“Đó là cha mẹ cậu, tôi không nghĩ ra lời giải thích tốt nhất”.

Bởi vì quan tâm, cho nên mới bận tâm.

Lúc Trâu Nhạc cùng người nhà mình ngả bài, hắn cũng không có mất công mất sức đi suy tính như vậy.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, hắn đã quen làm chủ cuộc sống của mình.

Dù cho người nhà phản đối, hắn vẫn sẽ kiên trì.

Nhưng Sở Hàm không giống hắn.

Hắn không thể cứ thế tới nhà bên cạnh, trực tiếp nói với cha mẹ y. “Con trai hai người đã bị cháu bẻ cong rồi, đời này cũng đừng mong mới có thể sinh cháu cho hai người”.

Đối với Sở Hàm, hắn có thể cường thế dẫn dắt y từng bước một.

Đối với cha mẹ y, hắn lại có chút bất lực.

Dù sao, tình cảm của bọn họ không nên trở thành con dao làm tổn thương cha mẹ y, mà Sở Hàm cũng sẽ không chấp nhận điều ấy.

Trâu Nhạc thẳng thắn như vậy, thật ra lại khiến biểu tình Sở Hàm nhu hoà đi rất nhiều. Y thở ra một hơi, nửa nằm nửa dựa. “Cha mẹ tôi đúng là xui xẻo, nuôi không một đứa con trai lớn đến thế này, cuối cùng lại thành gay”.

Lời này có chút ít châm biếm.

Trâu Nhạc không lên tiếng.

Nghe vào tai thì chẳng thoải mái gì, nhưng hắn biết hiện tại Sở Hàm cần chút thời gian để phát tiết áp lực.

Rất lâu sau đó, hai người đều không nói chuyện.

Sở Hàm hỏi xin Trâu Nhạc một liều thuốc, hút xong lại xin tiếp, mãi đến khi trong phòng ngủ đã sắc súa khói thuốc, hai người mới dừng lại. Sở Hàm chập vạt từ trên giường đứng lên, bắt đầu mặc quần áo.

“Nghĩ xong rồi?”

Trâu Nhạc nhìn bóng lưng y.

“Nếu đã như vậy rồi, trốn tránh cũng không phải biện pháp, tôi đi nói chuyện với bọn họ”. Y nói xong, Trâu Nhạc cũng muốn đi cùng. “Tôi đi với cậu”.

Thế nhưng Sở Hàm chỉ quay đầu nhìn hắn. “Đó là cha mẹ tôi, nên là tôi tự mình nói”.

“Tuy rằng trong nước không chấp nhận, nhưng từ góc độ hôn nhân mà nói, đó cũng là cha mẹ tôi”.

Trâu Nhạc nhướn mày.

Sở Hàm hơi cười. “Cứ cho là nói từ góc độ hôn nhân, thì anh cũng chưa đủ tư cách để gọi họ là ba mẹ, chờ đến lúc bọn họ chấp nhận anh đi đã rồi hãy mơ đến việc cướp vị trí của tôi”.

Sở Hàm chột vật mặc xong quần, sắc mặt đều trắng bệch.

Trâu Nhạc cũng đứng dậy, ở bên cạnh y không nói gì.

“Nói sao thì tôi cũng phải cho họ một lời giải thích rõ ràng, nếu kéo cả anh vào, chỉ khiến họ càng cảm thấy khó chịu. Tôi không thể lôi kéo anh đi kích động người nhà tôi, anh ở đây chờ đi, khi nào xong tôi sẽ gọi điện cho anh”.

Nói xong, y cầm lấy áo sơ mi mặc vào, bởi vì phần eo đau dữ dội, mặc xong một bên cánh tay y đã có chút chịu không nổi. Trâu Nhạc giúp y mặc nốt tay áo còn lại, thay y cài từng chiếc cúc áo vào.

“Cho dù không giải quyết được cũng phải gọi cho tôi”.

Động tác cài cúc áo của hắn rất chậm. “Cậu là bị tôi bẻ cong, xét về mặt đạo đức, tôi phải có trách nhiệm”.

“Ngưng ảo tưởng đi!”

Sở Hàm liếc hắn một cái. “Nếu không phải tôi muốn cong, thì anh có bẻ nữa cũng chỉ khiến tôi gãy làm đôi thôi”.

Y chưa từng có ý nghĩ đổ phần trách nhiệm này lên đầu Trâu Nhạc.

Giống như ngay từ đầu đối phương đã nói, y không phải không có cơ hội cự tuyệt.

Thậm chí cho đến đêm qua, y vẫn có quyền lựa chọn.

Có lẽ nên nói là, cho tới lúc này y vẫn có thể chọn lại.

Chỉ là, khó có khi y suy nghĩ rõ ràng như thế, rồi cuộc bản thân y muốn gì, và muốn tin tưởng vào điều gì.

Trải qua nhiều chuyện lớn nhỏ như thế, có thể gặp được Trâu Nhạc, kỳ thật Sở Hàm cảm thấy hài lòng nhiều hơn là áp lực.

Trước khi rời đi, Sở Hàm lại hỏi Trâu Nhạc một điều thuốc.

“Chờ điện thoại đi”.

Y cười một cái, sau đó tiêu sái đóng cửa lại, bóng lưng có chút cứng ngắc đi về căn nhà bên cạnh.

Từ thư phòng nhà Trâu Nhạc có thể thấy được tình huống bên phòng khách nhà Sở Hàm.

Không biết có phải Sở Hàm cố ý hay không, lúc nói chuyện lại chọn chỗ lọt đúng tầm mắt của Trâu Nhạc.

Không nghe được nội dung cụ thể, nhưng quá trình thì nhìn thấy rõ ràng.

Lúc mới đầu còn vui vẻ, trong nháy mắt bỗng trở nên hoá đá.

Sau đó là bùng nổ trách mắng, hoài nghi. Sở Hàm từ đầu đến cuối đều chịu nhện đối mặt với cha mẹ không có cách nào lượng giải. Mà khi y nói ra cái tên Trâu Nhạc, cha mẹ y không hện mà gặp, cùng lúc nhìn qua hướng nhà Trâu Nhạc.

Vừa lúc cùng Trâu Nhạc mặt đối mặt.

Trâu Nhạc không nhúc nhích.

Hắn để mặc đối phương nhìn mình, sau đó cha Sở Hàm liền đem đồ đạc trên bàn trà ném thẳng về phía cửa sổ phòng khách.

Trâu Nhạc nhìn đường vân thủy tinh trước mắt bắt đầu vỡ vụn.

Cảm giác đáy lòng cũng như bị xé rách.

Đợi đến khi những mảnh vỡ thủy tinh khiến hắn không còn nhìn rõ được cảnh tượng phía bên kia, hắn mới rời khỏi thư phòng.

Ngồi ở sofa phòng khách mở TV.

Nếu Sở Hàm muốn tự mình giải quyết chuyện trong nhà, hắn sẽ không nhúng tay vào.

Chỉ là mùi vị chờ đợi này rất khó chịu.

Sau đó hắn nhìn không được, đến tủ lạnh cầm rượu ra uống, thời gian từng giây từng phút trôi qua, điện thoại của hắn vẫn im lìm, sắc trời đã tối dần.

Chai rỗng trên bàn trà mỗi lúc một nhiều.

Trâu Nhạc lại cảm giác mình càng uống càng thanh tỉnh.

Đến gần mười hai giờ đêm, điện thoại của hắn mới khê rung.

Là Sở Hàm nhắn tin.

Nội dung rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: Ngày mai tiếp tục.

Thế nhưng cổ bực dọc vẫn luẩn quẩn trong lòng Trâu Nhạc đã được xoa dịu đi không ít.

Hắn đến thư phòng, nhìn về phía đối diện, phòng khách đã tắt đèn.

Hắn biết bầu không khí trong đó chắc chắn không thoải mái gì, biểu hiện yên tĩnh không có nghĩa là thiên hạ thái bình.

Nhưng Sở Hàm vẫn đang cố gắng.

Đối với hắn mà nói, như vậy đã là đủ rồi.

43. Chương 43

Hai ngày liên tiếp, Sở Hàm không ra khỏi nhà.

Trâu Nhạc cũng thế.

Giữa lúc đó công ty Trâu Nhạc có việc gấp cần hắn xử lý, hắn gọi nhân viên có liên quan trực tiếp đến nhà mình.

Chờ đến khi hắn đã đem mọi chuyện giải quyết tương đối ổn thoả, Sở Hàm cuối cùng cũng gọi cho hắn.

Lúc ấy hắn vốn đang họp.

Nói lại với mấy người khác một câu, hắn đi vào thư phòng.

Cửa sổ vẫn ở trạng thái bị phá vỡ.

Trâu Nhạc không nhìn được Sở Hàm có đang ở phòng khách hay không.

Chỉ là giọng nói của đối phương nghe tạm ổn, không có sa sút chán chường, cũng không có đặc biệt thoải mái. “Anh sao rồi?”

“Câu này phải để tôi hỏi mới đúng”. Trâu Nhạc hơi cười. “Vẫn chịu được chứ?”

“Tạm được”.

Sở Hàm vò vò mái tóc đã có chút hỗn độn. “Tôi có chuyện muốn nói với anh một tiếng, tôi nghĩ kỹ rồi, sắp tới tôi sẽ từ chức”.

“Hửm?”

“Chuyện này tôi cũng đã cân nhắc một thời gian, bất quá hai ngày nay xảy ra nhiều chuyện, tôi liền nghĩ một chút, chung quy cái mà tôi muốn cũng không phải là cả đời làm công cho người ta”.

“Muốn tự mình làm?”

“Ừ, cùng người khác góp vốn”. Sở Hàm rất ít khi nói chuyện công việc với Trâu Nhạc, khó có được một lần, Trâu Nhạc không nhận được mà gương cao khoé miệng. “Tìm được người rồi?”

“Ừ, là bạn đại học”.

“Cậu còn dám đi tìm bạn đại học?”

Trâu Nhạc nhướn mày. “Không sợ lại xảy ra chuyện lần nữa?”

“Cũng không thể vì chuyện quá khứ mà không giao thiệp với bạn học trước kia nữa, huống chi người này cả Nhâm Kiệt và Lý Chu Dương đều biết, làm người không tệ lắm. Tôi gặp rồi, kiến thức chuyên môn rất xuất sắc”.

Hiển nhiên là không phải Sở Hàm mới bắt đầu nghĩ đến chuyện này.

Nếu ngay cả người cũng đã gặp, vậy hẳn là đã lên kế hoạch được một thời gian rồi.

“Thế nhưng nếu lúc này cậu từ chức, không phải càng khiến cha mẹ cậu lo lắng hơn à?” Cả sự nghiệp và sinh hoạt đều phát sinh biến hoá lớn, cha mẹ y hẳn sẽ rất khó thích ứng.

Sở Hàm ở bên kia khụ một tiếng. “Từ nhỏ tới lớn, khiến bọn họ lo nghĩ nhất chính là cảm thấy con người tôi quá mức tùy tiện, cho đến giờ cũng không biết chính mình muốn gì, đối với mọi chuyện đều là nước chảy bèo trôi, được chẳng hay chớ, khó có một lần thực sự nghiêm túc thì lại bị ngã đau. Tôi đem quyết định này nói cho họ biết, chỉ là muốn nói tôi rất rõ ràng tương lai của mình sẽ đi như thế nào, mặc dù đúng là hơi trễ, nhưng cũng xem như là tâm đã định rồi”.

Cách ăn nói này khiến Trâu Nhạc thấy rất xa lạ.

Hắn biết Sở Hàm lâu như thế, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy y dùng thái độ này để nói chuyện.

Sửng sốt một chút, sau đó hắn mới nhẹ giọng hỏi lại. “Sở Hàm, cậu thực sự đã quyết định rồi?”

“Quyết định rồi”.

Sở Hàm trả lời rất nhanh. “Lần này, cho dù có vấp ngã cũng sẽ không thay đổi”.

“Được, vậy tôi sẽ chờ xem”.

Hai người nói đến đây thì mang theo một hồi trầm mặc ngẩn ngui.

Có thể nghe được tiếng đối phương hít thở, nhưng không ai lên tiếng.

Qua rất lâu Sở Hàm mới đánh vỡ trạng thái này, nhẹ nhàng nói một câu. “Trâu Nhạc, tôi thích anh”.

Trâu Nhạc cảm thấy trong điện thoại mơ hồ truyền đến ý cười.

Thế nhưng sau này khi nhắc lại, đương sự lại sống chết cũng không thừa nhận.

Bởi vì không có ghi âm, cũng không thể quay ngược lại thời điểm lúc đó. Khi ấy, Sở Hàm nói xong câu này liền cúp máy, Trâu Nhạc tiếp tục làm việc, Sở Hàm tiếp tục ở trong nhà khoá chặt cửa.

Thời điểm chân chính xoá bỏ cảnh giới, đã là hai ngày sau đó.

Sáng sớm hơn sáu giờ, Sở Hàm đã tự mình đến nhà Trâu Nhạc lôi hắn dậy. “Ba mẹ tôi phải đi”.

Lúc đó Trâu Nhạc sững sốt nhìn Sở Hàm. “Phải đi tức là còn chưa đi?”

“Ừ”.

Nam nhân đứng bên giường gật đầu. “Bọn họ muốn cùng anh ăn bữa cơm”.

Phản ứng của Trâu Nhạc chính là lập tức bật dậy, mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, một bên hỏi lại. “Ăn sáng à?”

Sở Hàm ở bên cạnh nhìn hắn. “Ừ, đi chuyến bay buổi sáng, sợ không kịp”.

Kế tiếp Trâu Nhạc cũng không nói gì nữa.

Chờ hắn chuẩn bị xong, thái độ rất tự nhiên cùng Sở Hàm đi gõ cửa nhà bên cạnh.

Mở cửa là mẹ Sở Hàm.

Lúc thấy Trâu Nhạc, biểu tình vẫn khó tránh có chút lúng túng.

“Có chìa khoá sao còn gõ cửa?”

Có thể nhìn ra được, mấy hôm nay chịu đựng giày vò, Sở gia chẳng có ai dễ chịu.

Sở Hàm gầy đi không ít, cha mẹ y nhìn cũng không có tinh thần như trong ấn tượng ban đầu của Trâu Nhạc. Bất quá nói chung là hoàn hảo, ít nhất cũng không có vẻ gì là nửa đời sau này sống trong tang thương chật vật.

Sở Hàm vừa bước một bước vào, Trâu Nhạc lại đi lên phía trước y. “A di, bữa sáng muốn ăn gì ạ?”

Thái độ của hắn rất tự nhiên.

Thật giống như bằng hữu trưởng bối gặp nhau.

Mẹ Sở Hàm hơi sững sốt, có lẽ là không nghĩ tới hắn sẽ chủ động nói chuyện, bà nhìn quanh nhà một chút, sau đó chần chừ trả lời. “Tùy tiện ăn chút gì đấy là được rồi, dù sao cũng phải đi ngay....”

“VẬY ĐỂ CHÁU SẮP XẾP Ạ”.

Trâu Nhạc cũng không hỏi tiếp nữa, tự mình quyết định.

Đợi chừng hai mươi phút, cha Sở Hàm mới từ bên trong đi ra, mặc bộ quần áo mà lần đầu tiên Trâu Nhạc gặp, thấy ba người đứng ở cửa thì không khỏi nhú mi. “Còn đứng ngốc ở đấy làm gì? Không phải muốn đi ăn hả?”

Sở Hàm vội vàng tiến lên. “Ba, ba muốn ăn gì?”

Thế nhưng ba y không để ý tới y.

Chỉ liếc mắt nhìn Trâu Nhạc một cái, sau đó nói với Sở Hàm và Sở mục mục. “Hai người xuống trước tìm xem có chỗ nào ăn được, tôi nói chuyện với cậu ta một lát”.

Cậu ta, đương nhiên là chỉ Trâu Nhạc.

Sở Hàm ngay cả nửa giây do dự cũng không có, kéo mẹ mình đi ra ngoài. Trâu Nhạc đóng cửa lại, sau đó quay đầu lại nhìn cha của Sở Hàm, rất cung kính gọi một tiếng. “Thúc thúc”.

Thế nhưng không được trả lời.

Trong phòng đều là áp lực trầm mặc.

Sở Hàm đi xuống dưới lầu, mẹ y nín lại. “Để cậu ta với ba con nói chuyện riêng như thế, không sợ đến lúc đó xảy ra chuyện gì à?”

Mấy ngày vừa rồi, cha Sở Hàm đã tức giận đến sắp mất lý trí.

Từ khi có Sở Hàm, chưa bao giờ thấy hai cha con bọn họ có bất đồng dữ dội như thế.

Mà cha y cũng chưa từng nổi giận với y lớn như vậy.

Đối với lo lắng của mẹ, Sở Hàm chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên trên lầu. “Sẽ không có chuyện đấy đâu, Trâu Nhạc có chừng mực”.

Trong mắt y tràn ngập sự tín nhiệm.

Cũng giống như sự tín nhiệm của Trâu Nhạc dành cho y trong khoảng thời gian này.

Khuyên Sở Hàm không được, mẹ y chỉ có thể thở dài, nghĩ đến một người xuất sắc như Trâu Nhạc, vậy mà lại cùng con trai mình biến thành loại quan hệ như thế này.

“Sở Hàm, đồng ý với mẹ, suy nghĩ kỹ càng, nghĩ lại một chút, dù sao hai đứa cũng là nam nhân, cuộc sống sau này thế nào, người khác nhìn vào sẽ thấy hai đứa rất kỳ quái, áp lực sẽ rất lớn”.

Sở Hàm vỗ vỗ vai bà. “Mẹ, mẹ yên tâm đi, không có chuyện gì đâu”.

Ngữ khí của y rất nhẹ nhàng.

Nhưng cũng rất kiên định.

Mẹ y biết có nói thêm gì cũng vô dụng, chỉ có thể quay đầu, chờ Trâu Nhạc và cha Sở Hàm xuống. Sáng sớm người qua lại cũng không nhiều lắm, chỉ có hai người đứng chờ trong sân, Sở Hàm cởi áo khoác phủ thêm cho mẹ. Hai người đứng chờ gần một tiếng mới thấy người đi xuống.

Trâu Nhạc đi sau, cha Sở Hàm đi trước.

Nhìn thấy bọn họ cũng chỉ gật đầu một cái. “Đi thôi, đi ăn sáng”.

Bữa ăn này là do Trâu Nhạc thu xếp.

Mặc dù thời gian có chút gấp gáp nhưng chuẩn bị vẫn rất hoàn mỹ. Hắn lái xe đưa một nhà đi ăn, rồi lại trở về nhà Sở Hàm lấy hành lý, sau đó tiếp tục chở người đến sân bay.

Đến lúc cha mẹ Sở Hàm đến cửa soát vé, cha Sở Hàm đột nhiên quay đầu nhìn Trâu Nhạc. “Cậu đừng quên lời cậu đã đáp ứng với tôi”.

Trâu Nhạc trịnh trọng gật đầu. “Ngài yên tâm, cháu nói được thì sẽ làm được”.

Sau đó, phụ mẫu hai người nhìn Sở Hàm lần cuối, bắt đắc dĩ lên máy bay.

Trên đường trở về, Sở Hàm không ngừng truy hỏi Trâu Nhạc rốt cuộc đã cùng cha y lập ra ước định gì, thế nhưng đối phương chỉ cười không đáp.

Bị ép quá, Trâu Nhạc trả lời một câu. “Ông ấy bắt tôi phải hảo hảo yêu thương cậu, không được làm chuyện có lỗi với cậu”.

“Nói vớ nói vẩn!”

Sở Hàm thiếu chút nữa thì đập cho hắn một cái, sau lại kéo kéo cánh tay đối phương. “Anh mau nói thật cho tôi, rốt cuộc ba tôi nói câu kia là có ý gì?”

“Tôi nói cậu biết rồi, cậu lại không tin”.

Trâu Nhạc nhướn mày, lập trường rất kiên định.

Nếu không phải hiện tại hai người đang ở trên xe, Trâu Nhạc lại đang lái xe, thì Sở Hàm thực sự rất muốn xé rách cái miệng của hắn.

Hai người giằng co một đường, mãi đến khi về tới nhà, Trâu Nhạc cũng không nói cho Sở Hàm biết rốt cuộc hắn đã hứa hẹn điều gì với cha y.

Thế nhưng, vô luận là thế nào, cuộc sống sau này, đương nhiên là hai người cùng nhau trải qua.

Sở Hàm đi tắm, nghĩ là vẫn còn nhiều thời gian, sớm muộn gì cũng sẽ bức Trâu Nhạc phải nói chuyện kia ra.

Mà khi y vào phòng tắm đóng cửa lại, Trâu Nhạc mới cất cao giọng gọi tên y.

“Sở Hàm!”

“Á?”

“Tôi yêu cậu”.

“Á?”

Sở Hàm ở bên trong lớn tiếng hô. “Anh vừa nói cái gì? Tiếng nước lớn quá, tôi không nghe rõ”.

Cách buồng tắm thuỷ tinh, Trâu Nhạc nhìn bên trong phòng tắm một chút động tĩnh cũng không có, phách lối nở nụ cười. Mà Sở Hàm ở bên trong thì có chút xấu hổ nhìn sắc mặt mình qua gương, sau đó vịn vào nước.

Tiếng nước ào ào tràn ngập phòng tắm.

Y nhìn hơi nước dần dần bám kín mặt gương, mãi cho đến khi không thấy mặt mình nữa thì mới cười một cái.

Mang theo điểm đặc ý.

~ Toàn văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khieu-khich-ben-nguoi>